TDRC No. 1953

R.R. No. 107.2.14[illegible]

[illegible]

Q22:4196
N05
119155

ஸ்ரீ

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநம:

ஸ்ரீ துக்காராம்சுவாமிகள்

சரித்திரக்கீர்த்தனை.

ஸ்ரீமான் அர்த்தங்கி திருவேங்கட ராமாநுஜ ஜீயரவர்கள்
திருவடி சம்பந்தரும் சுதேசபதாதி 15-வது பட்டாளம்
ம-ா-ா-ஸ்ரீ பி. ஜ. செ. அரங்கசாமி செட்டியார்
சகோதரரும், குடியேத்தம் தாலுகா சென்னங்
குப்பம் தமிழ் பாடசாலை உபாத்தியாயரு
மாகிய பி. ஐ. செ. கோவிந்ததாசரால்
இயற்றியது.

செங்கல்பட்டு
கெ. நாராயணசாமி நாயுடு,
15-வது பட்டாளம்
பி. சு. ந. கோவிந்தராஜுலு நாயுடு
இவர்கள் பெருதவியைக்கொண்டு
ஷை நூலாசிரியரால்
பரிசோதிக்கப்பட்டு

செங்கல்பட்டு
இந்தியன் அச்சுக்கூடத்தில்
பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1903.

Registered Copy right.

இதன் விலை ரூபா ௧.

Q22:4196
N05

119135

0784 ʃ 0954 ~ 2
1053
107 / 2-1905

சாற்றுக்கவிகள்.

பெங்களூர் தண்டில் வசிக்கும் ம-ா-ா-ஸ்ரீ வே. வே. வெங்கடராம உபாத்தியாயர் அவர்களால் இயற்றிய அறுசீர்க்கழி நெடிலடி

ஆசிரியவிருத்தம்.

அத்திமிக மனங்கொந்து வாதிமூலம் வருகவென வதனைக்காத்த
சுத்தனது திருவடியை மறவா துக்காராமின் காதைதன்னை
இத்தரையிற் கற்றோருங் கல்லாரும் பயனதனை யெளிதிற்கொள்ள
பத்திமிகு கோவிந்த தாசன் செந்தமிழினும் பகர்ந்திட்டானே.

இஃது

காஞ்சிபுரத்திற்கடுத்த திருமாகரல் கிராமத்திலிருக்கும் ம-ா-ா-ஸ்ரீ ஜே. க. அ. ஆறுமுக முதலியார் அவர்கள் இயற்றிய திலமண்டில

ஆசிரிய விருத்தம்.

திருமாலடியெனுஞ் செழும்பாற்கடலின்
அருமருந்தமந்திரமதனை மதித்து
வருதுக்காச்சரிதையின் மாண்புருமமுதை
பொருடெரி நாற்கவிப் புலவர்கட்கெல்லாம்
கூட்டுண வுதவினன் குவலயமதனின்
வேட்டவர் வேட்டவை வெறுப்பவளித்திடு
காருருசென்னை நூரெனுங்கவின்மிக
மேவுபொன்றுறு வியன் சீர்த்தியனை
புவிபுலவர்க்கெலாம் புகழ்கோவிந்தரால்
கவிச்சக்கிரவர்த்தியாய்க் கழறு பேந்திரனே.

இஃது

பெங்களூர் தண்டு ஸ்ரீமன் மணவாளமாமுனி சபை கோஷ்டியில் ஒருவராகிய ஸ்ரீமான் சிர்வரம் ம-ா-ா-ஸ்ரீ அரங்கராமாநுஜ முதலியாரவர்களியற்றிய நடுவெழுத்தலங்கார விருத்தம்.

அந்தமுள புவியிலொரு அரசன்பேரு
மவனேறுந்தண்டிகைப்பேர் சந்திரன் பேர்
விந்தையுள சிவனின் பேர் குமரியின் பேர்
விளங்குதமி ழெழுதி நடுவெழுத்தைப் பார்க்க
சந்ததமு மரியின்றிருவடியைப் போற்றும்
சற்குணனும் துக்காராம் சரித்திரத்தை
சுந்தரஞ்சேர் கீர்த்தனமாய்த் தொகுத் துரைத்த
தூய்மை கோவிந்தனெனச் சொல்வாய்மாதோ.

அரசன் பெயர்.	ஐ	கோ	ன்
தண்டிகைப் பெயர்.	சி	வி	கை
சந்திரன் பெயர்.	இ	ந்	து
சிவனின் பெயர்.	ம	த	லே
குமரியின் பெயர்.	க	ன்	[illegible]

இதுவுமது வெண்பா.

சீர்புகழுங் நாரணன்றன் திருவடியை சிந்திக்கும்
பேர்புகழுந் துக்காராம் பெற்றிதனை ஆர்வமுடன்
பார்மீது கீர்த்தனமாய்ப் பாடினான் கோவிந்தன்
சேர்வனமற்றில்லை நிகர்.

குடியாத்தம் தாலூகா கெம்மங்குப்பம் ரிஜஸ்டர்டு ஸ்கூல் மாஸ்டரும் இராயவேலூர் பழக்கடை ஐயாசாமி முதலியார் குமாரருமாகிய வேலூர் முத்துசாமி முதலியாரியற்றிய எண்சீர்க்கழிநெடிலாசிரிய

விருத்தம்.

பொலனுலவு சென்னமாங் குப்பத்துற்ற
புலமைமிகு கோவிந்ததாஸ்புகன்ற
கலனுலவு துக்காராம் சரிதைதன்னை
கண்டுகளிகூர்ந்ததன்றி காளையோர்க்கு
நலனுலவு முத்தமிழ்க்கோர் துரையாமென்கோ
நாளுமவற்குள் வருபயனுமென்கோ
புலனுலவு பத்தியினன் மார்க்கமென்கோ
புகலுமதனுடையும் பொருளென்பேனே.

மதுராந்தகம் தாலூகா இரணியசித்தி ம-m-m-ஸ்ரீ
வே. சுப்பராய முதலியார் அவர்களால் இயற்றிய எழுசீரடி

ஆசிரிய விருத்தம்.

பொன்னவிலொன்றும் பொருந்துமாகத்தான்
புண்டரீகப் பதமலரை
மன்னிய துக்காராம் சரிதந்தை.
மாநிலத்தோர்க் கெலாம் விளங்க
கன்னலெனுந்தோன்று விளைவயல் சூழுங்
கவின்பெறு சென்னையம்பதியில்
துன்னு கோவிந்ததாசன் வெண்ணடையாய்ச்
சொல்லினன்றமிழினில் மாதோ.

ம-m-m-ஸ்ரீ செங்கல்பட்டு
கெம்புல நாராயணசுவாமி நாயிடுபேரில்

ஆசிரிய விருத்தம் தோடி

மஹாராஜராஜஸ்ரீ பத்மநாப கோத்திரன்
மஹாபுகழ் பெற்ற செல்வன்
மாதவனையென்னுளு மறவாதயனதுளான்
மறைவாணர் வாழ்த்து நிபுணன்
ஆகமகிழ்ந்தெப்பொழுது மடியார்க்கு வன்னமிட்
டன்போடருந்து தீரன்
அப்பனும் பண்டரிபுரத்துளானைத் தொழு
தானந்தமடையு நெஞ்சன்
ஜெகம்புகழ்ரத்தின வியாபாரமதை செய்தோங்குஞ்
செங்கழுநீர் நகரில்வாழ்
ஜயஜயா நாராயணசுவாமி நாயுடு
தீர்க்காயுளும் பெருகவே
சுகமதையளிக்கு நற்றுக்காவின் சரிதையைத்
தொல்லுலகில் சீர்த்திபெறவே
தூயமனதுடையானுய் திரவியசகாயமதை
செய்தச்சிலிட்டனனரோ.

ம-m-m-ஸ்ரீ 15வது பட்டாளம் பின்சின்.
சுபேதார் க. கோவிந்தராஜலு நாயுடுபேரில்.

ஆசிரிய விருத்தம்.

சித்தூராச்சார்ந்த செட்டிகுண்டாவெனுஞ்
சீர்பெற்ற கிராமந்திலே
திகழுநரசிம்முலுச் செட்டி யின்றவமதில்
சிறப்புடனே யுதித்து
நத்தியேயத்தவனா நலமுடன் காத்தபின்
நல்லதோராறுஞ் செய்துமே
நாரணனை யென்றனும் நாவிலந்தன்னிலே
நன்மையுடனே படித்து
பத்தியாய் புவியினிற்பத் துடனேறைந்தெனும்
பதாதிவாழ்முனா சூரனும்
பரபலமுளாஸ்ரீ பாலகோத்திரன் பாக்கியவான்
பண்மையாம் பிரபுசுபேதார்
சுத்தனதுவருள் பெற்ற கோவிந்தராஜலுவின்
களத்திர புத்திராதிகளெலாங்
கனகமலைபோலவே வளர்ந்தோங்கி வாழ்கவெனக்
கழறினேன் புவியிலம்மா.

ஸ்ரீ

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீ துக்காராம் சுவாமிகள்

சரித்திரக்கீர்த்தனை.

ஆஞ்சனேயர் துதி வெண்பா.

சீர்மிகுந்த துக்காராம் தேவர் சரிதைதனைப்
பேர்மிகுந்த வுலகுதனிற் பேசுதற்கு—சோர்மிகுந்த
பாஞ்சசன்னியக் குறித்தப் பரமன் பதம் பணியும்
ஆஞ்சநேயன் றுணையேயாம்.

சேனையர்கோன் துதி விருத்தம்.

தீர்த்த யாத்திரைகள் யாதொன்றுஞ் செய்ததேயில்லை பாவந்
தீர்த்தவன் பதமென்றொன்றுஞ் சிந்தனை—செய்திலேனல்லேனை
கோர்த்த பூமாலை பூண்ட குணமுள துக்கா தேவின்
கீர்த்தியை செப்ப யானைச் சென்னியோன் றுணையதாமே.

ஆசாரியர் வணக்கம்.

சீர்சைலத்திற் பிறங்குஞ் செல்வ திருவேங்கடவா
பார்வலையை நீக்கியெனைப் பாலிக்கச்—சார்வாய்
வருவாய் நீ என்னருகே வந்தபின்புன் பொன்னடியைத்
தருவாய் எனக்கின்று தான்.

நாபாஜிசித்தர் வணக்கம்—விருத்தம்.

ஆக்கிரஜி தாசருக்கு அன்பனாயிருந் தென்னாளும்
தீர்க்கதெண்டஞ் சமர்ப்பித் திருந்தனர்—சிலநாளாகப்
பாக்கியஞ் செய்த சந்தபக்தர்கள் பாதந்தன்னை
நோக்கியே மூன்றுகாலக் கியானம தூணர்ந்தா ரன்றே.

டை விருத்தம்.

நவகோடி சித்தர் தம்மில் நாபாஜி சித்தனென்போர்
தவமிலை யதிகமுற்றோர் தத்துவ முணர்ந்த—ஞானி
பவமதை போக்கும் நீதன் பத்தர்கள் புகழுங் கியாதன்
அவனியி லவர்பதந்தை யனுதினம் போற்றி செய்வாம்.

அவையடக்கம்.

மஹிபதி தாசர் பாதம் மனத்தினுள் பஜனைஞ் செய்து
அகமகிழ்ந் திச்சரித்திரம் அடியேனா லுரைத்த—தல்லால்
ஜகமதில் சுருதி நூல்கள் தெளியுரக் கற்றே னல்லேன்
சுகமதை யெடுக்களித்துச் சோதியிற் கலப்பீர் மாதோ.

(வசனம்.) உத்தரதேசத்தில் பஞ்ச மதிகமாய் பிரஜைகள் அன்ன பானாதிகட் கலேர்து, மனங்குலேந்து அதிக கஷ்ட ஜீவனமாய் இருக்குங் காலேயில் ஆனந்த வனமென்னும் காசி கங்காநதிக்கரையில் ஓர் ஏழைக் குடியானவனுடைய பெண்ணொருத்தி மூன்று வயதுள்ள மதலையை காத்திலேந்தி, காசிநதிக்கரையி லக்குழந்தையை அலறவிட்டு அம்மாது மறைந்தனள். அப்போ தம்மகவானது, அம்மா! அம்மாவென்று அலறி யழுகையில் பரம பாகவத சிகாமணியாகிய ஆக்கிரஜிதாசர், அத்தருணம் காசி கங்காதீரத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து சுவாமிகளுக்குத் திருமஞ்சனம் செய்ய திவ்விய ஜலங்கொண்டு வருமளவில், குழந்தையின் அழுகுரல் கேட்டு ஆக்கிரஜிதாசர் பயப்படாதே யென்று அக்குழந்தையை அழைத்துப்போய் தன்மடத்திற் கருகாமையில் ஓர்மனை யுண்டுபண்ணி அதில் அக்குழந்தையை வைத்துப் பாதுகாத்து வந்தார். பயப்படாதேயென்று தாசருரைத்த வாசகத்தால் அக்குழந்தைக்கு அதுவே திருபமாக நாபாஜியென்னுந் திருநாமம் விளங்கலாயிற்று. மாராட்டிரத்தில் நாபவென்றால் பயப்படாதே யென்ற பொருள். இதுவுமன்றி

[விருத்தம்—நாத நாமக்கிரியை.

ஆக்கிர தாசர் தம்மிட மடத்திற் கன்புடன் வருமடியார்க்கு
பாகமுஞ் செய்த வன்னமும் படைத்து பதிதனி லவர்பதம் பணிவார்
வேகமே நாபாஜியெனுஞ் சிறுவன் வேணமே தார் தாசர்கட மைமை
சாகசமாகத் தொழுதலு மேற்றலுக் தரணியி லவர் கருத்தன்றே.

(வசனம்.) இதுவுமன்றி மடத்திற் கெழுந்தருளும் சாதுக்கள் உண்ட சேஷத்தையல்லால் மற்ற அன்னபானாதிகளை வுண்ணாமலும் பற்றான யிடங்களுக்குச் சாணமிட்டு சுத்திசெய்தலும் கோஷ்டிகளுக்கு சிஸ்ருஷை செய்து பாகவத வுச்சிஷ்டம் சாப்பிட்டுவருமான்மியத்தால் அந்த பிள்ளைக்கு நாளுக்குநாள் ஞாபகம் அதிக விருத்தியாய் மூன்று கால வர்த்தமானங்களு மறியுந்தன்மை வாய்த்திட்டன. இப்படியிருக்க ஆக்கிரதாசர் ஒருநாள் தான் நித்தியகடனை முடித்து ஆக்கிரர் நாபாஜியை நோக்கி,

கலிவிருத்தம். இ-ம். காம்போதி—அடதாளம்.

மடத்திற்குள் யாரையும் விடவொட்டாமல்
திடமுடன் நீ வாயிற்படி—தன்னிலே
அடவுடை யிருப்பாயென நாபாஜி
அபடியிற் கைக்கட்டி பதுவமா யிருந்தனன்.

(வசனம்.) ஆக்கிரஜி தாசர் பகவானை நோக்கி மானஸ பூஜை பண்ணியும், மோன பராபரன் வராமையாலும், தரிசனம் தராமையாலும் துயரமுற்றிருப்பதை வாயிற்படியில் காத்திருந்த சிறுவனாகிய நாபாஜியறிந்து ஆக்கிரதாசருடைய அடியினை பணிந்து மனம்குனிந்து மிகவும் துவண்டு, குருமூர்த்தி! ஒரு வர்த்தகன் சாகரத்தில் மரக்கலம் ஓட்டி வரும்போது கப்பல் சேதப்பட்டு கவிழும்படியாயிற்று. இத்தருணம் எனது மரக்கலமும் யானும் இவ்வாபத்திலிருந்து மீளுவோமாகில் உனது மெய்யடியார் ஆக்கிரதாசராகிய அன்பருக்கு ஐந்திலொருபங்கு கொடுப்பேனென்று பிரார்த்தித்துக்கொண்டான். அவன் பிரார்த்தனைக் கிரங்கி பகவான் அவ்வர்த்தகன் ஆபத்திலின்று மீள்வதற்காக எழுந்தருளி யிருக்கிறார். இன்னும் ஒரு நாழிகைக்குள் சேவை கிடைக்குமென, தாசர் இவர் மொழியை லக்ஷியமுறாமல் முன்போல் யோகத்திலிருந்தார். எம்பெருமான் ஒரு நாழிகை கழித்து சேவை சாதிக்க,

கலிவிருத்தம்.

தாசரும் தீர்க்கதண்டம் சமர்ப்பித்து
ஈசனைக்கண்டின் னேரமென்ன வென்று
மாசிலா பீதகவாடையு மின்று
தேசிகாயிரங் கொண்டதென்றே வென்றார்.

(வசனம்.) இதற்கு பகவான் மேல்நடந்த விருத்தாந்தமெல்லாம் சாதித்தருளி மறைந்தபின் ஆக்கிரரிடம் நாபாஜி சொன்னதும் பகவான்

சேவை சாதித்ததும் சரியாயிருக்கக் கண்டு ஆச்சரியங்கொண்டு நாபாஜியை அருகிலழைத்து அப்பா! உனக்கிந்த சங்கதி எவ்வாறு தெரியுமென, சுவாமி, தேவாருடைய கிருபாநோக்கம் அதிகமாயிருந்தபடியாலும், இவ்விடம் வரும் பாகவதாளுடைய திருவடி பலத்தாலும் அறியலானேனென்ன, ஆக்கிரதாசர் நாபாஜியை வாரியெடுத்து வாமபாகத்திலுட்கார வைத்து அன்பு பாராட்டி உன்னை வளர்த்ததனால் பயன்பெற்றேன், பெரியோரை சேவித்தபடியால், பெரும்பேரும் பெற்றேன் இனி சந்த ஜனங்களாகிய பாகவதாளுடைய, திருவவதாரமும், திருவிளையாடல் முதலிய மான்மியங்களை மனதிலறிந்து கிரந்த ரூபமாக இயற்றுவாயென்றருள, அப்படியே நாபாஜி யென்பவர் பரமசிவனிடமிருந்த பவிஷியோத்தர புராணத்தி லடங்கிய பக்தாளுடைய சரிதைகளை, தமக்குத் தெரிந்த திரிகால ஞானத்தினால் குவாலிய தேச பாஷையினுலியற்றினார். அவற்றை ஆதாரமாக வைத்து, அவற்றுள் சரித்திரத்தை மகிபதிதாசர் மாராஷ்டிர பாஷையில் இயற்றினார்.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீ துக்காராம் தாசர் திருவடிகளே சரணம்.

தோரா ஓ-ம். முகாரி ஆதி.

ஸ்ரீ பண்டரிபுர நகர்தனில் வாழும் ஸ்ரீ மாதவனருள் பெற்றவராம்
கோபாலாவென துக்காராம் பரமதை யனுதினமவ ருற்றாராம்.

2. தோரா.

தேவுகாமெனும் மா நகர்தனில் துக்காராம் பா பா வென்பவராம்
மா வுலகினில் விஸ்வம்பர பா பா மைந்தன் மைந்தனு யுதித்தவராம்.

கதையின் வரலாறு.

(வசனம்.) ஸ்ரீ பண்டரிபுரமென்னோர் திவ்விய க்ஷேத்திரமுண்டு. அந்நகர்க் கருகாமையில் தேவுகாமென்னோர் கிராமமுண்டு, அக்கிராமத்தில் விஸ்வம்பர பாபா வென்னோர் பரம பாகவதரிருந்தார் அவருடைய பத்தினி அம்மாபாய் என்னோர் பதிவிரதா சிரோரத்தின மிருந்தனள். இவர்களிருவரும் அமலமாயும், அசலமாயும், அனாதியாயும், அகிலமாயும், ஆதியந்தசோதியாயு மிருந்தோங்கும் பரஞ்சோதியாகிய பாண்டுரங்கனை இரவும் பகலும் அத்தியந்த பிரேமையுடன் பஜித்து வந்தார் அப்படியிருந்த பாகவத சிரோரத்தினங்களுக்கு மாதவனருளால் ஹரிநாத், முகுந்து யென்ற புத்திரர்களிருவ ருதித்தனர். பிறகு

சிலநாள் பண்டரிநாதனை பஜித்து விஸ்வம்பர தாசர் வார்த்திகராய் வைகுந்தமடையுந் தருணத்தில் தாசர், எம்பெருமானையும் எம்பிராட்டியாரையும் பூஜித்து வந்தனம் சமர்ப்பித்து கேட்டதாவது பிறவித்துன்பமறுக்கும் பெம்மானே! அடியேனுக்கு பரமபதமளிப்பு துண்மையே ஆயினும், எனது வம்சபரம்பரை யாவற்றையு முமது பாதாரவிந்தத்தில் சேர்க்கவேணுமென்று விஸ்வம்பர பாபா வந்தனை செய்துகேட்க அவ்வாறே விடலநாதனும் உனது வம்சம் யாவற்றையும் எனது திவ்விய பரமபதந்தையே தந்தாதரிப்பே னென்று திருவாய்மலர்ந்த உடனே விஸ்வம்பர பாபா திருநாட்டையடைந்த பிறகு, சிலநாள் சென்று பின் ஹரிநாத், முகுந்து என்ற சிறுவர்களுக்கு விவாக மகோத்சவம் நடந்து அம்மாபாயம்மாளும், குமாரர்க ளிருவரும், மருமக்கள்மா ரிருவரும் தேவுகாமில் விடோபாவி னருளால் வாழ்ந்துகொண்டிருந்தனர். இவ்வாறு சிலநாள் சென்ற பிறகு, சிறுவர்க ளிருவரும் அம்மாபா யம்மாளிடஞ் சொன்னதாவது, கேளாய் எமதன்னையே, நாங்களிருவரும் எங்கேயாவது சென்று உத்தியோக பரிதராய் திரவியம் சம்பாதித்து நல்ல இகபோகத்தை அனுபவிக்க வேண்டுமென்ற ஆவல்கொண்டோம். ஆதலால்:

முத்துவீராயி மெட்டு.

இணைகட லோடியுந் திரவியந் தேடி வந்து
செப்பிய மொழி—தவறாமல்
தனதனில் நிதியை சம்பாதித்திடும்
தாயேயெனக் கருள்வாய் நீயே.

3. தோரா.

சேயர்க ளிருவருஞ் செப்பியமொழியை செவியுற்றம்மாபாய்தான்
போயர்க ளெவரோ பின்னிவர்க்கு பிசாசையைத்தனை ரென்றதுமே.

விருத்தம்.

மைந்தர்கேளீர் இந்த மதியிலா வசனந் தன்னை
இந்த மாவுலகுதன்னில் எவருரைக்கக்—கேட்டீரோ
சந்ததமன்றி நீங்கள் சச்சிதானந்த தேவனை
சிந்தனை செய்திராவில் சேருவீர் பரந்தனை.

(வசனம்.) இதைக்கேட்ட மைந்தர்களிருவரும் மாதாவைப்பார்த்து, ஆ தாயே நாங்கள் எவ்விடமாவது சென்று நிதியை சம்பாதிக்க வேண்டுமென்று ஆவலுள்ளவர்களாதலால், அடியோங்களுக்குச் செல்லவுத்தர வேண்டுமென் றுரைத்து, புத்திரர்க ளிருவரும் புனேநகரத்திற்குச் சென்று அவ்வூர் அரசனிடம் இருவரும் உத்தியோகத்திலிருந்தார்கள். இப்படிச் சிலநாள் சென்ற பிறகு,

விருத்தம்.

மைந்தர்க ளிருவர் தாமும் மாநிதி படைத்தோ மென்று
இந்த பூனாவை யாளும் எழிலரசன்பாற்—சென்று
யெந்தனம் மையாரோடு மிருவர்கள் மனைவிமாரை
சென்றழைத் திடவே வேண்டும் செலவது தருவீ ரென்றார்.

இதைக்கேட்ட

விருத்தம்.

மன்னனு மனமுவந்து மகிழ்தனிற் சேவகரை
இன்பமாய் வரவழைத்து யேகியே—தேவுகாவில்
அன்பிலா தம்மாபாயை தொழுமரு மக்கள்மாரைப்
பண்புட னழைத்துவந்து பதமையாய்ச் சேருவீரே.

விருத்தம்.

சேருவீ ரென்றுரைக்கச் சேவக ரங்கனே தான்
பாரிய வானை சேனைப் பரிவாரத் தோடு—சென்று
ஆரொனுந் தேவுகாவில் உத்தமி யம்மாபாயின்
சீரடி வணங்கிச் செல்வர் சேதியை யுரைக்கலுற்றார்.

(வசனம்.) தாமே தங்கள் குமாரர்களாகிய ஹரிநாத், முகுந்தனென்ற இருவரும் பூனாதேசத் தரசனிடம் உத்தியோகஸ்தராய் புகழும் மேன்மையும் பெற்று அபரிமிதமான திரவியம் சம்பாதித்து அரசனிடம் விடைபெற்று தங்களையும் மருமக்கள்மா ரிருவரையும் அதிக விநயத்துடன் அழைத்து வரும்படி ஆக்ஞாபித்தபடியால் தங்களுக்கு அதிக் கைவிட்டோ மென்றுரைக்க, இதைக்கேட்ட அம்மாபாய் ஸ்ரீ விட்டலனை பஜிக்கத் தொடங்கினள்.

கீர்த்தனை. இ—ம். சாமா.

தீன சரண்யனே மோனகுரு பரனே
வானவர் துதி மெய்யனே—ஓ—தேவா—வானவர் துதி.
அண்டமளந்த யீசா தொண்டர்க்குகந்த நேசா
பண்டரிபுரனி வாசா—ஓ—தேவா—பண்டரிபுரனி வாசா.
ஓ ஜெகதீசனே தாசர்கள் நேசனே
கோசலாபுர வாசனே—ஓ—தேவா—கோசலாபுர வாசனே.
உன்னைப் பிரிந்திருக்க யென்னக்குறை செய்தேனோ
கண்ணா யெனக்கருள் செய்வாய்—ஓ—தேவா—கண்ணா.

நேசர் விஸ்வம்பரர்க்கு ஆசைபதவி தந்த
தோஷாரகிதனே ஐயா—ஓ—தேவா—தோஷாரகிதனே.
தாசன் கோவிந்தன்பவ பாசமதை யறுக்கும்
கேசவனே முகுந்தா—ஓ—தேவா—கேசவனே முகுந்தா.

வெண்பா.

திருவிளையாடல் தன்னை தேவாதி தேவர்களும்
அறிவரோ விப்புவியில் என்கோர்வே—பரமளிக்கும்
பாதார விந்தமதைப் பாரகத்துளே பஜித்து
ஆதார மென்றிருந்தேன் யான்.

4. தோகரா.

என்னையாண் டருளுமென்றுல தெய்வமே யெழில் பண்டரிபுர நாதா
மன்னுலகினிலே மைந்தர்க ளெந்தனை வரவழைத்தனர் குருநாதா.

(வசனம்.) என்று அம்மாபாயும் மருமக்கள்மா ரிருவரும் சிவிகையிலேறி பூனாவுக்குப்போய்ச் சேர்ந்திருந்தனர்.

5. தோகரா.

வந்தோ ரன்னையை மைந்தர்களிருவரும் வந்தனை செய்தே யின்று
சுந்தரமுடனே இருவர் மனைவியரை சொகுசுட னழைத்துச்சென்றார்

(வசனம்.) சிலநாள் சென்றபிறகு ஸ்ரீ பண்டரிநாதனை அம்மாபாயின் கனவிற்றோன்றி சொன்னதாவது:

கண்ணிகள்.

கனவினி லுருவாகிக் கேசவனு மப்போது
யெனையுமறந்த தேதென்று மெய்ப்பிரா மனையினை
அம்மாபா யம்மை யுடனே விழித்தெழுந்து
செம்மையாய் மைந்தருக்குச் சேதிதனை செப்பலுற்றாள்.

விருத்தம்.

தந்தைக்குப் பதவிதந்த தாமோதரன் பதத்தைச்
சிந்தனை செய்யாததாலே சின்மயானந்த—தேவன்
அந்தமாய் கனவிற்றோன்றி யலோக்தன ராகையாலே
மைந்தரே மாயோன் தன்னை மகிதனில் பஜிப்பீரென்றாள்.

மைந்தர் விருத்தம்.

கனவது நினைவேயல்லால் காரண மொன்றுமில்லை
மனதினிற் கிலேசம் வேண்டாம் மாதாவே யென்சொற்—கேளாய்
தினமுமுன் ஞாபகந்தான் தேவாதி தேவா வென்றே
நினைந்து நினைந்துருகவேண்டாம் நீ சுகமாயிரம்மா.

(வசனம்.) என்று மைந்தர்களுரைக்க மறுபடியும் பகவான்,

விருத்தம்.

அம்மாபாயே நீ கேளாய் அருமையா முனது மைந்தர்
இம்மாநிலத்தில் நாளை யிரண்டுஜாமத்தி—லுள்ளே
செம்மையாய் போர்முகத்தில் சென்றுமே மடியப்போரார்
எம்மிட கடாக்ஷந்தாலே யேகுவர் பரத்திலென்றார்.

(வசனம்.) இப்படி விடோபா, இனவிலுறைக்க அம்மாபாய் மைந்தர்களிருவருக்கும் தான்கண்ட கினவை யுறைக்க புத்திரர்கள் தாயை நோக்கி,

(சுலோகம்.) ஜாதஸ்ய மரணம் த்ருவம். (என்றபடியே).

6. தோரா.

பிறந்தபோதே சாவு நிஜமெனப் பேசிய மொழியின் படியே
இறந்தவன்னையே சிருடனெமக்குச் சிலைறு தந்தருள்வாயே.

தாயார் விருத்தம்.

சிலவது தாருமென்றச் சிறுவரை நோக்கி யன்னை
கலகலவெனவே கண்ணனில் கலங்கியே—ஜலமாரோட
உலகிலுங்களை யனுப்பி வுயிருட னிருக்கவென்றால்
நலமதுவாமோ சொல்வீர் நானீன்ற மைந்தரேரே.

கீர்த்தனை. ஓரடி—சாமா—அட.

அன்றெழுதின மையன் இன்றே யழிப்பதுண்டோ
சென்று நாம் வாரோ மம்மா-ஓ-அம்மா சென்று நாம்.
காரண காரியம் பூரணமா யறிந்த
ஆரணன் செயலோ வம்மா-ஓ-அம்மா ஆரணன்.
பாசவலை யறுக்கும் ஈசன் கோவிந்தன் பதம்
பூஜித்திருப்பா யம்மா-ஓ-அம்மா பூஜித்திருப்பா.

(வசனம்.) இப்படி ஹரிநாத், முகுந்து என்ற இருவரும் துக்காக்ராந்தராய் இருக்குமளவில் அரசனிடமிருந்து வேவுகாரன் ஒருவன் வந்து ராஜன் கொடுத்த ஸ்ரீமுகத்தைக்காட்டி ஐயா,

கலி விருத்தம்.

வேற்றரசன் ஒருவன் படைகொண்டு
கோட்டையை முற்றுகைப்—போட்டிருக்கின்றான்
கூட்டியே அரசனுங்களை யின்று
ஓட்டமா யழைத்துவர ஓதினான்.

(வசனம்.) இதைக்கேட்ட இருவரும் திகிலடைந்து மாதாக்கண்ட கனவின்படி யென்றுமில்லாத சத்துரு, இன்று படையெடுத்து வந்தானென்று வியாகூலமடைந்து இந்நாள்வரையில் இராஜனுடைய அன்னம் புசித்து இப்போது பின்னிடைய லாகாதென்று, மனந்துணிந்து கத்தி கேடயம் முதலான ஆயுதபாணிகளாய் தாயாரிடத்தில் விடைபெற்று பிறகு அரசனிடம் போய் சபாமண்டபத்தில் நின்று வந்தனம் புரிந்து உத்திரவுபெற்று யுத்தகளத்திற்கு சென்றார்கள்.

7. தோரா.

இப்புவிதன்னிலே யிருவருங்கூடி யெதிரிகளுடன் போராடி
அப்பணிசையனை அவரவர் மனதினில் அன்புடனே பாராட்டி.

(வசனம்.) இப்படி இருவரும் யுத்தகளத்தில் அபஜயம் பெற்று தங்கள் தாயுறைத்த மொழியை மனதிலெண்ணி மனனம் பண்ணி பண்டரி நாதனை பஜிக்கத்தொடங்கினார்.

3. கீர்த்தனை. ஸ்ரீ—ம் சங்கராபரணம்—அட.

அய்யனே ஸ்ரீ பாண்டுரங்கா
அருள்புரியவாய் கருடதுரங்கா
மெய்யனே யெனை யாண்டருள்வாயே
ஓ பாண்டுரங்கா மெய்யனே யெனை யாண்டருள்
கல்லை பெண்ணாக்கிய பாதா
கருணைபுரிகுவாய் சுவி நோதா
இல்லையோ தயவென்னோடு வாதா ஓ பாண்டுரங்கா இல்
யாருமில்லாப் பாவியானேன்
அந்தனே யிப்புவனந்தன்னில்
வேறுதுணை யாருமில்லையே ஓ பாண்டுரங்கா வேறு
கோவர்த்தனகிரி பலோ
கோவிந்தார்ச்சித சிலா
மூவுலகளந்த நற்றாளா ஓ பாண்டுரங்கா மூவுலகளந்த

வசனம்.

இப்படி ஹரிநாத், முகுந்து யென்ற யிருவரும் சரசுபனராய் ஸ்ரீ சார்ங்கபாணியை ஸ்மரிக்கத் தொடங்கினார்.

8. தோரா.

க்ஷீராப்தி சயனனுமாகிய ஸ்ரீ சின்மயானந்த பந்து
நேராய் ஹரிநாத்முகுந்தனை யாள நிச்சல மனமுடன் வந்து.

விருத்தம்.

ஹரிநாதமுகுந்தனே யுன் அப்பன் விஸ்வம்பிரதாசன்
சரியாக வெம்மிடத்தில் சாற்றியமொழி தப்பாமல்
சிறுவரே யுமக்குமிப்போ சீர்பரமளித்தேனின்றே
அருமையாம் பரத்திலோங்கி அன்புடன் வாழ்வீரென்றார்.

டை விருத்தம்.

என்றுமே தேவன் சொல்ல வெழிலரிமுகுந்தனும்
மன்றுள் மாதவனைப் போற்றி மாபரஞ்சேர்ந்த பின்னர்
கன்றது தாயைக்காணக் கலங்கியவாறுபோலச்
சென்றம்மாபாய்க்குச் சேதி சேவகருரைக்கலுற்றார்.

டை விருத்தம்.

சேவகருரைத்தசேதி சிந்தனை செய்தே அம்மா
ஆவலாய்ச் செவியிற்கேட்டு அலறியே புவியில் வீழ்ந்து
கோவலருமக்கு மோக்ஷங் கொடுத்தது மெய்யேயானால்
பாவி யென்னைவிற் றேன்றிப் பரமனு முனைத்திடாரோ.

(வசனம்.) என்று அம்மாபாயும் மருமக்கள்மா ரிருவரும், சிந்தா "கொந்தராய் அலறி பூமியில் விழ அங்குள்ளவர் யாவரும்" தேற்றவெழுந்து "கடந்தஞானிகளும் கடப்பரோமக்கள்மேல் காதலை என்றபடியே" அம்மாபாயம்மாள், பரமனை பஜிக்கும் பாகவதசிரேஷ்டியாயிருந்தும், குடல் துடக்கத்தால் வந்த சம்பந்தமும், பிசகுருதிவாசனையுமற்று நீங்காத காரணத்தாலும் அபலையாதலாலும் புத்திரவாச்சல்லியம்மிஞ்சி பகவானை பஜிக்கலாயினள்.

9. தோ[illegible].

பண்டரிநாதா-பண்டரிநாதா பாண்டுரங்கமாம் பாதுவி
புண்டரிக வரதனே வந்தெங்களைப் போஷித்தருள் புரிதியாகி.

(வசனம்.) இவ்வண்ணமாய் அம்மாயம்மாள் பண்டரி நாதனை பஜித்திருக்க, மூத்தவராகிய ஹரிநாதருடைய மனைவி கர்ப்பவதியாயிருந்தமையால், அவள் தவிர, மற்ற இளையவளாகிய முகுந்து நாதனுடைய மனைவி, அக்கினிப்பிரவேசஞ்செய்து தன் புருடனுடன் கலந்து வைகுந்தமடைந்தாள். அவாளுக்குண்டான சம்பத்துகள் யாவும் வேற்றரசனால் கொள்ளை கொள்ளப்பட்டமையால் அம்மாபாய் தனது

மூத்த மருமகளை அழைத்துக்கொண்டு தேவுகாமென்னும் தமது ஸ்தலமடைந்து சுவாமி சன்னிதிக்குட்புகுந்து, என்னாராவமுதே என்று பகவானை பஜித்து தன் மருமகள் கர்ப்பவதியாதலால் அவளை தன் தாயாரகத்திற்கு அனுப்பிவிட்டு அம்மாபாய் தேவுகாவில் சாமி சன்னிதானத்திற்றனேவாசம் பண்ணிக்கொண்டிருந்தாள். இப்படி யிருந்த அம்மாபாயிக்கு,

கலிவிருத்தம்—அடதாளம்.

மூப்புக் காலமதிகமதானதால்
காப்பவ ரொருவரில்லை யென்றம்மை
சாப்பிடுந் திரமில்லாமையாலையன்
காப்பே நானென்றுக் கண்ணனும் வந்துமே.

டை இ—ம்.

வந்து பண்டரி நாதனு முன்னின்று
உந்தன் மைந்தர்கள் தானுவுரியவர்
விந்தையாய்க்கொண்ட பெண்தானு மருமகள்
அந்த லக்ஷ்மி மருமக ளல்லவோ.

(வசனம்.) என்று பகவான் உனக்கு யாது வேண்டுமென்று கேட்க அம்மாபாயம்மாள் சரண்யனுடைய சரணகமலத்தில் தமது சிரத்தை வைத்து சேவிக்க அதற்கு ஆதியஞ்சோதி அவ்வம்மையை வாரியெடுத்து விட்டவுடனே அம்மாபாய்க்கு, இரண்டு நேத்திரங்களும் பளிங்குபோல் பிரகாசிக்க வெதிரில் இருந்த பதார்த்தங்கள் எல்லாம் நன்றாய்த் தோன்றினவாம். இதைக்கண்ட அம்மாபாய் அதிக ஆச்சரியங்கொண்டு பரந்தாமா, பக்தசரண்யா, ஏ பாண்டுரங்கா, ஏ பரமபுருஷா, என்னை பாலிப்பாயென்று துதிக்கலாயினள்.

கீர்த்தனை—இ—ம்—கமாஸ்—ஏகதா.

மனமேயுனக் கிந்தவிதி—மாதவனையே நீ துதி
சினமதை யொழித்தேகதி—சேரவேயிதுவேதநிதி ... மன
வேதாந்த வேதியைக்கூடி—நாதாந்தனுவளியைத்தேடி
போதார்த்த மதனை நாடி—ஸ்ரீதரனடியைப்பாடி ... மன
எட்டிரண்டினுட்புகுந்து—கிட்டவை நீயேயறிந்து
அட்டயோகத்தைப்புரிந்து—வெட்ட வெளியைத்தெரிந்து ... மன
மூவரை வெறுத்து நீயே—மூவரை துதித்தினிய
தாயெனுந் தயாநிதியை—கோவிந்தாவெனக் கூவியே ... மன

(வசனம்.) இப்படி பகவானை பஜிக்கையில் பண்டரிநாதனை சன்னமர்கி அம்மா, உன்னுடைய மருமகள் ஆண்மகவைப் பெற்றனள். இன்னும் சிலநாளைக்குள் உன்னிடம் வருவாள். அதுவரையிலும் நானும் ருக்மணியும் உனக்கு சேவை செய்கின்றோம். நீ ஒன்றுக்கும் அஞ்சவேண்டாமென்று, அறைந்து மறைந்தருளினர். உடனே பண்டரிநாதனும், ருக்மிணித்தாயாரும், பேரனும் மருமகளே யென்று எல்லோரும் மதிப்பதாக வடிவெடுத்து வந்து அம்மபாய்க்கு சேவை செய்து வந்தார். இதை ஊராரறிந்து, அம்மாபாயின் பேரனும் மருமகளுமென்றெண்ணி இருந்தார்கள். சிலநாள் சென்று ஒருநாள் பேரனாகிய எம்பெருமான் தன் பாட்டியாரும் அம்மாபாயைப் பார்த்து அம்மா! இதோ வைகுண்டத்திலிருந்து திவ்விய விமானம் ஒன்று வந்திருக்கிறது. இனி ஆலஸியஞ் செய்யாமல் ஏகலாமென்று சொல்லி, அவளுடைய பிராணனை ஆக்கிராணித்து. ஸூக்ஷ்மதேகமளித்து விமானத்திலேற்றி வைகுந்தத்திற்கனுப்பிவிட்டு அவளுடைய தூலசரீரத்தை ஊராருடன் கூடி அக்கினி ஸம்ஸ்காரஞ்செய்து உத்திரகிரியை முதலியவைகளும் முடித்து 13-நாள் சொந்த ஜாதியாருக்கு விருந்தளித்து எல்லோரும் புகழ நல்ல பெயர்கொண்டார். இங்ஙனமிருக்க நவல்சே என்னும் கிராமத்திலிருந்த அம்மாபாயின் மருமகளுக்கும், பேரனுக்கும், அம்மாபாய் பரமபதமடைந்த சங்கதி தெரிந்து அதிக வியசனத்தோடு தேவுகாம் வந்து தங்கள் வீட்டிற்புகுந்து அக்கம்பக்கத்திலுள்ளவர்களை விசாரிக்க ஊரார் ஆச்சரியங்கொண்டு நீங்களிருவருமிருந்து எல்லாக்காரியங்களும் நடத்தினவராயிருக்க யாது தெரியாதவர்கள் போல் கேட்கிறீர்களே என அவ்விருவரும் இத்திருவிளையாடல் பகவானுடையதென்று ஆனந்தபரிதராயிருந்தார்கள் என்று வநமாஜி பின்னுஞ் சொல்லத் தொடங்கினர்.

(இரண்டாவது முற்றிற்று.)

ஸ்ரீ துக்காராம் ஸ்வாமிகள் திருவடிகளே சரணம்.

3. அத்தியாயம்-காப்பு-விருத்தம்.

அண்டமாய் பிண்டமாகி—யார்பகிரண்டமாகி
பண்டரிநாதனென்னப் பாரினிலவதரித்து
தொண்டரை பாதுகாக்கத் தேவுகாம் தன்னில்வந்த
புண்டரீகன்மன பாதம்—புகழ்ந்துமென் சிரமேற்கொள்வாம்.

(வசனம்:) கேளுங்கள் பிரம்மக்ஞானிகளே! ஹரிநாமப்புருஷபாணிகளே! நவகோடி சித்தர்களே! இங்ஙனமம்மபாய் பரமபதமடைந்தபின், மருமகளும் பேரனுகிய விடோபாவும் தேவுகாமில் ஆனந்தமாய்வாழ்ந்துகொண்டிருக்கையில் ஓர்நாள் அம்மாபாயின் பேரன் தன் தாயை நோக்கி அம்மா நாம் ஊரிலிருக்க பகவான் பாட்டியாருக்கு எல்லா கயிங்கரியமும் நடத்தி நாம் வருமுன்னே அவள் செல்லவேண்டிய காரணம் யாது. அதை எனக்கு சவிஸ்தாரமாய் செப்பவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கத் தாயார் அப்பா வுன்று பாட்டனார் விஸ்வம்பர பாபாவென்பவர் சதா பண்டரிநாதனை பஜித்து பரமபதமடையுந்தருணத்தில் அவர் எனது வம்ச பரம்பரையாவரையும் உமது பாதத்தில் சேர்க்கவேண்டும் என்று வேண்டியானவரம் பெற்று வைகுந்தமடைந்தார். அவருக்கு ஹரிபந் என்றும், முகுந்தனென்றும் இரண்டு பிள்ளைகள் இருந்தார்கள் அவர்களில் மூத்தவராகிய ஹரிநாத்பென்பவரை நான் மாலையிட்டேன். முகுந்தனென்பவருக்கும் விவாகம் நடந்தது. நாங்கள் ஏக குடும்பஸ்தராய் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கும்போது உனது தந்தையும், சிறிய தகப்பனும் உலகவின்பத்திற்கு ஆசைப்பட்டு ஓர் அரசனிடம் சேவகராயிருக்கும் தருணம் நீ என் கர்ப்பத்தில் தரித்தனை. அவ்வளவில், வேற்றரசனிடம் யுத்தஞ்செய்து இருவரும் களத்தில் மடிந்துபோயினர். உன் சிறியன்னையும் அக்கினிபிரவேசமாய் அவனும் பரஞ்சேர்ந்தாள். நீ என் கர்ப்பத்தில் இருந்தபடியால் நான் அப்படி போகாமல் மாமியாருடன் கலந்து இவ்விடம்வந்து உன்னைப்பெருவுற்ற ஆங்கே உன்னைப் பார்த்து இப்போது இங்கேவர இவ்விதியங் கேட்டேன். மற்ற சங்கதி யெனக்குத் தெரியாதென்றனள். இதைக்கேட்ட விடோபாவென்னுஞ் சிறுவனுக்கு கோபமுண்டாய் சிரமெலன்றெறுத்து சன்னிதானம்போய்ப் புகுந்து கிரமப்படி சேவித்து ஏ பாண்டுரங்கா, கருடதுரங்கா, பாங்கர்கள், சாதுக்கள் சங்கர நீயே எங்களை ரக்ஷிக்காவிடில் பின் யார் எங்களை ரக்ஷிப்பரென்று சொல்லி இடையில் கட்டியிருந்த வாளாயுதத்தைக் கையில் தன்னைத்தானே வெட்டிக்கொண்டு மடியத்தொடங்க பரந்தாமன் அப்பிள்ளையின் கரங்களைப்பிடித்துக்கொண்டு பொறு பொறு வீணில் உயிரைமாய்த்துக்கொள்ளாதே உயிரை வைத்துக்கொண்டு எவ்வளவேனும் சண்டை செய்யலாம் உயிர் போனபின் செய்யவேண்டிய தொல்லையில்லை. அவசரப்படாதே அப்பா வுன் பாட்டியாரை வைத்துக்கொண்டு உன் தந்தைமாரிருவருக்கும் எவ்வளவோ புத்தி சொல்லிவித்தேன் அதைக்

கேளாமல் இகபோகத்திற்காசைப்பட்டு பரலோகப் பிராப்தத்தை இழந்துபோவது தகாது என்று சொன்னேன். அவ்வுரைக் கேளாமல் கண்டதேகா கூறி கொண்டதே கோலமென்று வேற்றரசனிடம் சென்று சேவகராயிருந்து கடைசியில் யுத்தகளத்தில் எதிரிகளால் மடியுந்தருணத்தில் மாதா சொல்லை மரித்துவந்தமையால் இவ்விடம் இறக்கலாயிற்றென்று யேக்கங்கொள்ள அப்போது நான் பிரஸன்னமாய்த் தோன்றி அவனுக்கு எனது பரமபதமளித்தேன். இச்சங்கதி உன் தாயாரைக் கேட்டுக்கொள் என்றருள்சொரிந்து விடோபாவுக்கு விடைகொடுத்து அனுப்பினர். விடோபா தன் தாயாரிடம் வந்து பகவான் சாதித்தவெல்லாவற்றையும் தன் தாயாரிடம் வுரைத்து இது உண்மையாவெனக் கேட்க, அவ்வம்மாள் குழந்தையை நோக்கி தாமோதரன் உன் பாட்டியாருக்கு பிள்ளைகளை சேவகத்தில் வைக்கவேண்டாமென்றுரைத்த சங்கதி யெனக்குத் தெரியாது. ஆனால் உன் தகப்பனாரிடம் உன் பாட்டியார் சேவகவேலை உங்களுக்குத் தகாது நீங்கள் போகவேண்டாமென்றுத் தடுத்ததுமாத்திரம் எனக்கு நன்றாய்த் தெரியும். அவாள் தாயின் வாக்கை தள்ளி வுத்தியோகமமர்ந்ததும் தெரியும். உன் பாட்டியார் வுத்தியோகத்திற்கேக வேண்டாமென்று பலதரம் சொல்லியதுவும் மெய்யேயென்றுரைக்க, விடோபாவென்னும் சிறுவன் பயபக்தியோடு கேட்டுத் தாயாருக்கு வந்தனமியற்றித் தாயே யுனதருளால் உலக பிதாவையும், உலக மாதாவையும் ஆலயத்திற் சென்று அடிபணிந்து, மனந்தணிந்து வருகேனென்று வினயத்துடன் விடோபாவின் அருகில் கை கூப்பிக்கொண்டு நிற்க. நெடுமால் உன் மூதாதைகள் போல் உன் மாதாவுடன் வருடத்திற்கொருமுறை, இருமுறை பண்டரிபுரம் சென்று பகவானை பஜித்து பழயபடி தேவுகாமில் உங்கள் வீட்டில்தானே குடியிருந்து குலாசார தருமம் தவறாமல் விவாகம் முடித்துக்கொண்டு இல்லறம் நடத்தி முன்னோர் பெற்ற பேறும் பெறுவாய் என்றருளினர். விடோபாவும், தன்னியனானேனென்று மகிழ்ந்து பகவான் திருவாக்கின்படியே விவாகம் நடத்தி பண்டரிபுர யாத்திரையும் செய்து தேவுகாம் வாசமும் தவறாமல் இல்லறம் நடத்தி வாழ்ந்து சிலநாள் கழித்து அவ்விடோபா, பதாஜியென்னும் பிள்ளையைப் பெற்று தம் மூதாதைப் பெற்ற வரத்தின்படி விமானரூடராய் பரமபதஞ் சேர்ந்தனர் என்று நாமதேவர் பின்னுஞ் சொல்லத்தொடங்கினர். இப்படி இருக்க, ஸ்ரீ வைகுண்ட திவ்விய நகரத்தில் ஸ்ரீயப்பர வாசுதேவன்.

5. இ—ம்—நாத நாமக்கிரியை—ஆதி.

சனகசனந்தன சனத்குமார
சனர்ஜாதிகள் சாது நாரதர்
சனமுனிகின்னர கிம்புருடருடன்
சித்தவித்தியா கருடகாந்தரும்
பத்தியிற் சிறந்த பிரகல்லாதரும்
முத்தியிற் சென்ற மோனபராசரர்
புண்டரீகரொடு புகழ்வியாசரும்
அம்பரீடரும் அருள்சுகசவுனக
சம்பிரபீஷ்மக சாதுகளாகி
ருக்மாங்கதரொடு அருவார்ச்சனபல
விபிஷணதியர் விண்ணுறைவீரர்
நிவர்த்திநாதர் நிர்க்குணபோதர்
ஞானதேவு சோபானதேவு ஸ்ரீ
நரஹரிசோனார் நாமதேவு
முரஹரியைத்தொழு முகுந்த தாசர்
கபீர்கமால் கானோபா
பைராதாசர் பரிஷாதாசர்
தோஷரகிதராம் புரந்தர்தாசர்
சூரதாசர் துலசிதாசர்
சிரவணம்புரியும் ஜோகதாசர்
சாங்கவடேஸ்வா வந்தாமாளி
பொங்குமுனி விட்டோபாகேசரி
ஏகநாத் சேனாவி
சவுதாமீன்கொரா கும்பார்
லங்காதாசர் ராமதாசர்
நாரணதேவ் நரசிம்மபந்து
ராமானந்த ஜெயதேவ்தாசர்
உலோகிதாஸ் நாகனாத்
விஸ்வம்பர் அம்மாபாய்
அதிகுணபாய் ருக்மாபாய்
மீராபாய் சக்குபாய்

என்று சொல்லப்பட்ட இவ்வித பரமபாகவத சிகாமணிகளில் ஒருவராகிய துக்காராம் சுவாமிகள் சரித்திரத்தை சங்கிரகமாக நாபாஜி சித்தர் சொல்லத் தொடங்கினர்.

(வசனம்.) கேளுங்கள் மூலர்தார்ப் பொருளை யுணர்ந்த முத்திக் குகந்த சித்தர்களே :— முதல் விஸ்வம்பர், அவருக்கு ஹரிகாந், அவருக்கு விட்டோபா, அவருக்கு பதாஜி, அவருக்கு சங்காஜி, அவருக்கு காஹேருபா, அவருக்கு போலோபாவின் வயிற்றில்,

விருத்தம்.

ஷவாஜிதுக்காவென்றும் சந்ஜனர் தமை துதிக்க
அவாக்கொள்ளுங்கனயா வென்றுமழகு புத்திரர்கள் மூவர்
புவியெனும் தேவகாமில் புண்ணியர் போலோ பாவின்
தவமதிலுதித்ததாலே தண்டமிழ் பணியலுற்றாம்.

10. தோரா.

போலோபாவின்தவமதில் மூன்று புதல்வர்கள் வரவணியிலுதித்தனராம்
சாலோக சாமீப சாரூப சாயுஜ்யபதவி சென்றனராம்.

(வசனம்.) கேளுங்கள் சித்தர்களே! போலோபாவென்னும் பாகவதருக்கு, கனகாபாயி யென்று ஓர் மனைவியுண்டு அவ்வம்மையின் திருவயிற்றில் ஷவாஜியென்றும், துக்காராம் என்றும் கனயாவென்றும் மூன்று புத்திரர்கள் அவதரித்து சிலநாள் சென்றபிறகு இம்மூவருக்கும் விவாகமகோச்சவம் நடத்தி பின் போலோபாதாசர் மூத்த குமாரனை ஷவாஜியை வரவழைத்து சொன்னதாவது அப்பா என் புத்திரசிகாமணியே எல்லாவற்றுள் இன்னிமையுள்ள கனியே எனக்கு வார்த்திகமான டியால் இனிமேலிந்த வியாபாரத்தொழிலை நீயே பார்த்துக் கொள்ளுவதன்றி இச்சம்சாரவிருத்தியும் உன்னால்தான் நடத்த முடியுமென்றும் நான் ஸ்ரீம்பிரானுடைய பாதத்தில் சேர வெகு ஆவல் கொண்டிருக்கிறேன் என்று போலோபாதாசர், சொல்ல அதற்கு குமாரனாகிய ஷவாஜி தந்தைக்கு வந்தனம் புரிந்து மிகவுமிடைந்து திருவாய்மலர் விரிந்து, சொன்னதாவது தந்தையே நான் திவ்விய தேசயாத்திரையும், திவ்வியதீர்த்த யாத்திரை போக வெகு ஆவாக் கொண்டிருக்கிறேன் என்றுரைக்க, தந்தையானவர் ஓ ஹோ இவன் ருத்திரமூர்த்தியினுடைய வரபலத்தாலுதித்தவனாகையால் அவரது

போலவே சக்கிய மாலையணிந்து சர்ப்பத்தை பூஷணமாகப் பூண்டு புலித்தோலாடை அணிந்து புவியில் [illegible] [illegible] [illegible] கையிலேந்திக் [illegible] [illegible] கரத்தில் கபாலம் [illegible] [illegible] ஆகையால் அவர் போலவே இவனும் ஒரு [illegible] விளங்குகிறான். இவனும் நாம் முன்செய்த புண்ணியமேயென்று [illegible] [illegible] துக்காராம் சுவாமிகளை [illegible] அப்பா எனது மகனே [illegible] நான் [illegible] விட்டோபாவை பஜித்து [illegible] [illegible] இனிமேல் நீயே இக்குடும்ப சம்சாரத்தை நடத்தி [illegible] [illegible] நீயே [illegible] [illegible] போலோபாதாசர் [illegible] ஸ்ரீ துக்காராமுக்குச் சொல்லத்தொடங்கினர்.

11. தோரா.

[illegible]
[illegible]

(வசனம்.) [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] போலோபாவும் கனகாபாயியும் [illegible] துக்காராமருக்கு

விருத்தம்.

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] துக்காராம் [illegible]

(வசனம்.) இவ்வண்ணமாய் துக்காராமருக்கு விவாகம் நடத்தி [illegible] வந்து [illegible] [illegible] போலோபாவும், அவர் மனைவி கனகாபாயியும் மேல் நாடடைந்தனர். கேட்பீரா சித்தர்களே யென்று நாபாஜிசித்தர் பின்னும் சொல்லத் தொடங்கினர்.

3—ம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

துக்காராம் சுவாமிகள் இளவயதின் சரணம்.

4. அத்தியாயம்—காப்பு—விருத்தம்.

ஆதிமூலமென்றழைத்தக் கரியைக்காத்த
அய்யனே அரவின் மேற்றுயின்றோய் போற்றி
சோதியே விண்ணவர்கள் துயரைத்தீர்த்த
சுகக்கடலே மன்னளந்த தூயா போற்றி
நீதியாய் கோசிகர்க்குத் துணையாய்ச்சென்று
நிமிடமதில் அரக்கிதனைக்கொன்றோய் போற்றி
ஆதாரமென்றுனை யடைந்தேனைமலா எங்க
ளச்சுதனேபச்சை மணிவண்ணா போற்றி.

(வசனம்.) போலோபாவும், கனகாபாயம்மாளும் பரமபதமடைந்த பின்னர் தாசருடைய தமையன் ஸவாஜி யென்பவருடைய மனைவி மோக்ஷமடைய அவ்வம்மைக்குச் செய்யவேண்டிய கருமங்களை முடித்துவைத்து தமையனாகிய ஸவாஜி துக்காராமரை நோக்கி அப்பா எனக்கிருந்த ஒரு பந்தம் நீங்கியது. இனி நான் தந்தையிடம் போர்த்திக்கப்படியே சாதுக்களுடன் கலந்து திவ்யதீர்த்த ஸ்நானமும் திவ்ய க்ஷேத்திரவாசமும், கண்ணபிரானுடைய சேவையும் செய்யப் போகிறேன் என்றுரைத்து ஆனந்த வனமென்னும் காசி க்ஷேத்திரத்திற்குச் சென்றனர். பிறகு தாசர் இதுவும் நாம் முன்செய்த கொடுமைதான் தாய்தந்தையர்க்கு பதில் தமையனே யென்றிருந்தேன் அவரும் விரக்தராய் திவ்யதேசயாத்திரை சென்றனர். இனி நாம் இக்குடும்ப போஷணை யெப்படி நடத்துவோமென்று மனத்துயரமடைந்து சொல்ப வியாபாரஞ்செய்து வர்த்தகம் நடத்தி வந்தனர். இவரிடம் வியாபாரமும் குறைவுபட்டன. கடன் வாங்கினவரோ கடனைக் கொடுக்காமலும் துக்காராமர் மஹா நல்லவர், மஹாராஜர் என்று புகழுவார். வாங்கினதைக் கொடுக்கிறதில்லை. இவரும் கேட்கிறதில்லை. இப்படி சில காலங்கடந்து அதில் சில நஷ்டமடைந்து ஆக்கவும் அழிக்கவும் அரங்கனானொன்று உபாய ஜீவனபாராயிருந்து சில நாள்சென்றபின் தாசர் சில

விருத்தம்.

தனவான்களிடத்திற்சென்று தனமதை கடனாய் வாங்கி
கனமுள ஜவுளி வியாபாரங்களை நடத்துங்காலை
மனமதிற் கபடம்வைத்த மடையர்களனேகர் கூடி
இனமுடன் தாசரண்டை இதமுடன் வாங்கலுற்றார்.

கொடி விருத்தம்.

இதுசமயம் கொண்டுபோகும் தினமேகேளீரிக்கு
மனுவொன்று யாதுரைப்பேன் மனமது குளிர்ச்சியாக
இனமுடன் சரக்குகளை யினிமையாய் வாங்கினோர்கள்
பணமது கொடுக்காவிட்டால் பவக்கடலில் வீழ்வராவர்

(வசனம்.) இதைக்கேட்ட அக்கொடியர்கள்

விருத்தம்.

வாங்கியே போவதன்றி வளமுடன் தாசருக்கு
பாங்குடன் திரவியத்தைப் பகருவதொருவரில்லை
நீங்குள மனத்தோராணத் தியர்களொருகாசேனும்
ஆங்கிவற்களிப்பதில்லை அவருமே கேட்பதில்லை.

12. தோரா.

இப்படி வியாபாரந் தனை செய்து இருமாப்படைந்த போது கைப்பொருளிழந்த தனவான்களை நிதம் கருணையுடன் வரவழைத்து

விருத்தம்.

நிதியண்டத்த தனவானே கேளீரையா
நின்னிடத்திலியான் பெற்றநிதியனைத்தும்
பதிதனிலே தினர் கடனாக வாங்கி
பதிலளிக்கச் சக்தியற்றவராய் என்முன்
சதிருடனே வருவதற்கு வெட்கியிந்த
ஜகத்தினிலே மறைந்து மறைந்திருக்கின்றார்கள்
கதியளிக்கும் பாண்டுரங்கனுமோ வென்று
கணமுமுடை யவுளியுதவிருந்தாரென்றார்.

(வசனம்.) அதன்றி,

அகவற்பா.

என்ன தந்திருக்கும் எதிலிருந்தாலும்
பன்றுவென் மனைவியர் பாகனிப்படனே
பூண்டகோர்பணியும் புகழ்பெறும் நகையும்
ஆண்டுகொளும் பித்தளை செம்பு பாத்திரம்
யென்பெறுதெல்லாம் வேறமே தாங்கள்
தயவுவைத்தனை தன்மனதுடனே
கயமுடன் பெற்றுமகிலந்தனில்

என்னிட கடனை இகத்திலொழித்து
சன்னதியெழுதிய நஸ்தாவேஜையும்
பெற்றுமேயென்தன் பிழைதனை பொறுப்பீர்
மற்றுமொன்றறியேன் மா-உலகினிலே
என்றவருரைக்க வெழில் சாவகாரியும்
மன்றுள்ளோர்தனை மனதினுள் வைத்து.

சாவகாரி விருத்தம்.

அய்யனே சொல்லக்கேளீர் அவனியிலனேகம்பேர்கள்
செய்யனே பாண்டுரங்கத் தேவனை நினைத்ததாலே
வையத்திலே யவர்க்கு வறுமையேயன்றி செல்வந்
துய்யனே சேரவில்லை துக்காராமரே மனதுட்கொள்ளே

(வசனம்.) இப்படி சாவகாரிகளுரைத்த மொழியைக்கேட்டு தாச ஸ்ரீ விட்டலநாதனை பஜிக்கத் தொடங்கினார்.

கீர்த்தனை—இ—ம்—காம்போதி—ரூபகதாளம்.

மதுசூதனமுராரி—தப்பு மன்னித்தருள்புரி சௌரி
எதுகுலவம்ச சோத்தாரா—இவ்வேளையென்னையாள் கருணாகர
மங்களகர திவ்விய நாயகா—எங்கள் மாதவா ரவிகுலசோமா
வந்தனந்தந்தேனே நாதா—நல்வரந்தருவாய் போதா
கேசவ கோவிந்தராமா—நமதாசனையாள் முகசோமா.

விருத்தம்.

இப்படி சாவகாரர் மிகுதிதார் திரவியத்தை
மெய்ப்புடன் துக்காராமர்மேன்மையாய் காத்தெடுத்து
செப்பிடுந் தீர்த்தார் சந்தைக்கேயே சரக்கு வாங்கி
அப்படியுமதைக்கட்டி யவருமே சுமந்து வந்தார்.

வேறு விருத்தம்.

வந்ததோர் துக்காராமர் வளமுடன் சரக்கு வாங்கி
அந்தமாய் விக்கிரயஞ் செய்ததில் சொல்ப லாபந்தன்னை
இந்தமா தேவுராயில் இருவர்தன் மனைவியர்க்கு
சந்தோஷமாகவீந்து தாசருந் சுகித்திருந்தார்.

(வசனம்.) இப்படி துக்காராமருக்கு நாளுக்குநாள் பகவத்பக்தி அதிகரித்தே வந்தது. இப்படியிருக்க, ஒருநாள் பல சரக்கு வியாபாரஞ்செய்யும் சில வியாபாரிகளிடம் யோசித்து அவர்களிடமிருந்து

கொஞ்சம் கடன்பெற்று காளை மாடுகள் வாங்கி சந்தைகள்தோறும் போய் பல சரக்குகளை வாங்கி பொதிமாடுகளின்மீது சுமை போட்டுக் கொண்டுவந்து விற்கத் தொடங்கினார். அது விலாசன் நடந்துவர விற்கையில் மூன்று மாடுகள்,

சந்த விருத்தம்.

திக்கிதித்திய மாசமொன்றுடமுடிய மிருந்ததால்
மற்றுமொன்று முறிந்தியாம் பாதகருமிருமல்
துன்னவிதையமாய் கடன் கொடுத்தவர்க்கிலியதாய்
என்ன செய்வோமென்று தாசரேங்கியே நலிந்தனர்.

வேறு விருத்தம்.

[illegible]

(வசனம்.) என்று வர்த்தகர் சொல்ல அதைக்கேட்டு சுவாமிகளும் இதுவும் மெய்யென்று வியாபாரிகளுடன் கடந்து சந்தைகள் தோறும் திரிந்து ஒரு பொதிமாட்டின்மேல் சரக்குகளை ஏற்றிக் கொண்டு வருமபொழுது வழியில் ஸ்ரீ பண்டரிநாதனை பஜிக்கத் தொடங்கினார்.

7. கீர்த்தனை—இ—ம்—[illegible]—ரூபக—தாளம்.

பண்டரிநாதா	பேதைப் பாலிக்க வா நாதா
தொண்டர்மேல் வாதா	தொல்புவியில் குருநாதா
என்னையாண்டவா	குறைதன்னை நிவாரா
பன்னகசயனா	பரமானந்தவிட்டலா [பண்.
உம்பர்கள் தேவே	முகுந்தசெயமுண்டவனே
அம்பரத்தானே	அரியுருக்கொண்ட கோவே
கேசவா ராமா	நமதாசனைக் காரா
கோசலை ராமா	கோவிந்தனே விட்டலா [பண்.

(வசனம்.) இப்படி பரம பாகவதரான துக்காசுவாமிகள் பாண்டுரங்கனை பஜித்துக்கொண்டு வருமளவில் கடவாராவின்ற வர்த்தகர்கள் சுவாமிகளைப் பார்த்து சொன்னதாவது,

விருத்தம்.

கடன்வாங்கி யுலகுதனிலலைந்துமக்கு
கஷ்டமது தெரியாமல் கண்ணாவென்றே
தடமதிலே நிச்சலமாய் நடந்திடாமல்
தற்பரா சிற்பரப் பொருளேயென்று
அடவிதனிற் கூச்சலிட்டாலர்ப்பதாமும்
அறையொடியிற் பொருள்தனைக் கவர்ந்துபோவார்
படபடென யெம்முடனே நடந்து நீரும்
பதிதனக்கு வருகுவீர் பக்தரேரே.

(வசனம்.) என்று வர்த்தகர் சொல்ல அதைக்கேட்டு,

தேவாரம்.

ஹரிஹரி ஆதிமூலா ஆபத்பாந்தவ கபிலா
கரிகிரி தன்னையாண்ட காருத்தா கண்ணா அண்ணா
பரிதனை நடத்தினோனா பாதுகார்த்தவனே மெய்யா
சரி சரி யிந்தவேளை தாசனை காப்பீரய்யா.

(வசனம்.) இப்படி பஜித்துக்கொண்டிருந்த தாசனை நோக்கி வர்த்தகர் இதுவென்ன நம்முடன் அஷ்டமச்சனிபோல் வந்து நித்திரையும் கெடுத்துவிட்டாரென்று அவரவர் மாட்டின்மீதில் பொதியை யேற்றி துக்காராமருடைய பொதியையும் அவர் மாட்டின்மேலில் ஏற்றி தாசருக்குச் சொல்லாமல் வழி நடந்தார்கள். அப்பொழுது சுவாமிகள் ஹரேவிட்டலா ஹரிவிட்டலா வென்று பஜித்துக்கொண்டே மாட்டின் பின்னால் சென்று, ஆரண்யமடைந்தார். பிறகு, தாசர் ஏ ஜகதீசா, பவநேசா, சர்வேசா இச்சம்சாரத்தொல்லையா லல்லவோ யிவ்வாதை நமக்குண்டாயிற்று என்றும், இக்குடும்பத்திற்கும், நமக்கும் என்ன சுதந்தரமிருக்கிறது, நாம் மறுபிறவி பிறந்தால் இவர்கள் நம்முடன் பிறப்பரோ இதன்றி,

விருத்தம்.

அப்பனெத்தனை யெத்தனை யப்பனோ
அன்னையெத்தனை யெத்தனை யன்னையோ
செப்பிலெண்டி ரெத்தனைப் பெண்டிரோ
சேயரு மெக்கெத்தனைச் சேயரோ
இப்புவிதனி லெத்தனை ஜன்மமோ
ஈசனே அடியேனு மறிகிலேன்
கைப்பிடித் தெனைக் காத்தருள் நீதனே
கண்ணனே மணிவண்ணப் பிரசன்னனே.

(வசனம்.) என்று பகவானைத் தொழுதிருக்கையில் பொழுது போய் இருளுண்ட வனத்தில் புலி, கரடி முதலான மிருகத்தின் சத்தங்கேட்ட மாடானது, பொதியை கீழே தள்ளிவிட்டு ஓர் புதரில் சென்றுவிட,

விருத்தம்.

வாய்பேசாக்குதாலும் வனத்தினில்வருகும்போது
ஆங்கொரு வெம்மைதாலும் ஆவென அலறித்தபோது
நீங்கருள்வலிகர் தாமும் இக்கிரமைகொண்டேயோட
பாங்குளதுக்காதாசர் பரமனை பஜிக்கலுற்றார்.

13. தோரா.

பாண்டுரங்கனும் பாண்டசாரிபோல் பாங்குடனே நின்று
வேண்டிய துக்காராமனை யிரவில் வேகமழைத்துச்சென்று.

14. தோரா.

இந்திராயணிநதிக்கிடங்கேக யீஸ்வரனும் நின்றனன்றே
முத்தியேவான் பின்னவனைக்காண யோகமுடனே கணிவினைந்தே.

(வசனம்.) தாசர் தன்னிருகரங்களை சிரத்தின்மேல் வைத்து,

சந்த விருத்தம்.

வாழி நாரண வாழி பூரண வாழி காரணதேவனே
வாழிமாதவ வாழியாதவ வாழியோதவ கவினேதா—ஓ
வாழிஸ்ரீதர வாழிபூதர வாழியாதரவானவா
வாழிவினைதாபந் தீர்த்து ஆர்களை தாண்டிடச்செய்தாண்டவா.

(வசனம்.) என்று தாசர் துதிக்கவே பாண்டுரங்கன் காயாம்பூமேனியன் மறைந்தருளினார். பிறகு, பொழுது விடிந்தவுடன் கடனளித்த சாவுகாரிகளில் சிலர் இவரிடம் வந்து பணத்தைக் கேட்க அவர்களுக்கெல்லாம் இதமான வார்த்தைகள் சொல்லி சமீபிக்கவிட்டு ஐயையோ அவர்கள் கொடுத்த கடன் நாம் கொடுக்காவிட்டால்,

கலி விருத்தம் — அடாணா.

இப்பிறவியில் கொடுக்காவிட்டால் எப்பிறவிதனிலாவது
கொடுப்பனமாக மேவலாகுமே அப்பாலவர்க்கீபவர் வருவர்.

(வசனம்.) என்று தமது இருப்பிடத்திலிருந்த வஸ்திரம், செம்பு சாமான்களையெல்லாம், கடைக்குக் கொண்டுபோய் விற்பனை செய்து அந்த தொகைக்கு மூன்று பொதி மிளகாய் வாங்கி,

விருத்தம்.

அண்ட மூவுலகுமுண்ட அய்யனார் பாதம்போற்றும்
தொண்டராம் துக்காராமர் தொல்புவி வணிகரோடு
மிண்டுகோ கனக நாட்டில் மிளகு வியாபாரஞ் செய்யச்
சென்றனர் மனமகிழ்ந்து தேவுகாம் தன்னை விட்டே.

வேறு விருத்தம்.

கோகனக நாட்டினையன் கொடுபோன மிளகாய்தன்னை
வேகமாய் ஓர் கிராமத்தில் வைத்துமே விற்றிருக்க
போக பாக்கியங்கள் பெற்ற பெண்ணொடு புருடர்தாமும்
வேகமா யவரவர்கள் வேணுமென்று கொண்டு சென்றாரே.

(வசனம்.) இப்படி அவ்வூரிலுள்ள குடிப்பெண்களுள் ஒவ்வொரு மங்கள ஸ்ரீயும் ஒன்று, இரண்டு, மூன்று வீசை இப்படியே, அவரவர்களுக்கு வேணுமட்டும் மிளகாய் வாங்கிக்கொண்டு தாசருக்குச் சொல்லாமலும், பணத்தை கொடுக்காமலும் அவரவர்கள் மனைக்குச் சென்றனர். பிறகு, அவ்வூரில் ஓர் பாபகர்மமுள்ள அடியன்,

விருத்தம்.

பாபகர்மங்கள் செய்து பிழைக்குமோர் அடியனன்று
தாவியோர் பொதிமிளகாய் தந்திரத்துடனே வாங்கி
மேவியே துக்காதாசர் மெல்லடிதன்னில்வீழ்ந்து
சுவாமி யிப்பொதியெனக்குத் தருகுவீர் புரிவீரென்றான்.

(வசனம்.) அப்படியே அப்பொய்யனான அடியனுக்கு சுவாமிகள் ஒரு பொதி மிளகாய்க் கொடுக்க அந்த அடியன் அதை தாங்கித் தலைமேல் வைத்துக்கொண்டு போகுமளவில் தாசர் அப்பா மிளகாய்ப்பையின் கிரயம் கொடுக்கவில்லையே யென அதற்கு அப்பொய்யன் சொன்னது ? ஏன் சாமி மிளகாய் கிரயம் வரும்போது பையின் கிரயம் வராமற் போமோ வென்று ஜாடையாய்ப் போய்விட்டான். பிறகு, பாண்டுரங்கன், தாசருடைய குமாஸ்தாவைப்போல் வேஷங்கொண்டு மிளகாய் வாங்கினவரிடம் போய் பணத்தைக் கேட்க,

விருத்தம்.

தங்கபத்திரை யென்று பேர்பெற்ற கன்னி
ஆயனுடைய மனைவியாம் துளசிபாயி
மன்னனென்னு பெண்ணொருத்தி பெயரில் நின்று
மாவுலகில் துக்காராம் செட்டியார்க்கு
பொங்குமோர் குமாஸ்தா நானேயென்று
படிக்கவே மிளகாய் வாங்கிய பணத்தை
இங்ஙனம் வந்தென்னை நீ கேட்கவந்தாய்
இக்கண முன்பெறுமானத்தைக் கணக்கைக் காட்டே,

(வசனம்.) என்று அவ்வூர் பெண்கள் கேட்க பாண்டுரங்கனாகிய குமாஸ்தா சொல்லத் தொடங்கினார்.

விருத்தம்.

தங்கபத்திரை யம்மா கேளாய் துக்காராமிடத்தில் நீயும்
இங்கிதமாகப் பெற்ற இரண்டொரு வீசைதானும்
மங்கள துளசிபாயி மற்றுமோர் வீசைதானும்
மங்கையம்மாள் நீகொண்ட மிளகாயு மொருதூக்கென்றார்.

(வசனம்) அம்மா தங்கபத்திரையே நீ வாங்கின மிளகாய் வீசை மூன்று கேளாய் துளசிபாயி நீகொண்ட மிளகாய் வீசை ஒன்று மங்களகரமுடைய மங்கையம்மாள் நீ பெற்ற மிளகாய் தூக்கு ஒன்றுதானென்று மாயா குமாஸ்தாவானவர் சொல்லக்கண்களை விழித்துப்பார்த்தவுடன் அப்பெண்பிள்ளைகள் எல்லோரும் இவரைப்பார்த்து அடியம்மா யிவன்

கீர்த்தனை.—ஆரபி ஆதி.

யாரோ தெரியாது அம்மம்மா இவன் (யா)
பார்த்தனி லிவனைப் பார்க்கும்போது வயிர்
பகிலென்றுமிக பத்தியெழியுதிவன் (யா)
அட்டகுலாசலமலையிவன் தேரூரக்
கெட்டுமோ பொட்டாதோ மதியள்ளியே (யா)
அண்ணனைப்போலவும் கண்ணனைப்போலவும்
மன்னனைப்போலவும் மணவனைப்போன்றவன் (யா)
பாலனைப்போலவும் சீலனைப்போலவும்
கோலனைப்போலவும் காலனைப்போன்றவன் (யா)
தந்தையைப்போலவும் சிந்தையைப்போலவும்
நிந்தனை செய்யும் கோவிந்தனைப் போன்றவன் (யா)

(வசனம்) இப்படி அவ்வூர் பெண்கள் ஒருவருக்கொருவர் வார்த்தைகளாடியிருக்கையில் மாயா சேவகன் எல்லோரிடத்திலும் பணம்வசூல் செய்து பொதிமிளகாய் வாங்கிச்சென்ற பொய்யனான.

நொண்டிச் சிந்து.

அடியனிடம் சென்று பாமரனும்
தந்திடாமிளகாய் கிரயம்
படியிசை துக்காராம் செட்டிக்குட
பகரும் குமாஸ்தா நானென்பார்

ஆனதினாலிங்கு பணத்தை
அடவுடன் தண்டல் செய்வதற்கு
ஞானசீலரான துக்கா
காதருமெத்தனை யனுப்பினர்காண்
என்று பரமனு ரைக்க மிகவுடன்
இந்தடியனு மேதுரைப்பான்
மன்றுள்யாவும் துக்கா சேட்டும்
மாருரு சேடர்களானதினால்
இன்று மிளகாய்தன்னை எனக்கு
இஷ்ட மதாயவர் தானளித்தார்
என்று தடியன் சொல்ல மீசனும்.
மேதடா யிவன் பெருங்காதகனென்றே
மன்றுருசாமிபோலக் கண்ணை
மாயனும் திறந்தே பார்க்கையிலே
கண்ணை திறந்ததினால் யாவரும்
கண்டு பயப்படுவே னென்று
இந்த வேடம் பூண்டாய் போபோ
இப்போது நீயங்கே முழித்தாய். (தந்தனம்)

(வசனம்) அடியன் குமாஸ்தாவை நோக்கி நீ என்னிடம் பணமில்லை மிளகாயை யெடுத்துச் செல்லென்று சொல்ல.

விருத்தம்.

நான்கொண்ட மிளகாய்தன்னை நீயெங்கு மதியவிப்போ
தான்கொண்டுபோவா யென்றுமடியனும் முறைத்தபோது
வான்கொண்ட நாதன்றானும் வையத்திலவனை நோக்கி
ஏன்கொண்டாய் மிளகாய் தன்னை இக்கணம் பணத்தைத் தாராய

விருத்தம்.

இப்படி தடியன் சொல்ல யீஸ்வர னதனைக்கேட்டு
மெய்ப்புடன் வலிகோர்காண மேதினி யளந்த நாதன்
கொப்பெனக் கழுத்தில் பாசக்கயறது பூண்டாற்போலச்
செப்பியே கண்டிதுக்கிச் சேவகன் புவியில்வீழ்ந்தான்.

வசனம்.

இப்படி பகவான் கழுத்தில் பாசக்கயறு போட்டுச் சாம்பிணம்போல் இருந்தார். ஊரார் இதைக்கண்டு இவன் விடாகண்டன் அவன் கொடாகண்டன் என்று தெரிந்து அத்தடியன் வாங்கின மிளகாயனைத்தையும் ஒருத்தொரு விசையாகப்பகர்ந்து கொண்டு பணத்தை சேவகனிடம் கொடுக்க சேவகன் பணத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு துக்கா தாசரிடஞ் சென்று பணத்தைக்கொட்ட தாசர் இதென்ன பணமேது நீயார் நான் கடனளித்த சொத்து வூடக்கெல்லாமையத் தெரியும் நான் யாருக்கும் சொன்னவனல்ல நீர்வருகுஞ்செய்யவேண்டிய காரணம் யாதென

கலி விருத்தம் அடதாளம்.

அய்யனே துக்கா தேவனே அரசிடம்
செய்யனே சவுரியெனச் செப்புவார்
வையகத்தி வருமையாம் நீதியன்னே
துய்யனே வருள்செய் துயைவிப்பனே.

(வசனம்) என்று மாயா குமாஸ்தாவானவர் சொல்ல அதற்கு தாசர் உம்மிடமாவது உமது அரசனிடமாவது யான் கடனளித்த சங்கதி சொல்லவில்லையேயிந்த திரவியத்தைக் கொண்டு வரும் வெய்திர் என்று கேட்க ஐயா.

விருத்தம்.

இந்நாடா ளரிதுவுங்கோரக் கிராமதொரு குறைவுமில்லை
வந்திரின் வர்த்தகரை வஞ்சனை செய்து மேன்மேலும்
தொந்தரை யில்லாமற்றான் துரிதமாய்ப் பொருளை வாங்கி
தந்திடவே யனுப்புமென்று சூத்திரதாரன்றான்

(வசனம்) இதற்குதாசர் மனமகிழ்ந்து தனியாக முழங்கினர்.

கவி.

மெய்கொண்டு வருவாய் வையகந்தனிலே
துய்யனே அரையனுக் கனவிலாக்கினானே

விருத்தம்.

சொன்னதைக் கேட்டபோதே சோதிவாய் பரமன்றானும்
மென்மென நகைத்துச்சென்று மெல்லியயாத்திரைத்தலம்
வள்ளலார் தமக்கு செய்யும் வாங்கியோவந்தபோது.
கொள்ளைபு மதிந்து வெய்யும் கொடுமைத்திகை கின்றார்.

(வசனம்) அதற்கு மாயா சவுகார் சொன்னதாவது. ஐயா முன்னமே இது செழிப்பான தேசமென்று சொன்னேனே அதனால் பிருதியளித்தார் என்று பகவானுரைக்க தாசர் வாரும் புசிப்போமென விட்டோபா.

கவி.

வந்தேனென் வந்தேன் இந்தமாவுலகில்
சந்ததந் தனிகை எந்தனுக்களிப்பீர்.

விருத்தம்.

அளித்திடச் சிவபிரானு மாகராவென்றுரைத்துக்
களிப்புடன் எதிரில்வந்து கண்ணன் துக்கா முன்னின்று
தனிகையு மெனக்கு சற்று தந்தருள் புரிவீரென்ன
உளமகிழ்ந்தே மூவர்தாம் உண்டுமே களித்தாரன்றே.

விருத்தம்.

அதிதியாய் வந்த முக்கண் ணையனுமவரை நோக்கி
சதிநடன் துக்காதாசர் சமர்ப்பித்த அன்னமுண்டு
பதியில் துக்காவை வாழ்த்திப் பரமனுஞ் சென்றபின்னர்
எதிபதியாக வந்த கேசவனு மகோரத்தான் மன்றே.

(வசனம்) பீமா நதிக்குப் போகவர இருந்த அவ்வூர் ஜனங்கள்

விருத்தம்.

துக்காராம் செட்டியைப்போல் தொல்புவிதன்னிற் காணோம்
பக்தியாக வியாபாரந்தனை முடித்தபின்னர்
இக்குவலயந் தன்னி லிட்டிகேடயந் ததிக்க
மிக்கதோர் குமாஸ்தாவென்று மோசமாயனுப்பினானே.

(வசனம்) அடியம்மா இந்தத்தேவர் பார்வைக்கு நல்லவர்போல் காட்டி மனதில் குரூரங்கொண்ட ஒரு குமாஸ்தாவை வைத்து யேழைகளையெல்லாம் இம்சிக்கவிட்டார் இவர்கொக்கைப் போன்றவர் இவரை நம்பலாகாது என்று ஒருவர்க்கொருவர் வார்த்தைகளாடினார்கள் இதைக் கேட்ட தாசர் அம்மொழியின் தன்மையை மனதில் நினைத்து சங்கதிகள் சவிஸ்தாரமாய் விசாரிக்க மேல்நடந்த விருத்தாந்தங்களைக்கேட்டு வந்தவர் சாகூகாரர் பாண்டுரங்கனே யாகவேண்டுமென்று மனதிலெண்ணி பஜித்திருந்தார் கேட்டோரே சித்தர்களே யென்று நாபாஜிசித்தர்பின்னும் சொல்லத் தொடங்கினர்.

4-வது அத்தியாயம் முற்றுப்பெற்றன.

துக்காராம் சுவாமிகள் திருவடிகளே சரணம்.

5-வது அத்தியாயம் காப்பு விருத்தம்.

ஆதிநாயகனை அடியவர் கரசை அம்புவியளந்த நம்பனை
நீதிநாயகனை கொடியவன் றன்னை நினைந்தவர்க்கருளும் பெம்மானை
வேதநாயகனை வேதனையளித்த வெங்கடாசலத்து எம்மானை
சோதிநாயகனை சுடரொளிவிளக்கை தொழுதுயிர்ப்புவியில்வாழ்குதுமே.

(வசனம்) சாகூகாரர் விட்டலநாதன் தாசருக்கு குமாஸ்தாவாய்வந்து பணத்தை வசூல் செய்துக்கொடுத்து தாசரளித்த அமுதை விட்டலனும் மூவரும் உண்டுகளித்து மாயமாயினர் பிறகு தாசர் இருவரையும் தொழுது கோணிப்பைகளை ஒன்றாகச்சேர்த்துக் கட்டி தம்மூர் வராநிற்கையில் வழியில் சில சூதர்கள்.

விருத்தம்.

அப்பனே கேளீர்தாங்க ளாரென்றே பொருவின்னையப்பம்
அப்பாவுன்னகத்தில் அல்ப ஜீவனமாகையாலே
அப்பனே பிரகக்காப்பது வொன்று முனதுபாரும்
அப்பிநீ விதனைக்கொண்டு அர்த்தமுங் கருவீரென்றார்.

விருத்தம்.

தாருவென் வகைத்தபோதே தாசரு மனமகிழ்ந்து
கோணிபையை காப்புக்கொண்டகமே கிழியை விழ்த்து
பாரினில் விப்ரர் வந்து பண்புடன் கேட்டகாலே
யார்க்கொரு தோஷமில்லை யென்றவர நம்பி சென்றார்.

(வசனம்) மறுநாள் சூரியோதயமானவுடன் கடன்கொடுத்த வர்த்தகர்கள் இவர்வரவைக் கேட்டு தாசருடைய திருமாளிகைக்குவந்து கணாபிகளைப் பிரசித்து எதிரில்நின்றார்கள் அவர்களை வெறுங்கையாய் அதிரவிருந்து

விருத்தம்.

அப்பனேயினிகாய் தன்னை அன்று கோசுனை காட்டில்
கொப்பன விற்றுவாலும் கொடுவந்த நிதியைப்பெற்று
செப்பிடும் வழியிலேதான் பிரப்புரா மணனவர் கைக்
காப்பது ஒன்றுதந்து கனபுடன் சென்றுமென்றார்.

(வசனம்) இதைக்கேட்ட வர்த்தகர்கள்

விருத்தம்.

தங்கநற்காப்பை வாங்கி தாசர்முன் வைத்துப்பார்க்க
இங்கனம் பித்தனாய பிறந்ததை எங்கேயார்கண்ட
பங்கமுஞ்செய் துலவிடுசென்ற பாவிகளெல்லோ காணேன்
துங்கராம் தாசருக்குச் சூதுவாதுந் தோன்றுதே.

(வசனம்) அங்கே யாரோ தூதர்கள் இவரை ஏமாற்றிவிட்டார்கள் என்று தாசருக்கு வந்தனஞ்செய்து அவரவர் இருப்பிடஞ்சேர்ந்தார்கள் பிறகு பிரதமமனைவியாகிய ருக்மாபாய்.

விருத்தம்.

எந்தனைக் கைப்பிடித்தோய் கண்டதற்கழுவேனோ என்குறைதனைக்கழுவேனோ
வந்தோர்க்கார் பஞ்சகாலந்தனிற் கழுவேனோ வறுமைதனைக் கழுவேனோ
சந்ததம் பண்டரிநாதனுக்கழுவேனோ தாசருக்கே யழுவேனோ
இந்தமாநிலமிசை யெதற்கென்றழுவேனோ ஏது காணேனையோ.

கலி.

ஐயனே யெனக்கு அவனியிலிறைப்புத்
ஐயனே கோபால் துயரத்துடன்
வையமேவுதித்துப் பாரமே முடிக்கச்
செய்யவே பஞ்சகாலத்தி லென்செய்வோம்.

(வசனம்) இப்படி ருக்மாபாயம்மாள் விசனமடைய

அகவற்பா.

சிறியதோர்மனைவி ஜீஜாபாயம்மாள்
பிரியமாய் மணந்தப் புருடனைநோக்கி
என்னைநீர்மணந்து இயற்றுந்தொண்டு
மன்னுலகினிலே மகாதரித்திரமாய்
இருந்த நம்மனையில் இகபோகத்துடனே
இருந்தோர் வைதிக செல்வமெல்லாம்
பரந்தாழுற்றோர்கள் பாவிகளானோம்
பிறந்தவென்றந்தை தாய்பெற்றிட வளர்த்த
நிதியெல்லாம்போயும் நின்னிடத்திலே
பதிதனில் பாண்டுரங்கனையே
விட்டு விலகிருந்த வேணதோர் பொருளை
காட்டிக்கொடுத்து கடனுக்களித்தீர்
அன்னபானங்க ளின்றியே லயித்து
இன்னிலந்தனிலே இறைவும்பசியும்
பாண்டுரங்க பஜனந்தவ
ஆண்டருள்புரிவாய் ஆதியந்தமே
என்றுநீர் புகல ஏற்றதை யாதும்
மன்றாடா பரம் கண்டமாதலாற் கதியிதுதான்.

(அடாணா) சிந்து அடதாளம்.

அடியாரை யாதரிக்கும்—நல்ல
ஆதிமூலப் பொருளாயிருந்தால்
படியினை நம்மையிங்கு—ஐயன்
பாதுகாத்து பலனை கொடுக்க
ஆகாது போமோ நான்—கதியென்
றங்குமிங்கு மெங்குந் தம்மி னம்மை
போகாதிருக்க வைத்து—இந்தப்
புவிதனிலே எம்மைப் பாதுகாக்க
லோகநாதனென் றுரைத்து—அன்று
அக்கம்பக்கம் வாழும் பெண்களைப்போல
போகபாக்கியம் பெற்று இப்போ
பொக்கிஷதாரிகளாயிருந்து
வாழ்ந்தென்றிருக்கவோ—உமக்கு
வாய்த்திலையொன்றும் தோன்றிலையா.
என்று மனதுருக தாச
ரேதனை மாட்டு மொழிந்துரைப்பாள்.

(வசனம்) தாசர் இதைக்கேட்டு கேளுங்கள் மாதர்களே.

அகவற்பா.

பிறசெல்வமேதுக்குப் பெருமைகளில்லை
பரத்திரனுக்குப் பெறும்பலனை யவனே
சர்வத்திரன் சாயுஜ்யத் தரக்கவ
பர்வதமெடுத்துப் பாலனாயன்போன்
ஆனிரைவென்றுமன் அனந்தநாமமெடுத்து
புவனமூன்றினும் பொருந்திப் பரிந்தோன்
ஆவனேயல்லா லருமைசமமிரோ
புவனம்பூராய் புலவர்களெல்லாம்
சொல்லியபடியே தொல்லுலகினிலே
கல்விதுட்டோரைக் கருணை புரிவர்
எல்லாமிதனிற்றான் ஏகமே நீதாம்
கல்லேதான் நிதியைக் காண்பதாயிக்கு
தரவியபெண்ணுக் கையாலேர நீர்
உலகின்மையாலதை யுங்களுக்காக

தரணியில் நீங்கள் தாமோதரனால்
பிழைப்பதுபோலப் பேருலகினிலே
தழைத்துநானிப்போ தான்பிழைக்கின்றேன்
இதுவுமல்லா தின்னொன் றுரைப்பேன்
முன்செய்தபாவ கர்மத்தினாலே
பின்செய்த புண்ணிய ரூபகருமத்தால்
மோக்ஷதாராதிகள் முமுக்ஷுக்களெல்லாம்
தாக்ஷியென்று தரணியில் விரும்பார்
பாவரூபத்தால் பாவிகளென்றும்
சுபாவரூபத்தால் சுவர்க்கமென்றும்
தான்செய்த புண்ணியம் தானும் நசித்து
ஸ்வர்க்கவை லோகத்திற் குடனேசென்று
வேர்சூக்ம சரீரத்தோடங்கு சிலநாள்
அருணனாலே அங்குள தறித்து
கிரணங்களாலே கிரஹிக்கப்பெற்று
மேகமண்டலத்தில் மேன்மையதாக
வாருடனங்கு வருஷிக்குமளவில்
தங்கியிருந்து சமயத்திற்கு
பொருந்தாரகமாய் புகழ்சமயத்தில்
இருந்துசிலநாள் பக்குவமாக
இருந்துதானங்கே இதின்வழியாக
புருடகர்ப்பத்தில் பொலிந்துசிலநாள்
ஆணும்பெண்ணும் அன்றே புணர்ந்து
காணும் ஸ்த்ரீயின் கர்ப்பத்திடங்கி
பத்தும்புகுந்து பரிணமித்து
கித்தமும் தாயார் சேர்வையாயுண்ணும்
காரம் கசப்பு இனிப்பு புளிப்பு
உவர்ப்புகளாலே உட்சகியாமல்
காய்ந்த யியத்திற் கலந்ததுபோல
சாய்ந்துகர்பத்தில் தத்தளித்ததுவே
துடிதுடித்துத் துயரமடைந்து
கடினமாய் தாயின் கர்ப்பப் பையில்
கால்களைநீட்டவுங் கரங்களையாட்டவும்

தாளமுடியாமல் தாயுதரத்தில்
மூன்றுநாட்களும் முடிந்த பின்பு
இக்கொரு நிமிட மிருக்கவொட்டாமல்
அபானவாய்வு அர்ப்புதமாக
உபாயமாக உலகினிற்றள்ள
பாலனாய்க்கிடந்து பால்ய திசையில்
மலமூத்திரத்துள் மஹியிற்புரண்டு
இன்றவிடத்துச் சொரியவுந்தெரியா
தன்றுகடித்த தசையைத்துடைக்கா
உயிர்நிலைதனக்கு ஓராதாரம்
பயின்றுதானிவனும் பாலதுவுண்ண
தெரிந்திடாமல் திகைத்துக்கிடக்க
இப்படிதானும் இருமாம்படைந்து
செப்பிடும்பால்ய திசையைக்கழித்து
ஓர்காரியத்தை வுலகினிற்செய்து
சிறுவிகட்டிச் சிறப்புடன் வளர்ந்து
எவ்வனதிசையில் ஈஸ்வரனருளால்
இவ்வுலகத்தில் இன்பமதாக
புண்ணியகருமம் புகழுடன்செய்தோர்
கண்ணனைவிருத்தாட் கலந்துசுகிப்பர்
அத்திசை தன்னில் அவ்வாறு செய்யார்
இத்திசை தன்னில் இருமாப் படைந்து
துக்கத்திலாழ்ந்து துயரமடைந்து
பக்குவமாகப் பதஞ்சேராமல்
காலுந்தளர்ந்து கண்டவரிகழத்
தோலுஞ்சுருகி தொல்லுலகினிலே
கோலதையூன்றி கூனாகி
பீளைசொரியப் பிள்ளைகள் வெறுக்க
மரணமடைந்து மகாரந் துறந்து
இருளெனும் யாதனா சரீரத்தைப் பெற்று
எமனது நாட்டிற் சேகிய பின்னர்
கவனமில்லா தலைந்து திரிந்து
நானாவித நரகிற் புக்கத்
தானயலைந்து தவித்துத்திரிவர் (அ.சரண்)

வானவரமரர் வாழ்த்தி னிற்கும்
வியானமதுள்ள கனவான்களுடன்
கலந்து திரிந்து கண்ணனைத் துதித்து
சலனமில்லா தையனை நோக்கி
ஞானவான்களின் நன்னெறி யுணர்ந்து
ஞானமலத்தை நாட்டிலறிந்து
பரமகாருண்ய பக்தர்களாலே
உறைக்கப்பெற்று வுள்ளன்போடு
தறைத்தவாத்துமா தான் சேஷனுகி
செழிக்கும் நாரணனே தான் சேஷியென்று
உணர்ந்ததோராசான் உறைத்த சொற்கேட்டு
க்ஷணத்திலிற்றுனை தத்துவமுணர்ந்து
ஹரி சிரவணத்தால் ஆனந்தமுற்று
கரிதனையாண்ட கண்ணனருளால்
வரவிடப்பெற்ற விமானந் தன்னில்
சூக்ஷ்ம சரீரத்தோ டதிலேறி
தாக்ஷியில்லா தண்டகடாகம்
பேதித்துக்கொண்டு பெருமண்டலத்தை
சாதித்ததனை தாண்டிய பின்னர்
விரஜையில் ஸ்நானம் விரைவாய்ச் செய்து
துரியமாய் சூக்ஷ்ம சரீரத்தோடு
பரமபதத்தில் பாண்டுரங்கனை
சிரவணம் புரிந்து சதா ஆனந்தித்திருப்பார். இதுவுமன்றி

விருத்தம்.

உன்னையே பஜித்ததாலே கனமுள குசேலருக்கு
இந்நிலம் தனில் சீலர்பெண்டு பிள்ளைக ளிருபத்தேழும்
நன்னயமாக வாழ்ந்து நாரணனருளினாலே
பின்னை மனையாள் வாழும் பெரும்பதவியிற் சேர்ந்தாரே.

(வசனம்) அதனால் நாரணன் கருணையால்

விருத்தம்.

சரசரணுதியோடு கலந்த மிச்சரீரம் பெற்று
பரமனை பஜித்து நீங்கள் பதவியிற் சேரவிட்டால்
நரகத்தில் வாழ்ந்து நைந்து நலிந்துமே போவீரென்று
தறைதனி லனாயமாதர் தானெடுத் துரைக்கலுற்றார்.

15—தோதரா.

கடிகாந்திரியெனும் மாநகர் தனில்வாழ் கண்ணா கசபதியாகா
படிமிசை யெங்களை போஷித்தருள்புரி பண்டரி புரஜயன்மோகா

—கீர்த்தனை கேதார கௌளம் — ஆடதாளம்.

எக்குனிறை பொருளென்றேனே—நின் தங்கபதமதை தாருமே—பல
பங்கமெனா மிகுதுங்கனே யெனக் கிங்கனே வரமருளுமே எங்
நந்தனந்தனு இந்திராதிப சுந்தராங்க விநோதனே—இனி
எந்தனைவந் தாதரித்தருள் சந்ததமுனை நம்பினேன் எங்
அண்டருலகுண்டவா அத்தொண்ட ளைவனா யாண்டவா—மகிழ்
பண்டரீபுர வாசனே கோவிந்தனே இருந்தாண்டவா எங்

(வசனம்) இப்படி தாசருடைய மனைவியர் இருவரும் பகவன் நாமத்தை பஜித்து இளைய மனைவியாகிய ஜீஜாபாயம்மாள் அவ்வூரில் ஓர் சாவகாரியிடம் சென்று

விருத்தம்.

அய்யனே கேளீர் நாங்க ளாதரவிருந்த வாழ்வும்
துய்யனை [illegible] சேர்ந்திருக்கும் [illegible]
பெய்யனே [illegible] மேன்மையா யொரு ரூபாய்
பையனே [illegible] பண்புடன் தருவீரே.

விருத்தம்.

சாதன மெழுதித்தாரேன் சாவகாரியரே கேளீர்
ஆதரவா யுமக்கு [illegible]
[illegible] முதலும் [illegible]
மெதிலி [illegible] யாங்கள் மென்மையா யிருப்பா மென்றார்.

(வசனம்) இதற்கு சாவகாரியானவர் ஆலோசித்ததாவது. இந்தம்மா ளுடைய தகப்பனார் ஆவலியில் பெரிய சாவகாரியாயிருக்கிறார் ஆதலால் இவளுக்கு நாம் கிஸ்தியை யளித்தால் யாதொரு கஷ்டம் வராதென்று மனதிலெண்ணி ஜீஜாபாயம்மாளிடம் தஸ்தாவேஜு யெழுதி வாங்கிக் கொண்டு 200 நூறு ரூபாய் கொடுத்தார் அதை ஜீஜாபாயம்மாள் வாங்கிக் கொண்டு தனதிருப்பிடம் வந்து தாசனைப் பார்த்து சொன்னதாவது

விருத்தம்.

அவைகொண்டு வணிகர் தாமும் அனைவருங் கூடிச்சென்று
வளை வியாபாரஞ்செய்து லாபத்தை யனுபவிக்க
புவிதனிற் செல்வதாலே புண்யரே நீருஞ்சென்று
அவமானமின்றி யிங்கு அர்த்தமுந் தருவீரென்றான்.

இதுவுமது.

தூண்டு முட்காரனுக்குந் தரிதமாய் தக்கைமீது
வேண்டிய ஞாபகந்தான் வைத்திருப்பதுபோல் நீரும
ஆண்டவரே நானிந்த வறுமையாம் நிதியின் லாபம்
பண்புடன் மனது வைத்துப் பதலமாய்க் கொடுவாவென்றான்.

விருத்தம்.

கொடுவா வென்றுரைத்தபோதே கொப்பன தாசருந்தான்
படியினை உப்பு வாங்கி பாலகாட்டுக்குச் சென்று
கடுகியே லவணம் விற்று கனத்ததோர் வெல்லம் வாங்கி
வீடுதிக்கு வருகும்போது விடோபாவை பஜிக்கலுற்றார்.

10-கீர்த்தனே.-இ-அசாவாபரணமே.

அரன்றுதி செய்யமனே அண்டமுண் டுமிழ்ந்தோனே
ஐயா வெனக்கிரங்குவாய்—அருட் புரிகுவாய் ஐயா
கருணைக்குமுடையானே கல்யாணபிரானே என்னை
பரமதிற் சேரையனே—பணிமசையனே பரம
பஞ்சவனையாண்ட பாதார விந்தனே
செஞ்சிலம் பலிந்தோனே—தேவர்கள் கோனே செஞ்
கேசவ கோவிந்தா கேவலாத்மக னென்னை
மோசஞ் செய்யாதே நாதா—மூவாதிநா மோச

(வசனம்). இப்படி பகவானை நோக்கி பஜித்திருக்குந் தாசரை நோக்கி வர்த்தகர்கள் சொன்னதாவது,

விருத்தம்.

இப்ப சாகரத்தி லாழ்ந்து யிருந்ததோர் துக்காதேவைப்
பண்புடன் அவனைவர் நோக்கிப் பண்டரி நாதனை
பின்னையானந்த தேவனீ சிந்தையில் நிவாசமானோன்
அன்னவர் மனதுத் தேற்ற யாராலு மகாதென்றார்.

(வசனம்) நோயாளிக்கு எந்த பதார்த்தமும் கசப்பாயிருப்பதுபோல வர்த்தகர்களுக்கு ஸ்ரீராம நாமாமுருதம் கசப்பாயிருந்தது. அன்று பூதபிமுலையயுண்ட பூநாதனை பஜிப்பதால் இவர் நம்முடன் கலந்திலர் இவரை எப்படியாவது ஜிஜாபாயம்மாளிடம் சேர்த்துவிட்டு இனி மேல் நம்முடன் கூட அழைத்து வரலாகாதென்று மாடுகளை ஓட்டிக் கொண்டு தாசரைப் பார்த்து சொன்னதாவது

விருத்தம்.

கடன்பட்டு இருநூறு ரூபாய் வாங்கிக்
காலமெல்லாம் நாம் பிழைப்போ மென்று சொல்லி
படியினையோர் சாவகா ரிடத்திற் சென்று
பணம் வாங்கி ஈந்து யிப்படித்திய முற்று
நடந்தலிலே ராம் ராம் ராமென்று சொல்லி
தாண்டக்க சக்தியில்லா அடவி தன்னில்
உடுப்பதிலும் உண்பதிலும் உடன்படாமல்
உடையவனை துணையென்றே யுரைக்கின்றீரே.

(வசனம்) இதுவுமன்றி

விருத்தம்.

ராமாவென்றுரைப்பதிறல் நஷ்டமாகும்
ராமாவென்றுரைப்பதிறல் கஷ்டமாகும்
ராமாவென்றுரைப்பதிறல் க்லேசமாகும்
ராமாவென்றுரைப்பதிறல் சுசைமாகும்
ராமாவென்றுரைப்பதிறல் பலமும்போகும்
ராமாவென்றுரைப்பதிறல் சலனமாகா
ராமாவென்றுரைப்பதிறல் பலனுண்டாகா
ராமாவென்றுரைப்பதிறல் நலமோ வென்றார்.

(வசனம்) இப்படி வர்த்தகர்கள் சொல்லிய பின்

10-ம் தோரா.

ஷெயிரனு மொருமா நகர்தனில் வந்து க்ஷேமகரத்துடன் னின்று
உயர்ந்தவிதா ரவ்வெல்ல மனைத்தும் ஒருமித்தே யவர் விற்று.

(வசனம்) வியாபாரிகள் விற்ற பணத்தை அவரவர் மடியில் முடிந்து சுவாமிகளுடைய பணத்தையும் அவர் மடியில் கட்டி கடை வீதியில் ஓர் மரத்தடியில் பொதி மாடுகளை கட்டித் தங்கினர். உடனே ஓர் விப்பிரன் தீட்சைபெற்று தன் மனைவியுடன் மனக் கவலைகொண்டு துக்காதாசரிருக்குமிடம் வந்து நின்றார் அவரைப் பார்த்து தாசர் சொன்னதாவது

விருத்தம்.

விப்பிரனே கேளீரிந்த விதமாக தீட்சைப் பெற்று
விப்பிரனே மனைவியோடு வீதியிற் றிரிவதேனோ
அப்பனே ஞாதிகள் தாம் அன்று சர்க்கார் பணத்தை
அப்பனே அபகரிக்க அரசனுக்கின் றிதென்றார்

விருத்தம்.

இறைவனு மென்கரத்தி லிருப்பு சங்கிலியைப் பூட்டி
துரிதமாய்ப் பணஞ் சம்பாதித்தே யெமக்களித்த பின்னர்
தரையில் நானவிழ்ப்பேனென்று தரணியா ளரசன் செப்ப
வருடமீராறாக வலைத்துமே திரிகின்றோமே.

இதுவுமது.

பிச்சை நாமெடுத்த தெல்லாம் பேருலகினிலே இன்று
குக்ஷிக்கே யாகுதல்லால் கோனுக்குக் கொடுக்க வில்லை
இச்சகத்திற் பணத்தை யீந்தென்னை மீட்டுவோர்கள்
எச்சமயத்தோ ராகினு மேகுவர் பரத்தி லென்றார்.

(வசனம்) இதைக்கேட்ட சுவாமிகள்

விருத்தம்.

இருநூறு ரூபாய் தன்னை யெண்ணியே யவர்க்களித்து
மறுமொழி பேசாதந்த மன்னன் மாளிகைக்குச் சென்று
துரிதமாய் ராஜாவு பக்ஷி சொன்னதோர் பொருளை யீந்து
சரியென ரசீது வாங்கி தாசருமறைந்து வந்தார்.

17—தோரா.

வந்தபின் பிராம்மணன் சிறை நீக்கியவன் மனைவியு மவனுக்கன்று.
சந்தோஷமதாய் வஸ்திர தானமும் தாசரு மளித்துச் சென்று.

விருத்தம்.

பத்து பிராம்மணருக்கன்று பரமனு ரருளினாலே
இத்திசையோர்கள் காண யிவரியதோ ரன்னதானம்
சித்தமுங் குளிரச்செய்து திரும்பியே யேகும்போது
அத்திசை யுள்ளோ ரிவரை யவதார புருடரென்றார்.

இங்கிப்படி யிருக்க

அகவற்பா.

ஆரியர் தமக்கு அன்னமு மளித்து
சீருடன் செய்த செப்பினை நோக்கி
எம்பெருமானும் இன்பத்துடனே
சம்பிரமதாக தாசர் தன் மனைவி
பட்டதோர் கடனை பரிவுடன் முனும்
இட்டமாய் ஜீஜா தேவியு மறியா
முன்னமே கடனை மூதுலகினிலே
திண்ணமாய்க் கொடுத்து திரும்பலாமென்று
தாசரைப்போல சச்சிதானந்தன்

வீதியே நடந்து விண்டுவு மப்போ
சாவகாரிடத்தில் தக்ஷணம் சென்று
மூவுலகாந்த முகுந்தனு மப்போ
என்னிட மனைவி யெழுதிக் கொடுத்த
சன்னத மென்னும் தஸ்தாவேஜை
இப்போ தளிப்பேன் இருநூறு ரூபாய்
செப்பியபடியே சிறப்புடன் ராசியும்
இக்ஷணங்கொண்டு இப்புவிதனிலே
தஸ்தாவேஜை தான்பெற்ற பின்னர்
அப்பனே கேளீர் ஐந்துவிராகன்
இப்பவே தருவேன் என்மனை யாட்கு
கொண்டுபோ யவளிடம் கொடுத்திடு மென்று
பண்டரிநாதனை பழிப்பது போல
அவ்விடமிருந்தா ரானந்தமாக.

(வசனம்) பிறகு சாவகாரியானவர் ஐந்து விராகனையும் ரசீதையும் தஸ்தாவேஜையும்

விருத்தம்.

தாசருங் கொடுத்தாரென்று தஸ்தாவேஜ் அதனைக் கையில்
வீசிய ஜீஜாபாய்க்கு விசிதமாய் தானளிக்க
பாசமா மொனது பிராண பக்தரு மெங்கே யென்ன
கேசவன் றமையகற்றிதன் கிரகத்தி லிருந்தா ரென்றான்.

(வசனம்) ஜீஜாபாயம்மாள் தன் புருஷன் வரவுக் கெதிர்பார்த்துச் சமையல் செய்தும் தாசர் வாராமையால் சாவகாரியின் வீட்டிற்குச் சென்றவரா சுவாமிகளெங்கேயென்று கேட்க அம்மா நான் உங்களிடம் வரும்போது இவ்விடம் தான் இருந்தார் நான் திரும்பிவந்து பார்த்தபோது இவ்விடமில்லை ஆலயத்திற்குச் சென்றிருக்கலாமென ஆவலியம்மாள் கோயிலுக்குப் போய்ப் பார்க்க தரிசனமில்லாமையால் தன் வீட்டிற்கு வந்து சுவாமிகள் வருவாரென்று யெதிர் நோக்கியிருக்க தாசரும் மூன்று நாட்கழித்து வர்த்தகருடன் வீட்டிற்கு வந்தவுடனே வியாபாரிகள் அவ்விடம் நடந்த சங்கதி யாவும் தெரிவித்து உன் புருடன் கொண்டுவந்த பணமெல்லாம் செலவழித்து உன்பேரில் சற்றேனும் ஞாபகமில்லாதவராய் பணமெல்லாம் செலவழித்து வெறுங் கையோடு வந்தாரென்றுரைத்து அவரவர் இருப்பிடஞ் சென்றார்கள் இச்சங்கதியெல்லாம் சுவாமிகள் கேட்டு,

18–தோரா.

கேசவ மாதவா ஜோதிநாதா ஸ்ரீ கேஸ்வரமதயனே யென்று
பாசமுள்ள யெம்மனைவியாள் பட்ட கடனுக் கென்னைபோல் சென்று

19–தோரா.

கடனைத் தொழித்தக் காருண்ய மூர்த்தி கண்ணா ஜகதபிராமா
தடமதிலெலந்தனை டாதுகாத்த ஸ்ரீ தாமோதர பரந்தாமா

(வசனம்) என்று ஆனந்தக் கண்ணீர் தாரைதாரையாய் பொழிய ப்ரேமானுபவந் தெரியாப் பரமானந்தம்புரிய கிரிவரதனாகிய கோவலனை பஜித்துக்கொண்டிருந்தார் பிறகு வர்த்தகாள் வீட்டிற்குச் சென்று எம்பிரானுடைய திருவிளையாடல் இன்னுமெப்படி யிருக்குமோ தெரி யாதென்று பேசிக்கொண்டார்கள். அக்காலத்தில் பஞ்சமுந் தொடர்ந் தன யாரிடம் போய்க் கடன் கேட்டாலும் கிடைக்கிற தரிதாயிருந்தது. சுவாமிகள்

விருத்தம்.

எண்பது கோடி ரூபாய் ஈஸ்வரார்ப்பண மிதென்று
மன்னுலகினில் நிராசை மாதவம் பொருமை நேசம்
இன்னமானந்தம் வாய்மை யெழில்பெறு ஞானமென்னும்
பன்மையா மடக்கத்தோடு பகருமெண் குணவானானார்.

(வசனம்) ஆதலால் இவருக்கு சுகமேது விசனமேது பஞ்சகாலத் துக்கொடுமையால் இறந்துபோன மூன்று மாட்டின் பொதிப்பைகளை கடையிற் கொண்டுபோய் விற்பனைசெய்து எட்டுசேர் தானியம் வாங்கி வந்து மனைவிகளிடங் கொடுத்து சமையற்செய்து தாமும் மக்களும் உண்டு களித்தார்கள். இப்படி சிலநாள் கழிந்த பிறகு மூத்த மனைவி யாகிய ருக்மாபாயம்மாள்.

சந்த விருத்தம்.

ஞானசீலரான துக்காராமருக்கு மனைவியாம்
மோன ருக்மாபாயி தேகமே விறைப்பு கொண்டதால்
தீனரக்ஷகர் திருவடி சோதியிற் கலந்ததால்
வானுளோர் புகழ்ந்து புஷ்பமாரி மாரி பொழிந்தரே.

20–தோரா.

ருக்மாபாயி பரமடைந்ததை துக்காராமர் தானறிந்து
பக்குவமாகவே பரலோகக் கிரியை பண்புடனே யவரளித்து

(வசனம்) ருக்மாபாயம்மாள் பரமடைந்த பிறகு சுற்றத்தாரும் அய லாரும் சுவாமிகளைப் பார்த்து

விருத்தம்.

சதானந்த சாதுவே நீர் தற்பரப் பொருளை நோக்கி
சதா பஜித்திருப்பதாலே தனை தனி விடுக்க றுற்றீர்
சுதர் தாங்கள் அறியாததாலே தாமரே சுகத்தைப் பெற்றோம்
சதா பஜிக்காமல் நீரும் சம்சார சுகத்திலென்றார்.

(வசனம்) இப்படி சுற்றத்தாரும் மற்றவரும் சொன்னதைக்கேட்டு சுவாமிகள் அப்பா நீங்கள் சம்சாரத்தில் சுகமடைந்தவர்களாய் சதா னந்தனை பஜிக்காமலிருந்தும் நீங்கள் பட்ட சுகம் மரணமடையா திருப் பதற்கே எல்லோருக்கும் பிறக்கும்போதே மரணம் உண்டென்பது நிஜமானபடியால் எவ்வளவு காலமானபோதிலும் சாகத்தானே வேண் டும் இது கோசரமில்லாமல் பிறரை ஏன் தூஷிக்கிறீர்கள் என்று சொல்ல அவர்களும் பேசாமைகொண்டு அவரவர் மனைக்கேகினர். பிறகு சிலநாள் சென்றபின் தாசருடைய புத்திரன்

கலி.

தாசர் தன் புத்திரன் சாக்தோபா வென்போன்
ஈசன் பதத்தில் எய்திற னன்றே.

(வசனம்) தாசருடைய புத்திரன் பரமபதமடையப் பிள்ளைக்கு செய்ய வேண்டிய பரலோகக் கிரியைகளைச் செய்து முடித்து இப்பிரபஞ்சம் மாயாசம்பந்தமானதால் பிரபஞ்ச மயக்கம் காம ரூபத்தால் போக்கலா மேயன்றி வேறு விதத்தில் போக்கலாகாது இதற்கு திருஷ்டாந்தமாக ஆதியில்

விருத்தம்.

பார்க்கடல் கடைந்தபோது பிறந்ததோர் விடத்தை யன்று
பூர்த்தியாய் வெறுமுண்ட போதவர் மனதில் தாமும்
கீர்த்தியாய் ராமராமவென் றன்புடன் பஜித்ததாலே
சேர்ந்திடாய் விடமன்று நிர்வீர்யமான தப்பா.

(வசனம்) திருப்பாற்கடல் கடைந்தபோது பிறந்த விஷத்தை அண் டர்கள் கண்டு பயந்து பரமசிவனிடத்தில் இதைப் பானஞ்செய்து எங்களை ரக்ஷியுமென்று முறையிட சிவபெருமான் இரங்கி அந்த விஷத்தைத் தன் கரத்திலேந்தி புசிக்கும்போது ஸ்ரீராமராமவென்ற தாரக நாமத்தைப் பஜித்து புசித்தபடியால் அவ்விடமானது நிர் வீர்யமாயிற்று இதுவன்றி

விருத்தம்.

முன்னாளில் பிரகலாதன் முன்னவன் தன்னைப் பணிந்து
அன்னவன் பாதத்தில் சேர்த்த தயலா லேமிதனைப்பேன்

பின்னையுந் துவாபரத்தில் பெரும்புகழ் பாண்டவரும்
அன்னையுடன் துதித்து நாரணன் பதத்திற் சேர்ந்தார்.

(வசனம்) அவ்வாறே நாமும் நாம பாராயணஞ்செய்து ஆனந்திக்க வேண்டும் உழுது விதைத்து பலனைக் காண்பதுபோலும் தயிரைக் கடைந்து அதிலிருந்தும் நவனீதமெடுத்து உண்ணுதல்போலும் பகவன் நாமஸ்மரணஞ்செய்து மோக்ஷமடைய வேணுமென்று வைராக்கியங் கொண்டு பாம்பநாத பர்வதத்திலேறி பாண்டுரங்கனை பஜிக்கத் தொடங்கினர். அப்பர்வதத்தில் இந்திரன் அக்னி இயமன் நிருதி வருணன் வாயு குபேரன் ஈசானியன் என்று சொல்லப்பட்ட அஷ்ட திக்குப் பாலகர்களும் வந்து பஜிக்க விடமாயிற்று.

கீர்த்தனை—இராகம் பியாகு—ஆதிதாளம்.

பாம்பநாத தேவா பாலிக்க வாவா
சம்பிரமா யெனக்காவாய் சத்வகுண மதனாநுபமா — பா
சந்திர சூரிய நேத்திரா சாம்பவஸ் தோத்திரா
சுந்தர ஹஸ்தாத்திரா ஆகாசாதிய மித்திரா — பா
க்ருஷ்ணா நிஜ சரண்யா கோகுல கன்னியா
விருஷ்ணி குல புண்ணியா உனை தொழுதேன் மன்னு — பா
வாசவன்றுதி விக்ரமா வரமருள் ஸ்ரீராமா
கேசவா கோவிந்த நாமா க்ருஷ்ணவர்ண தாமா — பா

அகவற்பா.

சப்த வாரங்கள் சலன மில்லாமல்
திருப்தியாய் பண்டரிநாதனை துதித்து
அன்னபானங்கள் அனைத்தையு மொழித்து
இன்னிலந்தனிலே ஈசனை பஜிக்க
நாரணன் றானும் நலமுள தேட
பூரண கிருஷ்ணப் பொலிந்த வர்ணனாய்
வந்தெதிர் நின்று வாஞ்சையுடனே
சுந்தர துக்கா தாசனைச் சூழ்ந்து
ஓதிய மிக்கச் சிறப்புள தாசர்
கோரிய மனதில் கொண்டாடி னின்றார்
ஆங்கதை நோக்கி ஆகாயவாணி
ஈங்கொரு பேதைப் பெண்ணுருவாகி
வந்தரி தாசர் முன் வளமுடனின்று
அப்பனே துக்கா அருமை கண்மணியே

செப்பிடுவே னுன் சேதியு மொன்று
என்று அழைத்திட வெழில் திரு வாணியாம்
மன்றுள் துக்கா மாதானை நோக்கிப்
பாதம் பணிய பவனியு மட்டோ
கோதிலி தன்னில் வைத்தவனை யுன்னை
சுத்தியிருப்போன் கடவோனி கண்ணன்
பற்றி நீ யவனைப் பணியப் பெறுவே.

(வசனம்) என்று ஆகாயவாணி சாதித்தருள துக்காசுவாமிகள் பவானியை நோக்கித் தாயே நான் பாண்டுரங்கனை பஜிப்பதல்லால் பவானியை பஜிக்க இத்தனை செய்தவனல்லவென பவானி மறைந்தனள் உடனே பாம்பாயிருக்க பரமன் மனமகிழ்ந்து தாசருக்கு பிரசன்னமாயினன்.

விருத்தம்.

பண்டரிநாதன் றனக்குப் பரிவுடன் காக்ஷி தந்துப்
பண்டரி நாதன்றானும் பக்தருக் கெதிரில் வந்து
தொண்டனே யென்னை நீயுந் தாயென மனமிகவேண்டி
பண்டரி நாதனென்றும் பணிந்திடு வரமளித்தேனே.

(வசனம்) என்று பகவான் சாதித்தருளி தாசருக்குப் பிரசன்னமாகி நமது தேகமெல்லாம் கண்ணன் பிரசாதமாய் தொட்டு இதனால் என்றும் உனக்காக வேண்டிய காரியம் யாதென அருள் செய்தனர்.

கவி.

கந்தனியபருது தாசர் நாடியே சந்தத மெனது சிந்தையிற் பொருந்த
இந்த மாநிலமெல் லெனக்கருள் செய்து வந்தனஞ்செய்ய வரமளிப்பீரே.

(வசனம்) என்று தாசர் விண்ணப்பத்துடன் வேட்க பண்டரிநாதன் துக்காராமனைப் பார்த்து அப்படியே ஆகவென்று வாழ்த்தி தாசரை நோக்கிச் சொன்னதாவது

விருத்தம்.

பண்டரிக்கரசன்று பேசு மதியில் வந்தேன்
தொண்டன் விஸ்வாம் பரன்தாய் தேவையாம் தன்மனில் நின்றேன்
பண்டு பாகவத சொன்னாப் படியினிதாம் தருகிறேன்
தொண்டனே யுங்களுக்குந் தோன்றுவேன் தருமமென்றார்.

(வசனம்) இப்படி பகவான் சாதித்தருளினார் பிறகு தாசருடைய ஆக்ஞையின் படியே சப்த வாரம் அன்னமின்றி காணாமல் நீர்நிலைகளில் திரிந்து பார்த்தும் காணாமல் தமது தேகத்தை மாய்த்துக் கொண்டாரோ என்று பாம்பநாத பர்வதத்தில் சென்று பார்த்த

போது விருக்ஷங்கள் சூழ்ந்த நிழலில் விடோபாவின் துண்ட மீதில் சயனித்திருந்த தமையனை நோக்கிக் கானோபா சொல்லத் தொடங்கினார்

விருத்தம்.

தாமோதரன் றன்மீது தமையனு மிருக்கக் கண்டு
கானோபா வென்னுந் தாசர் கண்களித் திடவே நோக்கி
பூமகள் கேள்வன் றன்னை புகழுடன் கண்டேனென்று
சுவாமிகள் பாதத்திற்குச் சரணடைந் திட்டான் மன்னே.

(வசனம்) இப்படி துதித்த கானோபாவை கண்ணன் மங்களா சாசனம் செய்து உன் தமையனை யழைத்துப்போய் முன்போல் இரு மாளிகைக்குச் சென்று இல்லறத்திலிருவென்று ஈஸ்வரன் மறைந்தருளினார். கேட்டீரோ சித்தர்களேயென்று நபாஜி சித்தர் பின்னுஞ் சொல்லத்தொடங்கினார்.

5-வது அத்தியாயம் முற்றிற்று.
துக்காராம் சுவாமிகள் திருவடிகளே சரணம்.

6—வது அத்தியாயம் காப்பு விருத்தம்.

தாமரைக்கண்ணா போற்றி தற்பரா னந்தா போற்றி
பூமகள் கொழுநா போற்றிப் புகழ் துக்கா தாசருக்கு
க்ஷேமமுந் தந்தோய் போற்றி ஸ்ரீசைலநாதர் போற்றி
பாமரனென்னை யாண்டு பரத்தினிற் சேர்ப்பாய் போற்றி.

விருத்தம்.

கானோபா வென்னுந் தாசர் கனத்ததோர் மலையின்மீது
தானுமே வந்துதித்த தாமோதரன் றனக்கு
ஆனதோர் கற்களைத்தான் அன்புடன் குவித்த பின்னர்
வேணதோர் சாலயத்தை வேகமே முடித்தார் மாதோ.

விருத்தம்.

முடித்த பின் றனுஞ் முனிவருடனே முக்கணன் புகழ் பெருமா
ளடிமிசை யவர்தன் பாதுகை தன்னை பிரதிஷ்டை செய்தபின் னிருவ
கடினமாய் மலையைக் கடந்து அப்போ நதிக்கரைக் கருகினிற் சென்றே
இடமுடன் நித்திய கருமமு முடித்து தேவுகாமதில் இருந்திருந்தார்.

(வசனம்) இப்படியிருக்க ஒருநாள் தாசர் தம்பியைப் பார்த்து

விருத்தம்.

நம்பிட தந்தை தானும் நலமுடன் சம்பாதித்து
இம்மஹி தன்னில் வைத்தே இருந்ததோர் தனந்தனை

செம்மையாய்க் கொண்டு வந்தால் சோதித்துப் பார்ப்போமென்ன
இப்படியாய் கானோபாவும் எடுத்ததை காத்து வித்தார்.

21—தோரா.

சுந்தரமோர் சாதன மதிற் பாதியை பிரியமுடன் பிரோ கதியில்
சந்தோஷமதாய் விட்டபின் தாசர் தான் மகிழ்ந்திருந்தனர் அதிதியில்,

12-கீர்த்தனை-இராகம் தன்யாசி-ஆதி.

தேவாதி தேவா தேவா ஷடாக்ஷராபாவா
மூவர்க்கரியா மூவுலகுண்ட பூபா தே
பஞ்சவர் பேர பார் புகழ் துபா
கொஞ்சும் கனிவாயா குஞ்சர மேய் சகாயா தே
அண்டர்கள் கோனே ஆதரிப்போனே
புண்டரீ காக்ஷனே புவியளந்தோனே தே
மாமனை வென்றவா மதுரை கொண்டவா
காமனை யீன்றவா கண்ணனே யென் முன்வா தே
கோசலை வாசனே கோபியர் நேசனே
தாசன் கோவிந்தன் பலபாசமறும் ஸ்ரீசனே தே

(வசனம்) இப்படி பஜித்திருந்த தாசரைப் பார்த்து கானோபா

விருத்தம்.

அண்ணனார் பாதம் தன்னில் அக்கணம் விழுந்த பின்னம்
நன் மனதுடைய கானோபாவுமே நவில லுற்றார்
தன் மனதுள்ள சிறுமதமதனை நீக்கினீர்
இன்னமு மனமோ நானு மெனக்கது விட்டதில்லை.

(வசனம்) இப்படி கானோபா சொல்ல இதைக்கேட்ட துக்காராமன் எனது உள்ளத்திலிருந்த மாயா சம்பந்தங்கள் யாவையும் நீக்கினீர். இனி உனக்கு விருத்திசெய்து விளைவிப்பேன் நீயோ [illegible] செய்து நீயிப்போ இருந்திருக்க புத்தி வேண்டும் சுத்தி யோகம் வாய்க்கக் குருவான காரியம் பக்தியோகத்தி னிருக்கவேணுமென்று மகிமையோர் சாதிக்கவேண்டுமென்று தாசர் சொல்ல இதைக்கேட்ட கானோபா தன் மனைவி மக்களாதியவர்களை விட்டு ஆசாரம் சித்திரையும் கொண்டான். விட்டு பண்டரிநாதனை துதிக்க தேவுகாமுக்கு போய்விடையில் வண்டர் பஜனத்தின் மேன்மையைப் படிக்கத் தொடங்கினார்.

13-கீர்த்தனை-இராகம் பியாகு-ஆதி.

வாராய் ஸ்ரீநாதவா வாசவப் ஸ்ரீநாதவா வாரா
வேதமொழிப் பெருமிதமே துதித்திக வீடுமோது வாரா

பிமாநதி வாசா பெரும் புகழ் சர்வேசா
காமனை யீன்றவா காமனை யீன்றவா—கா வாரா
பச்சை நிறத்தோனே பாலனை ஆண்டோனே
சச்சிதானந்தனே சச்சிதானந்தனே—சச்சி வாரா
கோசலதாமா கோவிந்த நாமா
தாசனையாளுமே தாசனையாளுமே—தாச வாரா

(வசனம்) இதைக்கேட்ட சித்தர்களெல்லாம் நாபாஜி சித்தரை வணங்கி சுவாமி தினதயாளரே.

அகவற்பா.

மெய் பக்தருக்கு மேன்மையதாக
வையகந் தனிலே வைகுண்ட நாதன்
அநேக தபாவில் அனந்த சயனன்
மனமுமிரங்கி மாதவ னப்போ
தரிசனந் தந்து தாசர் தம்மொடு
பரிவுடன் பேசிப் பதியினிலிருக்க
இந்திரிய மடக்கி இருண்ட மலையில்
சென்றிடக் காரணம் தெரிவிப்பீரென்ன
என்றனைக் கேட்டு நாபாஜி சித்தர்
மன்னு சித்தர்க்கு மறுமொழி யுரைப்பார்.

விருத்தம்.

உன்னிலை ஜலத்திலிட்டு உகந்துமே கழுவினாலும்
தென்னியே துர்நாற்றந்தான் துகளறப் போகாப்போல
கன்னமாம் சரீரந்தன்னை கணமெனு நம்பினோர்க்கு
மென்மென ஆறு கோடி மாயா சக்திகளுமுண்டே.

இதுவுமது.

ஆறுகோடி மாயாசக்தி அன்றுமே கலவி செய்தே
தனையில்லன் பத்துகோடி தனையரைப் பெறுவதாலே
சருவ சங்கல்பம் நீங்கா தாதலால் தவசிகள் தாம்
சர்வரும் ராமநாமம் சதா படித்தேகினரே.

(வசனம்) கேளுங்கள் சித்தர்களே தாரக நாமத்தை துதிப்பதால் மாய்கையறுகின்று அப்போது விவேக புருடன் வெளிப்படுவான் அவனையே சாது வென்னலாம்.

விருத்தம்.

பிரணவத்தை படிப்பாராகில் பெறாப் புகழ் பெற்ற சத்வ
குணமருண்டாகிப் பொல்லாக் குணமது வொழிந்து மப்போல்

கனமான ஞானத்தங்கி காசினி தனிலெப்போதும்
மனமது குளிர்ந்தெல்லோரும் மேலுலகிற் சேர்வாரே.

இதற்கு திருஷ்டாந்தமாக.

விருத்தம்.

ஐந்து வயதுள்ள பாலன் அப்பனை யெதிர்த்ததாலே
பைந்துழாய் மார்பன் பாதம் பக்குவமா யடைந்தான்
கொந்தளா செய்திரண்யன் தூய மாதவன் கரத்தால்
பந்தமுந் தொலைந்து நல்லப் பதவியிற் சேர்ந்தானென்றார்.

(வசனம்) இதைக்கேட்ட சித்தர்களெல்லாம் ஆனந்த பரிதராய் சுவாமி சதானந்தராகிய துக்காராம தாசரின் சரிதையை இன்னும் அடியோங்களுக்கு விரிவாய் சாதிக்கவேணுமென்று விண்ணப்பஞ்செய்ய நாபாஜி சித்தர் பின்னுஞ் சொல்லத்தொடங்கினார்.

விருத்தம்.

வீரவைணவருமான விப்ரர்தாம் துக்காதாசர்
நாராயணன்றனைத் துதித்து நடைகட்டி மனையைவிட்டு
ஊரங்கவிட்டுதாமும் உயர்ந்தவோர் மலையின்மேவி
சூரியனெழுமிக்குங் கருணையில் குன்றிராமி.

விருத்தம்.

இந்திராயனிதீரத்தில் இலிங்கமாய் ஸ்தாபனஞ்செய்து
பந்தங்களுக்கு மெங்கள் பண்டரிநாதன்றன்னை
அந்தரத்தினார்கள் காண அனந்தநாடக மெடுத்து
சிந்தனை செய்திருந்தார் திவ்யமாதாசரன்றே.

(வசனம்) இப்படி பகவானை பஜித்து வருநாளில் ஒர்

22—தோடி.

புங்க பாதத்தின் ஸ்ரீராம பூமகள் நேசவனைப்பாடி.
அங்கொரு குடியானவ னொருக்காளாய் ஆக்கலாம் பாலென்ன நாடி.

(வசனம்) இப்படி விட்டலனை பஜித்திருந்த தாசரைப் பார்த்துமொர் குடியானவன் சொன்னதாவது

விருத்தம்.

சோளந் கொல்லை காக்கச் சோம்பலில்லாமல் வந்தால்
நீயவ யிருந்திருக்கும் நெடியதோர் பரணை மீதில்
ஆராக யிருந்தாலும் அனைவருக்கு சோளம் தாமென்
வேல்தனை மின்ற பாலே வெண்டிய துதிப்பீரென்றார்.

(வசனம்) இப்படி குடியானவன் தாசனைப் பார்த்து அப்பா இவ்விடம் செய்யும் பஜனை இப்பரணை மீதில் உட்கார்ந்து செய்வையாகில் பக்ஷிகளும் சேராது உனது குடும்ப சம்ரக்ஷணையும் நடந்துவிடுமென்று தாசனை பரணை மீதுட்கார வைத்து கவண்டையும் கட்டையும் அவன் கையில் கொடுத்து சென்றான்.

விருத்தம்.

எந்தெந்த சமையந் தன்னில் எவ்வா றிருக்கப்போமோ
அந்தந்த சமையந் தன்னி லடுத்துமே நடக்கவேணும்
இந்த நற்பரணைமீது யினிமையாய் பஜனைசெய்ய
அந்தமாம் புள்ளினங்க ளுறவுடன் மேயக்கண்டே.

அகவற்பா.

ஆனந்தமாக அய்யனு மிருக்க
வானத்திருந்து வரா பக்ஷிகட்கு
இரக்கமுற்று ஈசனை துதிக்க
பறந்தோடி வரும் பக்ஷிகடமக்கு
பாற்குடித்ததுபோல் பதங்களைப்பாட
சொற்களை கேட்டுச் சோகமடைந்து
பக்ஷிகள் தாமும் பக்ஷியாதென்று
ருசியிலவரும் கூக்குரலெல்லா
மெல்லெனப்பாடி மேதினி தனிலே
சல்லாபமாகத் தாசரு மிருக்க
நல்ல குடிகள் நான்கு திக்கிலும்
உள்ளவரெல்லாம் ஒருவர்க்கொருவர்
எல்லாந் தாசந் ஈசனை துதிக்கும்
வள்ளலர் தம்மை வைத்தனன் காவல்
சோளக்கதிரில் சொருகா மணியும்
சாலவுமில்லை தக்கபடியே
ஒப்படி செய்யும்போதல்லோ தெரியும்

(வசனம்) என்று ஒருவருக்கொருவர் பேசிக்கொண்டார்கள் இங்ஙனிருக்க இவர் மனைவியாகிய ஆவலீயம்மாள் வருவார் போவர்கள்டனெல்லாம்

கவி.

என்னிட நாயகர் அன்னைதன்னை
கன்னமமாய்வர கண்டீரோ சொல்லீரே.

(வசனம்) எனது சுநாதன்தஸ்வாமிகளைக் காணீர்களோ வென்று தனது புத்திரியாகிய காசிபாயம்மனை வரவழைத்து அம்மா,

கவி.

உன்னை யீன்றெடுத்த தந்தையுன்னைமுன்னை
வந்திலராதலாலே சந்தமறைந்து வாராய்

23. தோரா.

காசிபாயெனுங் கன்னிகை பெண்ணாளும் கவ்வனலைந்து சென்று
பாசமுள்ளவரோர் தந்தையிலாதால் பரமசித்தவர் நின்று.

24. தோரா.

போவோர் வருபவர் தம்மை நோக்கிப் புண்ணிய காசிபாயும்
அவாவுள்ள தந்தையைக் கண்டாவடியாள் பணிந்துரைசெய்யும்.

(வசனம்) என்று கேட்க ஒவ்வொருவர் அம்மா உன்றந்தை இந்திராயணிக் கருகாமையில்,

கவி.

கொல்லையைக் காக்கும் நல்லவர் தம்மை
இல்லறம் விட்டே செல்லவிற் கண்டோம்

(வசனம்) என்று வழியில் போவோர் வருபவர்கள் சொல்லக் காசிபாயம்மாள் தந்தையிடஞ் சென்று தனியாக முடிந்தது தாயார் தங்களை யழைத்துவரும்படி சொன்னாளென்று கூறவே தாசர் அம்மா இக்கொல்லைக்காரன் கொல்லையைக் காத்தால் ஏதுவுமனாறு கோசம் கூலி கொடுப்பதாய் சொன்னான்

விருத்தம்.

கொல்லையைக்காக்க வென்னைக் கூலியாளாக வைத்து
பெல்லையிலமர்ந்து சென்றான் எப்படி வருவதென்ன
மெல்லென காசிபாயும் வேகமாய்ச் சென்று தாயின்
நல்லடிபணிந்து காசிபாயியம்பலானாள்

இதுவுமது

அன்னையே கொல்லைக்காரன் அன்றுமுதலாக சோளந்தன்னை
பின்னையுமவன் கொடுப்பான் போமென வுரைத்துத் தந்தை
சொன்னதோர் மொழியைக்கேட்டு துரிதமாய் வந்தேனென்ன
உன்னத ரொட்டிதானே ருசிக்கத் தயாரித்து வாராய்,

இதுவுமது

இப்படி யுரைத்தபோது யின்பமாய் காசிபாயும்
அப்பவே ரொட்டிதன்னை அப்பாவுக்களித்த பின்னர்

செப்பிய ஜீஜாபாய்க்குச் சேதிகளுரைத்தபோது
கொப்பென ஆனந்தித்துக் குவலயந்தனிலிருந்தார்.

14. கீர்த்தனை—இ—ம்—தேசிகதோடி—ரூப—வாராயோ

வாராயோ வாராயோ கண்ணா—கடல்நிறவண்ணா
சீரார்விதுரனன்னை சிநேகமுடனமுதுண்டாய்
பாரோர்புகழ் முகுந்தா—பரமானந்தா (வாரா)
திருவெவ்வுளூர்வாசா—தேவர்க்குகந்தநேசா
கருணையிது ஜெகதீசா தடையேனோ ராஜா (வாரா)
எங்கும் நிறைந்தவனே—ஏகபரமானவனே
கங்கையை யீன்றபாதனே—கருணைசெய்தென்னை (வாரா)
பாசவலையறுப்பாய்—தாசனாகச் செய்விப்பாய்
கோசலாதீசனே ஐயா—கோவிந்தமெய்யா (வாரா)

விருத்தம்.

புள்ளினங்காள் நீர்கேளீர் புகழுடன்—மேய்ந்து யிங்கு
மெள்ளனப் பசியைத்தீர்த்தீர்—வேகமாய் நாளையுங்கள்
கள்ளமின்றினத்தாரோடு—கடிதியே வரலாமென்று
சொல்லிநா முழுதுஞ்சோதி—தன்னையே துதிக்கலுற்றார்.

15. கீர்த்தனை—இ—ம்—சங்கராபரணம்—ரூபகதாளம்.

தேவாதிப தேவாதிபா தேவாதிபா தேவாதிபா
தேவாதிப தேவாதிபா தேவாதிபா தேவாதுரே.
மூவர்புகழும் மஹானு—பாவாவெனக்கருள்வேணும் (தேவா)
உசாதராஜகுமாரா—பசுபதியோன்புகழ்தீரா (தேவா)
நந்தா நந்தனவாராய்—வந்தேயெனக்கருள்தாராய் (தேவா)
ஸ்ரீசாவர கோவிந்தா—தாசனையாளுமுகுந்தா (தேவா)

(வசனம்.) இப்படி யிராமுழுதும் விட்டோபாவை பஜித்து விடியற்காலம் பீமா—நதிக்குச் சென்று நித்திய கடனை முடித்து ஆலயத்திற்சென்று பண்டரிநாதனை தரிசித்து ஆனந்தத்தாண்டவமாடி மறுபடியும் பரணைமீதுட்கார்ந்து யிருந்தார். பக்ஷிகள் நாள்தோறும் மேய்ந்துபோகுமளவில் ஒருநாள் தாசர் பக்ஷிகளைப் பார்த்து இராத்திரிக்கு வேண்டுமென்று ஒரு மணியாவது கொண்டுபோவதில்லையே இவைகளே பரிசுத்த ஆன்மாக்கள்—நமது ஜன்மம் வீணானது பரலிக்கு இரையானோம் பக்ஷிகளாய்ப் பிறந்தபோதிலும் ஒருவர் தயவுக் கெதிர்பார்க்காமல் நாளைக் கழிக்கலாம் என்பதினுங்குலமும் ஜீவராசிகட்குப் படியளப்பவன் நாராயணனுதலால்,

25—தோரா.

அவனையன்றியோர்அணு வசையாதெனவே ஆரியருரைத்ததாலே
புவனமளந்த புருடோத்தமன்னை பூஜிப்போமினி மேலே.

(வசனம்) இப்படி தூக்காராமர் இரவெல்லாம் பரணைமீதுட்கார்ந்து பஜனை பஜித்து மறுநாள் காலையில் எழுந்து பீமா—நதிக்குச் சென்று நித்திய கடனை முடித்து மறுபடியும் பரணைமீதுட்கார்ந்துயிருந்த சுவாமிகளை கொல்லைக்காரன் கண்டு சொல்லுவதாவது.

விருத்தம்.

கொல்லையைக் காப்பாயானால் கூலியை கொடுப்பேனென்று
சொல்லியே சென்றேன் நீரும் சோம்பலின்றியே காத்தால்
இல்லையே கதிரிலொன்றும் எங்கே சாய்ந்ததுவோவென்று
யெல்லையில் தாசர்தம்மை யிருந்துமே சென்றழைத்தான்.

இதுவுமது

சென்றுமே கிராமத்தனில் சிறப்புள அதிகாரிக்கு
இன்று இத்துக்காராமன் இவ்வயல் கொல்லைக்காத்தான்
நன்றெனப் பார்த்தபோது ஒருமணி யில்லையையா
யொன்றுமில்லாததாலே வழங்கிட முடியாதென்றான்.

(வசனம்) இதைக்கேட்ட அதிகாரி தாசரைப் பார்த்து,

விருத்தம்.

ஐயனே துக்காதேவே ஆனந்தமேயுருவினானே
மெய்யனே குடியானவன் மிகமெலிந்துரைத்தது
செய்யனே மொழிகளெல்லாம் செவிகளிற்கேட்டீரோ வென்
துய்யனே யெந்தனுக்குத் துரிதமாயுரையுமென்றான்.

சுவாமிகள்—விருத்தம்.

கொல்லையைக் காப்பாயானால் கொடுப்பேனெனுரைத்ததற்கு
நல்லதோர் சொலென்று நவின்றது மெய்யே மெய்யே
யெல்லையில் ஈ யெறும்பு ஊர்வன பக்ஷிகள்
கொல்லையில் மேயவன்னங் கூறியதுண்டோ கேளீர்.

(வசனம்) ஐயா மிருகங்களாலும், மனிதர்களாலும், அழியாமல் காப்பதே யல்லாமல் இதற்கு நானென்னசெய்வேன் நாங்களே யோசியுங்களென்றுரைக்க மணியக்காரன் குடியானவனை நோக்கி—ஐயா,

பண்ணிய பயிரிற் புண்ணியந்தெரியும்
என்ற—ஔவையார் வாக்கின்படி. கோமாதியை

விருத்தம்.

புன்னகைபுரிந்து சாதுபுகன்றதுவெல்லா மெய்யே
முன்னவர் செய்த கர்மத்தாலன்றோ முடிவதல்லால்
என்றுமே நீதிமானும் யோசனை செய்யக்கேட்டு
பின்னுமக் குடித்தனந்தான் பெறுங் கூச்சலிட்டுரைப்பான்.

விருத்தம்.

நீதிமானே நீர்கேளீர் நேரதாயரசன்றன்பால்
சோதித்துப் பார்க்கவென்று செப்பிட கிராமத்தோரும்
வேதியரனைவருழும் வேந்தன்பால் சென்றுரைத்தப்
போது என்னாகுமென்று பெருங்கவலையுற்றாரே.

(வசனம்) இதற்கு கிராமாதிகாரியும் கிராமஸ்தருங் கூடி.

விருத்தம்.

நான்கொருவருடமாக நலமுளகொல்லைதன்னில்
சாங்கோபமாய் விளைந்த விளைவையும் நோக்கும்போது
ஆங்கு யெல்லோருங்கூடி அக்கணங் கணக்கைப் பார்த்து
பாங்குடன் புட்டி தான்னியம்—பத்துமேயாகுமென்றார்.

(வசனம்) ஆனதால் கொல்லைக்காரனுக்கு இரண்டு புட்டி தானியமாவது கொடுக்கவேண்டும் அல்லது அதின் பணமாவது கட்டவேண்டும். அதுவுமில்லாவிடில் சாதனமாவது யெழுதித்தரவேண்டும் என்று கிராமாதிகாரி சொல்ல அவ்வாறே தாசர் தஸ்தாவேஜை யெழுதிக்கொடுக்க அதைப் பெற்றுக்கொண்டு குடியானவன் சந்தோஷத்துடன் வந்தனஞ்செய்து சென்றான். பிறகு மணியக்காரனும் கிராமவாசிகளும் கொல்லையைப் பார்க்காமலும் கொல்லைக்காரன் வாக்கின்படி தாசரிடத்தில் தஸ்தாவேஜை யெழுதிவாங்கிக் கொடுத்தோமே இதற்குத் தாமோதரன் நம்மை யென்ன தண்டிப்பானோவென்று யெல்லோருங் கலந்து கொல்லையிடஞ்சென்று பார்க்குமளவில் கொல்லையிலிருந்து சுவாமினவிசவும் முத்துமணிகள்போல் சென்டு சென்டாய் இருக்குங் கதிரை நோக்கி வந்தவர்களெல்லோரும் ஹரிஹரி முராஹரி அம்பு. ஜாநதுமபிரேணரி என்று இருகரங்களையும் சிரத்தின்மேல் வைத்து ஹரிவிட்டல் பாண்டுரங்காவென்று தாசருடன் கூக்குரலிட்டு ஸ்மரிக்கத் தொடங்கினார்.

— கீர்த்தனை—இ—ம்—முகாரி—ரூபகம்—செம்மனையாலவா.

எங்களைவந்தாண்டருள்புரி—பீசனே மயேசனே
ஈசனே மயேசனேயவ நாசனே சர்வேசனே எங்

அண்டமூவுலகுண்டுமிழ்ந்த—ஆதியே பரஞ்சோதியே
ஆதியே பரஞ்சோதியே யனைக்கியாதியே வெகுநீதியே எங்
கஞ்சனைவென்ற நாதா யெலோக்காவாய்திருப் பாதனே
காவாய்திருப் பாதனே—மலர் வேதனையீன்ற போதனே எங்
ஆதிமூலமென்றழைத்த—யானையை வந்தாண்டவா
யானையைவந் தாண்டவா—மாயாமானைவென்ற தாண்டவா எங்
கேசவா கோவிந்தார்ச்சித—கருடகமன ஸ்ரீதரா
கருடகமன ஸ்ரீதரா யெனக்—கருள்புரியும் மனோகரா எங்

(வசனம்) இப்படி கிராமவாசிகளெல்லாம் கூடி விட்டலநாமத்தை பஜிக்கக் குடியானவன் கை கூப்பி,

விருத்தம்.

வந்தனஞ் செய்திதனைத்தன்—வசனமொன் ... து கேளீர்
இந்தனப் கொல்லையானு மொப்படி செய்துக்கொள்வேன்
அந்தமாய் துக்காராமர்—அடியேனுக் கெழுதித்தச்
சொந்தமாம் தஸ்தாவேஜை தாயனே யுகக்கொள்ளென்றான்.

விருத்தம்.

கைக்கொள்ளுமென்றபோதே கருத்துளகிராமத்தாரும்
இக்குவலயத்தில் தஸ்தாவேஜதை யெழுதியாங்கு
பக்குவமாகச் சென்றுப் பாமரன் இடையாக்கன்ன
மிக்கவேகுத்தோத்தான் யெவனாயச் சென்றானே.

(வசனம்) பிறகு மணியக்காரன்

விருத்தம்.

ஆட்களைவைத்து சோளமறுத்து வொப்பமேயே செய்து
நாட்பலகிஞ்சனோரும் தாசரை நோக்கிச் சொல்வார்
தாகூதியில்லாயும் சோளம் கருமிருமதனைக் கொண்டு
மாகூதியாயிருப்பி ரென்னமாதவனெடுத்துரைப்பான்.

விருத்தம்.

ஆதியிலெனக்குரைத்த தன்மையிலுறு சோளந்தன்னைப்
போது நீர் எமக்களித்துப் போவென வுரைத்ததாலே
நீதிமானே யொருக்கு நேர்மிறையாக நீரும்
ஓதியபடியே சோளமொன்றெனக் கிலிவேண்டேனே.

26. தோரா.

கிராமவாசிகள் இக்கிரமம்கொண்டு யெனவாளிவ ரென்றே
ராமநாம பாராயணஞ் செய்யுங் காமியாமிவனென்றே,

(வசனம்) இப்படி ஒருவர்க்கொருவர் பேசிக்கொண்ட பிறகு அச் சோளத்தை இது பகவந் சொத்தானபடியால் இதை நமது வீட்டில் கொண்டுபோய் ஓர் கரிசையில் நிரப்பி முத்திரையிட்டு வையுங்களென்று கிராமாதிகாரி புகன்று பிறகு கிராமவாசிகள் அவரவர் மனைக்கேகினர். கேட்டீரோ சித்தர்களே யென்று, மாபாஜிசித்தர் பின்னுஞ் சொல்லத் தொடங்கினர்.

6–வது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

துக்காராம் சுவாமிகள் திருவடிகளே சரணம்.

7–வது அத்தியாயம் காப்பு விருத்தம்.

உலகிலே மண்ணில் ஒளிர் மான்முகத்தானை
இந்த வுலகனைத்து மீன்ற பெருமானை
அந்த மதகரியை யாட்கொண்ட வெம்மானை
கந்தபதம் பணிந்து காப்பாயென்றேத்துதுமே.

விருத்தம்.

தாசரும் பஜனைசெய்து தப்பாது கொல்லைகாக்கப்
பெரிய புள்ளினங்கள் பெரும் பயிரெல்லாம் மேய
மாசிலா வரதன் தான்னியமனைத்தையும் விருத்திசெய்தக்
கேசவன் பாதந்தன்னைக் கைதொழுதேத்துவாமே.

(வசனம்) இச்சமயத்தில்

விருத்தம்.

ஆவலியம்மாள் கேட்டு—ஆச்சரியமடைந்து பின்னும்
பாவுலகினிலே சோளமதை மனுஜர்க்குத் தந்தாலிங்கு
கேவலமுண்ட பின்னர் குழந்தைகள் பசிதீராதோ
தேவனை துதித்தேதித்தியம் தினர்களாமேயென்றாள்.

(வசனம்) இப்படி ஜிஜாபாயம்மாள் சொல்ல சிலநாள் சென்றபின் ஸ்ரீ துக்காதாசரானவர்

விருத்தம்.

ஆலயமுழுதுங்கிலமாய் கிடக்க அன்புடன் தாசருமதிற்கே
சாலவே அதனை சீர்திருத்தச் செய்தபடியே யாயுதங் கையில்
மேலதா யெடுத்து விண்ணவர்மகிழ வேலைருதலை வாயில்லாடல்
ஆலயமதிலின் வேலையை செய்யும் அன்பனென்றனர் கண்டோர்

(வசனம்) இப்பாகவதருக்கு யாருந் துணையில்லாமல் ஒருவரே ஆலயத்திருப்பணி வேலை செய்வதால் பண்டரிநாதன் அவ்வூர் மாதாஜி பந்துவென்னும் மணியக்காரன் கனவிற்றோன்றி சொன்னதாவது.

விருத்தம்.

மாதாஜி பந்துவென்னும் மா புகழ்பெற்ற சீலா
ஆதரவாகவன்று அன்பராம் துக்காதாசர்
மேதினிதனிலே சோளம் வைத்திருப்பதனையின்று
சோதியாமெதன் கைங்கர்யத்—திற்கது சேர்ப்பாயென்றார்.

(வசனம்) கனவுகண்ட மாதாஜி பந்துவென்னும் மணியக்காரனது

அகவற்பா.

நூறுபேர் பெரிய மனிதரை யழைத்து
வாரும் விட்டோபா வாலயமென்று
அழைத்து யெல்லோரையும் அன்புடனாலயம்
தொழிக்கச்சென்று சேவைகள் செய்யும்
தாசரைக்கண்டு தாளமணிவில்லா
ஓசையில்லாமல் ஒருவர்க் கொருவர்
வார்த்தைகளாடி வாஞ்சை யுடனே
பார்த்தெல்லோரும் பாகவதருக்கு
வேலைகள் செய்யவேண்டுமென்று
ஐந்துபேர் கூலியாட்களை யமைத்து
வேண்டுமென்றும் வேணசெங்கலையும்
பிரயத்தனத்துக் கொடுத்த பின்னர்
சரியாய்க் கட்டடம் கட்டிமுடித்து
நிரைவேறினபின் நீலவண்ணனை
தாசரதியென்றும் தயாசரதியென்றும்
பேசியேயாரங்களை பேணியே யிருந்தார்.

(வசனம்) பிறகு பகவானை நோக்கித் தாசர் புகழத் தொடங்கினர்

கலி விருத்தம்.

ஒழுக்கமில்லாததோர் வீட்டை
நிதாயமைத்துக்கொண்டத் தூயனே
பாரினிலடியேனுக்கை யானதை
பாரறிய மன்னவர்வைத்துச் செய்தனே

தெ. இராகம் காம்போதி.

செய்யனே சல்லியத்தேகாதி தாங்கட்டி

மெய்யனே ரோமங்கள்—மேய்ந்துநின்றிடப்
பையவேவியென்பது வாயதுண்டாக்கி
அய்யனே நானென்னுமகங் காரமும்.

ஷ இ—ம்.

நானெனுமகங்காரத்தை நாட்டியே
யெனதெனுமமகாரத்தைப் போக்கியே
தீவினையென்மனம் பொறிவழி செல்லாமல்
திருவடி மறுதையெனக் கூட்டுமே.

ஷ இ—ம்.

கூட்டுமே வுனதன்பர்கள் சேவையை
காட்டுமே கருணாலயங் காருந்தா
தேட்டையாய் ஜேஜே விடலராஜாவென்று
பாட்டுகள்பாடிடச் செய்துக் காருமே.

(வசனம்) இப்படி பகவானை பஜித்து ஆகாரநித்திரையற்றவராய் ஆலயத்திருப்பணி வேலையை முடித்து பிறகு கும்பாபிஷேகம் முடிக்க என்னசெய்யலாமென்று சிந்திக்க சர்வ பூததயாபரமூர்த்தியாகிய விடலநாதன் படேலனது கனவிற்றோன்றி அடாபடேல், துக்காராம் சோளக்கொல்லையைக்காத்தக் கூலி அறைமணுகு சோளம் நீ குடியானவனிடம் வசூல்செய்துக் கொடுக்கவில்லை அதை நீயே பெற்றுக்கொண்டாயோ," ராஜாங்கத்தார் உன்னை விவேகியென்றல்லவோ, வைந்தனர் உடனே அறைமணுகு சோளமும், அதன்—ராசியும் குடியானவனிடம் வசூல்செய்து தாசர் மனதின்படி கும்பாபிஷேகத்தையும், திருக்கல்யாணத்தையும், பிராம்மணார்தனையாராதனையும் முடிப்பாயென்று மாதவன் மறைந்தருளினார். உடனே மாதாஜீயந்துவானவன் நித்திரைவிட்டெழுந்து,

22. தோரா.

உலகளந்தவன் சேவடிகண்டேன்—உத்தமதாசர்களாலே
சலனமில்லாமலே சந்தோஷமதாய் தமது சாவடியினுள்ளே.

23. தோரா.

பெரியமனிதரை வரவழைத்துபடேல் பெருமையாயவரிடஞ்சென்று
தனைதனில் குடியானவனை யழைத்து தப்பாதெமொழியென்று.

29. தோரா.

அறைமணுகு சோளமதனை கொடுக்க அக்கணம் வாக்களித்தாயே
குறைவில்லாமலே கொடுப்பாயதனை குவலயந்தன்னிலே நீயே.

(வசனம்.) என்று படேல துரைக்கக் குடியானவன்,

கவி.

அப்படி தானே இப்புவியோர் முன்
மெய்ப்புடன் சோளம் கொப்பன அளிப்பேன்.

(வசனம்.) என்று குடியானவன் சோளமும் அதன் ராசியும் அப்படியே செலுத்திய பின் அவ்விட மிருக்கும் ஜனங்களுக்கு பகவான் சொப்பனத்தில் சொன்னவை யெல்லாம் சொல்லி.

17. கீர்த்தனை இ—ம் கல்யாணி ரூபகம்.

ஆனந்தத் தாண்டவமாடினார் அங்குளோ ரெல்லாம் அங்கு
மானாபி மானத்தை மகிதனிலே விட்டுத்
தானுமி யெனின்று தம்மிடத்தோ மென்று (ஆ)
இக்குவலயந்தனி லிவருடன்
பக்தமாகிய துக்காதாசருடன் (ஆ)
கேசவ மாதவ கோவிந்தனே யென்று
வாசுதேவா சர்வேசா கதியென்று (ஆ)

(வசனம்.) இப்படி ஆனந்தபரிதராய் கும்பாபிஷேகத்தை முடித்து பரமனை பஜித்து தீர்த்தப் பிரசாதம் பெற்று இதுவே திவ்ய வைகுந்தமென்றெண்ணினார். இதைவிட வேறு வைகுண்டம் இல்லை என்று எண்ணி துக்காராமர் செய்த கும்பாபிஷேகத்தின் பெருமையை ஆயிரம் பணமுடிதரித்த ஆதிசேடனாலும் புகழ முடியாது. பிறகு தாசர்

விருத்தம்.

பகற்காலமெல்லாஞ் சாது பக்தர்கள் பர்வதத்தின் மீது
அதமதைதானொழித்து ஆனந்தமே துதித்த பின்னர்
சுகமுடன் சாயுங்காலம் தாயமா மலையிறங்கி
ஜெகத்தில் ஜனமுழுதும் பெம்மான் சேவடி பணியலுற்றார்.

(வசனம்.) இதைக்கேட்ட சித்தர்கள் காபாஜிசித்தரை வணங்கி சுவாமி தீனதயாளரே எத்தனை நாலுகலை கற்றுணர்ந்தும் துக்காசுவாமிகளைப்போல் ஆனந்தபரிதராகவில்லையே இதின் காரணம் அடியோங்களுக்கு சவிஸ்தாரமாய் சாதித்தருளவேண்டுமென்று விண்ணப்பம் செய்ய, காபாஜிசித்தர் கேளுங்கள் பிரம்மக்ஞானிகளே பகவத் நாமாம்ருதபானிகளே

விருத்தம்.

குலைக்குளாய் கடியாதென்று கூறியமொழிப்படிக்கு
கலையுணரி ரணியன்றான் கர்வமுமதிகங்கொண்டு

உலகினில் பிரம்மம் நீயென்றுரைத் ததிகாரஞ் செய்து
களங்கமுற்றவனு மாகிகதி ரவனொளிபோ னின்றான்.

விருத்தம்.

நின்றிடப் பிரகலாதன் நீதியாயுரைத்தபோது
இன்று நானல்லவென்று இறைவனு முளனுமானால்
நன்றெனக்கண்களாலே நான்காணச் செய்வதன்றி
இன்று இஸ்தம்பந்தன்னில் ஈசனுமுளனோவென்றான்.

இதற்குப் பிரகலாதன்—விருத்தம்

எங்குமே நிறைந்தோனாகி ஈசனு மிருப்பதல்லால்
அங்கணமசையா நிற்கும் அகாரமு மவனேயாகும்
சங்கையில்லாத வையன் ஜகத்தில் மகாரமாகி
பொங்கியே உகாரமாகி புகழ்சி காரத்திற்றோன்றும்.

(வசனம்.) இப்படி யிராநின்ற பகவானை துதியாதார்.

விருத்தம்.

குங்குமம் சுமந்து செல்லும் குணமிலாக் கழுதையொக்கும்
மங்களராமன் பாதம் மனதினில் மனனஞ்செய்யா
திங்ஙன மிருந்துயாம் தவினுமா வழிதவித்துப்
பொங்கிடு வனந்திற் சென்று புனிதராகுவதன்றே.

(வசனம்.) ஆனதால் மண் பெண் பொன் என்ற மூவாசையுடையவர்க்கல்லவோ மாய்கை யணுகும் பரமபாகவதராகிய துக்காராம் சுவாமிகளுக்கு சாக்ஷாத் விடலநாதன் அவர் உள்ளத்தில் குடிகொண்டிருப்பதால், பஞ்ச க்ருத்தியங்களும் நடந்தேறி வருகின்றன. இவர் நாம் கற்றறிந்தோமென் றகங்கொள்ளுவோர் குங்குமம் சுமந்து செல்லும் கழுதையையொக்குமென்று சாதித்தருள சித்தர்கள் சுவாமி துக்காராமர் பண்டார் பர்வதத்தின்பேரில் எவ்வண்ணமாய் யோகஞ் சாதித்தனரோ அதை சவிஸ்தாரமாய் சாதித்தருளவேண்டுமென்று சித்தர்கள் கேட்க. நாபாஜிசித்தர் கேளுங்கள் மும்மலத்தையடக்கி மூவாசையைப்போக்கிய சித்தர்களே :— அங்ஙனமிருக்க, ஜீஜாபாயம்மாள்,

விருத்தம் சங்கராபரணம்.

தாசர் தன் மனைவியான ஜீஜாபாயம்மாள்தானும்
பாசமாய் பாதுகாக்கும்—பத்தாவைக் காணாத்தாலே
மோசமாய்க் கரியன்றானும் மூதாதை யானவெங்கள்
தேசிகர் விஸ்வம்பரரால்—தேவுகாம்தன்னில் வந்தான்.

கொடி விருத்தம்.

வந்ததோர்கரியன்றானும் வளமுடன் கருங்கல்லாலே
இந்தமா தேவுகாமில் இருக்குமோராலயந்தான்
சொந்தமாய் முடித்து தானும் தாயதோர் மனைவியோடு
அந்தமா யிவ்விடஞ்சேர்ந்து அர்ச்சனையும் வியர்த்தஞ் செய்தான்.

(வசனம்.) இதுவுமன்றி அக்கரியன்

விருத்தம்.

சதுர்முகன் றன்னைப் பெற்றோன் அருள்வள வேதங்கற்றோன்
பதிதனி லெனதுயாவர் தங்களை யலைவிட்டோன்
அதிபதிநானே யென்று அமர்ந்தவன் மலையில்தானும்
பதிதனை யடிமைக்கொண்டு பாம்பநாதத்திற் சேர்ந்தான்.

இதுவுமன்றி.

அகவற்பா.

இரக்காலங்களிலே யீசனேயென்று
பராபரனென்றே பாடுவதன்றி
பெண்டு பிள்ளைகள் மேல்பிரிய மில்லாமல்
ஒண்டியாய்த் திரிய வுள்ளமுந் திட்டான்
மதியினை யழித்து மைந்தர் மேலாசை
பதிதனில் வையாப் பகர்ந்தனன் கரியன்

(வசனம்.) என்று ஆவலியம்மாள் தன் குமாரத்தியாகிய காசிபாயம்மாளை யழைத்து அம்மா வுன் தகப்பனுக்கு ஒரு ரொட்டியும் ஜலமும் கொண்டுவா நான் உனது தந்தைக்குக் கொண்டுபோய் உணவு கொடுத்து வருகிறேன் நீ வீட்டில் பத்திரமாயிருவென்று ரொட்டியும் ஜலமும் ஓர் கூடையில் வைத்து பாம்பநாத பர்வதத்தை நோக்கிச் செல்லும்போது வழியில் மலைச்சாரலாலும், கதிரவனுடைய வெப்பத்தினாலும் கண்மங்கி வெகு ஆயாசத்துடன் போகுமளவில், காலில் கள்ளிமுள் ஒன்று தைத்து அம்மாள் வியாகூலமுடைய விடலநாதன் பிராட்டியைப் பார்த்து.

ஆசிரிய விருத்தம்.

பெண்ணரசே ருக்மணியே பேசக்கேளாய்
பேருலகில் உன்புதல்வன் துக்காதாசன்
அன்னமிலா வெகுபசியால் மெலிந்துவாடி
அங்ஙனமே தவம்புரியு மதனைநோக்கி

இன்பமுடன் அவன்மனைவி யுணவுகொண்டு
யேகின்றாளவட்கு துணையாக யானும்
உன்னதமாய்ச் சென்றவளைப் பாதுகாத்து
உத்தமியே உன்னிடத்தில் வருவேனென்றார்.

(வசனம்.) இப்படி பகவான் பிராட்டியாருக்கு தெரிவித்து ஜீஜா பாயிடம் வருமளவில் ஜீஜாபாய்க்கு.

கலிநிலைத் துறை.

கள்ளிமுள்ளது வொன்றுமே காலில் தைத்திடவே
மெள்ள மெள்ளன வாங்கியே பார்த்துவராமல்
துள்ளிவிழுந்திடத் துயரதுவடைய தொல்மலையில்
கள்வருகியக் கரியனும் காலில் முள்வாங்க.

இதுவுமது.

வாங்கவென்றுமே பரமனும் வந்தெதிர் நிற்க
ஆங்கவர் தமையம்மையும் நோக்கியே திரும்ப
ஓங்கியே பரமேனும்பது வொணமுமிருக்க
டாங்குள ஜீஜாவம்மையும் வானத்தைப் பார்க்க.

இதுவுமது.

அங்குமேபரன் அக்கணம் தரிசனந்தரவே
பொங்கியே மனம்பூரித்துப் புவிதனை நோக்க
இங்கிவனதர் வணமறிந்த வற்றகையாலே
எங்குமே திரும்பினு மவனை திரினில் வாரான்.

(வசனம்.) இவன் நம்மை யென்ன செய்கிறானோ பார்ப்போமென்று தன்னிரண்டு கண்களையும் மூடிக்கொண்டாள் பகவான்.

விருத்தம்.

விண்ணுலகுள்ளோர்க்கெல்லாம் விளங்கிடுங்கண்ணதாகி
மண்ணுளோர்க்கெல்லாந்திவ்ய மாதவக்கண்ணனென்று
திண்ணமாய் ஜீஜாபாய்க்குத் திருமுகங் காட்டமேலுங்
கண்ணுமேதிரந்துபார்க்க கற்களும் மரங்களெல்லாம்.

இதுவுமது.

மரங்கள் புல் பூண்டுதானும் மாதவரூபமாகி
கிருமிகள்கீடம் யாவும் கிருட்டின வுருவமாகி
மருவுபெண்ணுணுமாகி மகிதனிற் பேடியாகி
சருவமுந்தானுமாகி தத்துவப் பொருளாய் நின்றார்.

(வசனம்) இனைதக்கண்ட ஜீஜாபாயம்மாள்

விருத்தம்.

எங்கள்டன் பாட்டனாரும் இனிமையா மிவனைக்கொண்டு
சங்கையில்லாமல் வைத்ததாலல்லோ சுகமடைந்தான்
இங்ஙனமுறைவிட்டு யேகலா மென்றாலேழு
தங்கிடு தலைமுறையாய்த் தமதடைக் கலஞ்செய்தானே.

(வசனம்.) என்று பகவானை நோக்கி நீ மாயாவியாயிருக்கின்றாய் உன்னை நம்பலாகாது எங்கள் குலதெய்வ மிருக்குமளவும் யாதொரு பயமுமில்லை நீ இந்த வெயில் சுடுகோட்டில் வரவேண்டிய காரணம் யாதென பகவான் சொல்லலுற்றார்.

விருத்தம்.

காட்டினி லிருந்தவென்னை கருணையாயுனது பாட்டன்
நாட்டினிற் கறைந்துவந்து நல்லதோர் கருங்கல்லாலே
வாட்டமாய் வீட்டைக் கட்டி வைத்தது மெய்யே மெய்யே
போட்டியாய் நீயுமென்மேல் பெரும்பழி சுமத்தலாமோ.

கட்டளைக் கலிப்பா.

ஆவலியே நீ கேளா யென் சொற்றன்னை
அன்றுவுன் பாட்டன் வனந்தன்னிலே
தங்கியே வரும்போது பொதிதன்னைத்
தள்ளியே மாடுதரிசில் நின்றிட
மாவுல கினிலான தாய்நான் வந்து
மாட்டின்மேல் பொதி தூக்கியே வழிகாட்டி
ஆவலாய் நடிகடக்கச் செய்தேனதை
அன்புடனின்னம் கேட்டிடுவாய் சொல்வேன்.

கலிநிலைத்துறை.

சொல்லுவேன் மினகாயதை விற்பனைசெய்து.
நல்லவனென நதிக்கரை யோரமாயிருந்தான்
வல்லவனெனத் தூதனாய் விதிமுதலனைத்தும்
எல்லையிலவனிடம் வசூல் செய்துமே யீந்தேன்.

இதுவுமது

இன்னமொன்றுளது வுனக்குரைப்பேனுனிகத்தில்
மன்னுமாவுலகினிலொரு சாவகாரிடத்தில்
உண்மையிருனூறு ரூபாயதைவாங்

எண்ணியே பதிகரத்தினி லீந்ததுவெல்லாம்.

இதுவுமது

அன்று பிராம்மணர்க்களித்ததுமே தத்தமுஞ்செய்ய
நன்றெனவதை ஞானதீட்டினாற் போல
சென்றுமே நிதியனைத்தையுந் தாசர்களிடத்தில்
மன்றுள் யாதொரு குறைவிலா தளித்ததுமல்லால்.

இதுவுமது

அல்லல் போகிட வக்கணம வைந்து விராகன்
எல்லையில்லவனிடம் ரசீதுடனுனக்களிக்க
சொல்லியே யவனுனதிடம கனையுஞ் செலுத்த
நல்லவரென நம்பியே நீ யிருந்தாயே.

இதுவுமன்றி 4—வது சபாவில்

உன்னிட புருடனு மொரு கொல்லையைகாக்க
மன்னுபுட்டி யோர்பத்துமே மாதவற் களித்தேன்
என்னைசோளமு மெனக்கினி வேண்டிலேனென்ன
சொன்னது முனதோயிலே யோசனை செய்வாய்.'

(வசனம்.) நான் ஊட்டுவேனே யொழிய ஊட்டவும் செய்யேன் உங்களுக்கு நாங்கள் அடிமைகளே தவிர வேறில்லை உன் காலில் முள் தைத்தது எனக்கு யார் சொன்னார்கள் நீ படுகிறவாதையைக் கண்டு நானே வந்தேன். ஏனென்றால் உன் புருடன் இராப்பகல் 60 நாழிகையும்,

விருத்தம்.

எங்களைச் சேரவேணு மென்றவனிருந்ததாலும்
இங்கனம் விஸ்வம்பரரால் இத்தலம் வந்ததாலும்
அங்கனமதர்வணத்தை அவனுக்கு அளித்தேனல்லால்
மங்களமாயிருக்க மதிதனிற் றுணையாய் வந்தேன்.

கலி விருத்தம் இ—ம் காம்போதி.

உன்னிட காலில் தைத்ததோர் முள்டன்னை
பின்னிலந் தன்னில் வாங்குவேனு னென்று
என்னிட துடைமீதிலுன் பாதத்தை
நன்னயமதாய் நீ வைப்பா யென்றனர்.

ஷ இ—ம்.

சொன்ன வண்ணமே ஜீஜாபாயம்மையின்
நன்னயமுள்ள பாதத்திலே முள்ளை
கண்ணனற் கரத்தாலது நீக்கினீர்
வண்ணனும் வழிக்கோர் துணையாய் வந்தார்.

(வசனம்.) இப்படி பகவான் காலில் முள்வாங்கின பிறகு ஜீஜாபாயம்மாள் தன் புருடனிருக்கும் பண்டார் பர்வதத்தை நோக்கிச் செல்லும்போது பண்டரி நாதன் பின் செல்ல, தாசரிதைக்கண்டு,

விருத்தம்.

பாண்டவர்க்காகவன்று பரிவுடன் றூதுசென்றீர்
ஆண்டவனேயென் மாதுக்கடவியில் துணையாய் வந்தீர்
தொண்டனென் மனைவிசெய்த தூயதோர் புண்ணியத்தால்
அண்டர்கள் குலத்துதித்த ஆயனேவுனைக் கண்டேனே.

விருத்தம்.

கண்டேனென்றுரைத்துக் காதலிதன்னை நோக்கி
கொண்டு வந்தரொட்டி குவலயந்தனிலிவர்க்கு
உண்டிடத்தாருமென்ன வுகத்துமே ஜீஜாபாயும்
அண்டமூவுலகமுண்ட ஆய்யனுக்களித்தபோது.

(வசனம்) அம்மன் நாம் கொண்டுவந்த வுணவை அதர்வணங் கற்றவனுக்கு அளித்தால் நமது புருடனுக்கு வொன்றுமில்லையென்று யோசித்துப் புருடனுடைய வாக்கைத் தள்ளினால் பதிவிரதா தர்மம் தப்புமென்றெண்ணி ஓர் கற்பாறை மீதில் பகவானுக்கு அன்னமளிக்க இதைப் பார்த்துப் பண்டரிநாதன் ஜீஜாபாயின் மனமறிந்து.

29. தோரா.

நாயகன் மீது அன்புவைத்திவள் நம்மை வெறுத்தனளென்று
வுபாயமாக வம்மையை யழைத்து உன்பதிக்கன்ன மிடென்று.

30. தோரா.

புருடனைவிட்டுப்பொசியலாகாதெனப் புவிதனிலெண்ணங்கொண்டாள்
பரமபக்தனைப்போலு மிவட்குப் பதவியளிப்பேனென்றார்.

(வசனம்) இப்படி பகவான் ஜீஜாபாயியையும் நம்மோடு வுண்ண வைக்கவேண்டுமென்று எண்ணங்கொண்டு அம்மா ஜீஜா. உன் புருடனுக்கும் அன்னம்பகருவாயென்று கூற இதைக்கேட்ட அம்மாள் மனங் குன்றி ஐயோ இவன் அப்படியே போகாமல் நம்மை மானம்வாங்க வந்தானென்று மனதிலெண்ணி ஓகோ என் குலதெய்வமேயென்று கூடையைத் திரும்பி நோக்கினாள் கூடைமேல் மூடியிருந்த வஸ்திர

மானது குமிழிபோல் காண ஆவலுடன் திறந்து பார்க்க அன்னமும் பாதார்த்தமும் நிறம்பியிருக்கச் சந்தோஷமடைந்து என் குலதெய்வமே யெனக்குச் சகாயஞ் செய்தன வென்றதற்கு பகவான்

31. தோரா.

எந்த தெய்வதை மனதி லெண்ணிநாய் அந்த தெய்வமும் நானே
சுந்திர ஜீஜாபாயே மனதைத் தேறவைத்திடுவாய் நீயே.

(வசனம்.) என்று பகவான் சொல்ல ஜீஜாபாய் சுவாமியைப் பார்த்து.

விருத்தம்.

விதூரன்றன் மனையிற் சென்று விருந்து நீ புசித்தபோது
சதிருடன் கந்நியெல்லாம் தனைபுசிப் பாயோவென்ன
பதிதனி லெனது தெய்வம் பதார்த்தந்தோ டுண்ணுமல்லால்
கதியுனக் கிருக்குமாகில் கற்பாறை தனிலுண்பாயோ.

(வசனம்.) என்று ஆவலியம்மாள் சொல்ல பகவான் அம்மா உன் புருஷனுக்கும் அன்னம் பகருவாயென்ன அவ்வாறே இருவருக்கும் பட்டித்து விடுகிறேன் இல்லாமையால் பிரம்மை கொண்டிருக்க பண்டரிநாதன் அம்மாவுக்கு நேராய்ச்சென்று ஒரு கல்லைப் பேர்த்தால் ஜலங்கிடைக்கு மென அப்படியே அவ்விடஞ்சென்று.

விருத்தம்.

அன்னம்போல் நடைநடந்து அம்மையுங் கல்லைபேர்த்து
இங்கிலந்தனில் சுரக்காய்தன்னிலே ஜலத்தைத்தந்து
மன்னர்க்கும் பகவானுக்கும் மாதுமேயளித்தபின்னர்
சொன்ன மோதனைவிதத்தையில் தேர்ந்தவளென் றிருந்தாள்

விருத்தம்.

இருக்கவோர் ஜீஜாபாயை இக்கணமுண்பாயென்று
அரவிணைதீ தவராதம்மை யக்கணமுண்டபின்னர்
பரமனுமோர்கவளம் பக்தருக்கவருமுட்டப்
பரமபாகவதருண்டு பிரம்மமாயிருந்தாரன்றே.

(வசனம்) இப்படி மூவரும் அன்னமுண்டு ஆனந்தித்தபோது

விருத்தம்.

இந்திரர்வானோர்தேவ ரிருடிகளியக்கரோடு
அந்தமாமுனிகணங்க ளனைவரும் தவத்தின்மிக்கோர்
சுந்திரதுக்காவோடு துயமாதவனு மன்ன
முந்தியேவுண்ண புஷ்பமாரியும் பொழிந்தார் மாதோ.

இதுவுமது.

காட்டினி லிருக்குமாந்தர் கந்தமூலங் கடின்று
மாட்சியாய்த் தவம்புரிந்து மாயனைக் கண்டதில்லை
வாட்டமாய் துக்காதாசர் வைகுந்த நாதன்றன்னை
நேட்டமாய்க் கண்டாரென்று தேவர்கள் மகிழ்ந்திருந்தார்.

(வசனம்.) இப்படி தேவர்களெல்லாம் துக்காவை நோக்கி இவர் சம்சாரத் தொல்லையிலிருந்தும் அல்லும் பகலும் நாமஸ்மரணத்துடன் பாண்டுரங்கனை பஜிக்க இவரும் இவர் மனைவியும் என்னபுண்ணியஞ்செய்தனரோவென்று தேவர்கள் புஷ்பமாரி பொழிந்தபிறகு தாசரும் அவர் மனைவியும் தேஹுகாம் வந்து இல்லறஞ் சேர்ந்தார்கள். கேட்டோரா சித்தர்களே யென்று காடாஜிசித்தர் பின்னுஞ் சொல்லத்தொடங்கினார்.

7-வது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

துக்காராம் சுவாமிகள் திருவடிகளே சரணம்.

8-வது அத்தியாயம் காப்பு கண்ணிகள்.

தேவாதி தேவர்தொழும் தீனதயாபரனை
ஆவலுடன் துதிக்கும் அடியார் பதம்பணிவாம்.

(வசனம்.) முன் ஆவலியம்மாள் காலில் பகவான் முள்வாங்கி தரிசனந்தந்து மறைந்தபின் தாசரும் அவர் மனைவியும் தேஹுகாம்வந்து இருமாளிகை சேர்ந்து யில்லறம் வழுவாது நடந்து ஒருநாள் தாசர்.

விருத்தம் தன்யாசி.

காலையிலெழுந்து தாசர் காலையாலைநதியி லாட்காரந்த
வேளையில் பாண்டுரங்கா வென்றவர் துதிக்கும்போது
சாலவோர் விப்பிரன்றுமாம் தடந்தனில் வருகக்கண்டு
ஆவலுடன் துயின்றோன்றன்னை அவ்விடம் பஜிக்காதென்றான்.

அதற்கு தாசர் விருத்தம்.

ஐயனே கேளீர்யானு மறியாமற்செய்தகுற்றம்
ஐயனே சகியிப்பீரென்ன மடியேனு மடிகள் பூண்டு
ஐயனே பூசைவிட்டால் அரங்கனைதுதிப்பேனென்ன
ஐயரு மகிழ்ச்சிகொண்டு ஆனந்தமாய் நின்றாரே.

(வசனம்) அந்தருணத்தில் தாசருக்கு

விருத்தம்.

மேனியிலிருக்கும் ரோமம்—மேலுங்கீழுலகுயாவும்
ஆனையைப் பாதுகாத்த—வரங்களைப் பணிந்துநிற்க
தானெனு மகந்தைகொண்டு—தரைதனிலிருந்த விப்பிரன்
மௌனமாயிருந்துதானும்—முன்னவன் நீயே யென்றான்.

(வசனம்) பிறகு தாசர் பரமபாகவத சேவைசெய்யவேண்டுமென்று இந்திராயணிக்கருகில் சென்று

விருத்தம்.

பரமபாகவதர் தம்மைப் பரிவுடன் பஜிக்கவெண்ணி
சிரத்தை யோடவருரைத்த சிறப்புள கீர்த்தனங்கள்
அருமையாய்ப் பாடியாடி ஆனந்தமடைந்த பின்பு
கரமதை கூப்பி தாசர் கனமுடன் கதிக்குச் சென்றார்.

(வசனம்.) மறுநாள் காலையில் சுவாமிகள்

விருத்தம்.

வீதியில் வீற்றிருக்க வார்த்திக பிராம்மணஸ்ரீ
ஓதியவார்த்தைதன்னை யாமகிழ்ந் துரைப்பேன் கேளீர்
ஆதியை துதிக்குமெங்களை யனையெனக்கிப் போது
நீதியாய் வஸ்த்திரதானம் நேறதா யளிப்பீரென்றான்.

இதுவுமது.

அளித்திடுமென்றபோதே அன்புடன் தாசர்தாமும்
செழிப்புடன் ஜீஜாபாயும் ஸ்னானமு முடிக்கவேண்டி
களிப்புடன் வஸ்திரந்தன்னை கழட்டியே வைத்திருக்க
அளிப்பெனுன் வஸ்திரமென்றே யவரதைக் காட்டினரே.

(வசனம்) தாசர் பிராம்மணஸ்ரீக்கு வஸ்திரமெடுத்துக்கொடுத்து சந்தடிசெய்யாமல் போவென்று புன்னகை புரிந்து இந்திராயணிக்குச் சென்று பஜனை செய்துக்கொண்டிருந்தார்.

18. கீர்த்தனை கடினராமா என்ற

மனமே மாதவநாமமென்னுறு—மறந்தால் விழும் வாயினில் மண்ணு
சினமதை போக்கி—சிற்பதந்தாக்கி
மனதிருளகலவேநோக்கி
மஹிதனிலுளவாசையை நீக்கி —மனமே

கோசலைபாலனை—குணமிகு சீலனை
பாசமலையறுக்கும் கோலனை—நிதம்
பணிந்திடுவாய் பரமசீலனை ஓ—மனமே
ராக்ஷதபீமனை—ரகுகுல சோமனை
சொர்க்கமளிக்கும் பரந்தாமனை
தொல்புவியளந்த திருவாமனை ஓ—மனமே
தேவகிநந்தனை—திக்குழுக்கமைநந்தனை
கோவிந்தநாமமுரைக்கும்வனை—மறை
கொண்டாடும் ஸ்ரீமந்நாயகந்தனை ஓ—மனமே

(வசனம்) இப்படி பஜனானந்தபரிதரா யிருந்தார் இவ்வளவும் ஆவளி யம்மாள்

விருத்தம்.

சேலையைத்திரும்பிப் பார்க்கச்-செவிதனின்மேலில் லாததாலும்
வேலையை செய்யும் பூபாள்-வெளியில்போயிருப்பதாலும்
காலையிற் சென்றமைந்தர்-கடுகியே வராததாலும்
சேலையுமில்லாததாலும்-சிந்தனை செய்யலுற்றாள்.

(வசனம்.) இப்படி ஜீஜாபாய் வியசனமடைய சாட்சாத் ருக்மணி பிராட்டியார்

விருத்தம்.

அம்மையுங் கருணைகூர்ந்து ஆடையை யளித்தபோது
சும்மனை நகரிலுள்ளோர் சிறப்புடனேதுரைப்பார்
இம்மஹி தன்னையாளு மொருதிரைசன் றன்விட்டில்
செம்மையாய்த் திருடிவந்த சேலையுமிதுவோ வென்றார்.

(வசனம்.) பக்தர்கள் இச்சேலையைக்கண்டு ஆச்சரியங்கொண்டு இந்தச்சேலை நல்ல பண்டிகை நாளில் உடுக்கப்பட்டதை வெறுங் கால ங்களில் கட்டுகிறதுந் தவிற பட்டினியில்லாமல் இரவும் பகலும் சௌக் கியமாய்ப் புசித்து நல்ல வெல்லக்கட்டிபோல் இருக்கிறார்கள் இச்சேலை அரசன் விட்டிலிருந்து களவாடிக்கொண்டு வந்து மனைவியிடம் கொ டுத்து நான் பக்தனென்று பண்டரி நாதனை பஜிப்பது போல பாசா ங்குசெய்து திரிகிறாரென்று ஒருவர்க்கொருவர் வார்த்தைகளாடிக்கொ ண்டிருக்க தாசரும் இந்திராயணியில் பகவானை பஜித்து இரகசியங்களி லும் சதானை யேற்றி தளைப்போலக் கட்டிக்கொண்டு ஜலலை ஆவளி யம்மாள் பார்த்து தன்மகளிடம் ரொட்டியும் கொடுத்தனுப்ப தாசர் அதில் சற்றுண்டு முன்போல பகவானை பஜித்திருந்தார்.

19—வது கீர்த்தனை—தேசிகதோடி ரூபகதாளம் நொய்புதே நெஞ்

காசுடுத்தனைக் காணேனம்மா—கலங்கிதவித்தேன் சும்மா
போகிசயனனம்மா—பொங்குதே யென்மனது சும்மா கா
மனதுகலங்குதம்மா—மாதவனைக் காணேனம்மா
கனகபூஷணனம்மா—கண்டு சேவிப்போமம்மா கா
பகலுமிரவும் நானே—அகலவில்லையே தானே
சுகமதை தந்தவனை—சொக்கிப்பணி வாயவனை கா
வாசவர் நேசனம்மா—வைகுந்த வாசனம்மா
கோசலா நிசனம்மா—கோவிந்த தாசனம்மா. கா

(வசனம்.) கேளுங்கள் சித்தர்களே ஜீவன் முத்தர்களே தாசர் சம்சாரத் தொல்லையிலிருந்த போதிலும்.

விருத்தம்.

குயவனூந் சக்கரத்தைக் குவலயம் தனில்சுழற்றி
நயமுளபாண்டந் தன்னை நன்றாக வமைத்தவாறே
பயன்படும் கிரிதானும் பலவாறு சுழன்றேனிருக்கும்
அயனமரர்கள் காணும் ஆதித்தனல் தமித்தால்.

இதுவுமது

ஆதித்தனல் தமித்தும் அவனியி லதன்பிரகாசம்
ஓதிடு மிரண்டொழி யுளதெனப் புகன்றவாறே
நீதியா யனந்தங்கோடி ஜீவர்க ளிருந்தாலும்
சோதியாய்ப் புளியங்காயில் கொட்டையுங் கலந்தவாறே

(வசனம்.) இப்படி யிருந்த தாசர் மறுநாள்.

கலிநிலைத்துறை.

இந்திராயணியிடத்தினில் நவல்காந் தோப்பில்
சந்தைகூடியே யிருக்கு மச்சமயத்தில் சாது
அந்தமாயவர் செல்லையிலவிடம் ஓர் முதுகி
விந்தையாகவே கூண்வளாந் தெதிரினில் வந்தாள்.

கலி விருத்தம் அடதாளம்.

வந்தவார்த்திக மாதினை யையனும்
எந்தன்றேளினி லேறுமம்மாவெனா
வுந்தன்றேளினி லேறத்தகாது நீர்
சந்ததமென்னை நம்பிதனக்கீ யென்றாள்.

ஷை இ—ம்.

அப்பனே னீரும் அர்த்தத்தைக் கொண்டேகி
செப்பிய எண்ணெய்ச் சேதப்படாமலே
கொப்பெனக்கொண்டு வாவெனக் கரத்தினில்
யெப்புடன்பாத்திர மொன்று மீந்தனள்.

ஷை இ—ம்.

பாத்திரந் தனைப்பெற்றுமே தாசரும்
சேர்ந்திபாய் சந்தைக்கூட்டத்தில் அலைமயவே
காத்திருந்தவணிகர்க்கு வேலைகள்
ஆத்மசுத்தியுடனவர் செய்தனர்.

ஷை இ—ம்.

செய்துமே சாது கிழவிதனக் கெண்ணெ
கைதவறிக்கொண்டுபோ யவட்கீந்த பின்
ஐயரும் அறிகாம பாராயணஞ்
செய்துமேயவர் சிந்தை களித்தனர்.

20—வது கீர்த்தனை இ—ம் இராமனிமனிசாமி.

மாதவனே யென யாண்டருள் சீலா
ஆண்டருள் சீலா பாண்டவர் பாலா மாதவ
திருமலை வாசா—சின்மய நேசா
அருளுபதேசா—அன்பர்கணேசா மாதவ
அண்டர்கள் மெய்யனே—ஆண்டருள் துய்யனே
புண்டரீகக்கையனே—புண்ணியனே கண்ணியனே மாதவ
பண்டரி வாசனே—பாபவிநாசனே
எண்டிசை நேசனே—ஈசனே ஸ்ரீசனே மாதவ
மந்தர கிரிதரா—மாதவ சுந்தர
கோவிந்தனைக்காராய்—கோரினேன் சீராய் மாதவ

(வசனம்) இப்படி தாசர் பஜனானந்த பரிதராயிருக்க இப்பால் கிழவியானவள் தாசரிடம் எண்ணெயைப் பெற்றுக்கொண்டு தன் வீட்டிற்குச் சென்று ஒருவாரம் எரித்து மறுவாரம் பார்க்குமளவில் எண்ணெகுடுவையில் நிரம்பியிருக்கக்கண்டு மூன்றும் வாரத்திலும் எண்ணெக்குடுவையில் இருக்கக்கண்டு கிழவி அக்கம்பக்கமுள்ள ஸ்ரீகளைக்கண்டு சொன்னதாவது, அம்மா நான் துக்காராமனிடம் பணங்கொடுத்து யெண்ணெ வாங்கிவரச் சொன்னேன். அவர் அப்படியே

கொண்டுவந்து கொடுத்தார். அந்த வெண்ணெ இதுவரையில் ஆண்டு வந்தேன். இப்போது பார்க்க ஒன்றுமில்லாமற்போயிருக்கிறது. இனி நாளுக்குநாள் அவர் பெருமை வெளிப்படுமென்று கூறிப் புறசந்தையில்

விருத்தம்.

மற்றொரு மங்கைதானும் [illegible] தாசர் [illegible] நோக்கி
சற்றுநீ [illegible] [illegible] செய்வாய் [illegible]
பத்தர்தம் [illegible] [illegible] [illegible]னர்,
சத்துவகுண [illegible] [illegible].

இராகம்.

இளங்கியே தாசர்தாமும் இயல்புடன் சந்தைக்கேகி
பணமது கொடுத்து வெண்ணெய் உடனேயே வாங்கியே
குணமுள குடிகள் யாரும் குடும்பமாய்க் கூடியே
இனியபடி அன்னவர்க்கு இன்பமாய்ச் செப்புவார்.

(வசனம்) இச்சங்கதி ஊரார்களெல்லாம் தெரிந்து சந்தை தினம் அவரவர் தட்டுப்பணம் தாசரிடம் கொடுக்கவே அந்த பணத்தையெல்லாம் தாசர் பெற்றுப் பைதனில் மூட்டையாய்க் கட்டிப் பாத்திரங்களைக் கையிலும் தோளிலும் அரையிலும் மாட்டித் தொங்கவைத்துக் கொண்டு பாத்திரங்களில் எண்ணெய் வாங்கிக்கொண்டு ஊரில் வந்து ஓர் இடத்தில் தங்கி அவரவர்களுக்குக் கொடுப்பார். விடலனை மாத்திரம் என்னேரமும் மறவாமல் படித்து வருவார்.

விருத்தம்.

வணிகர் தம்மிடத்திற் சென்று வளமுடன் தாசர்தானும்
பணமது கொடுத்தபின்பு பாத்திரமவர்முன் வைக்க
கணக்குடன் வர்த்தகரும் கட்டளைப்படியே யெண்ணெய்
பிணக்கிலாதவரும் வார்க்கப் பெற்றுமே வந்தார் மாதோ.

திவ்யமது.

மரத்தின் கீழிருந்து தாசர் மனப்படி பாத்திரங்கள்
நிரந்தரமோ டவர்களுக்குச் சிறப்புடனளிக்கும்போது
கரத்தினில் வாங்கி தாசர் கழலிணைப் பணிந்தெல்லோரும்
பரமதை யளிக்கும் பாண்டுரங்கனு மிவரே யென்றார்.

கலிவிருத்தம்.

சூரியனஸ்தமிக்குந் தருணத்தில்
சாரியே யிந்திராயணிக்குச் சென்று

பாரில் நித்தியகடனை முடித்த பின்
ஆரியருடனந்தம் பாடினர்.

(வசனம்.) இப்படி தாசர் இரவெல்லாம் பீசனை துதித்து மங்களம் பாடி உதயமானவுடன் இந்திராயணிக்கு வந்து நித்திய கடனை முடித்து விடலனை துதித்து விப்பிரர்கள் வீதியில் வந்து

விருத்தம்.

குப்பைகளெல்லாம்வாரிக் கொட்டியே தாசர் தாமும்
அப்பவேயவர்கள்வேலை அன்புடன் முடித்த பின்னர்
கொப்பன வாரியற்கு குளிர்ச்சியாயிருக்க வென்று
செப்பியே தாசர்தாமும் சிறப்புடன் விசுருவாரே.

அகவற்பா.

ஆரியர் வீதியில் அக்கணம் வேலை
கோரியே செய்து கொடுப்பது மல்லால்
தனமதுவேண்டார் தனிகையும் வேண்டார்
கனமுள ஜீஜா கன்மனைவி பழித்து
என்மனையாளர் எழில்ச்சம் விகுணந்தோர்
மன்மமறியாவோர் மாடு சுமக்கும்
சுமையவர் தலையில் சுமக்கவைத்தார்
திமையினிற் சிரமும் ஊசிலந்தனிலே
முறித்து மடிந்தால் மூதுலகினிலே,

(வசனம்.) எங்களையும் பிள்ளைகளையும் காப்பாற்றுவாரா என்செய்வேன் இவ்வூரில் ஓண்டிக்குடியாய்ச் சேர்ந்தானே

விருத்தம்.

கரியவுமென்மேல் கருணை வைபாமல்
கண்டவரி கழுவே செய்தான்
பிரியமாயித் தொழில் செய்திட வமைத்தான்
பேதையான் துக்கத்தி லாழ்ந்தேன்
சரியென ஊரார் தாசரை நோக்கி
சத்துவகுண முள மூர்த்தி
அரிஹரி யிவர்க்கொரு வேலையை வைக்க
யாருளரென்றவ ருரைத்தார்.

(வசனம்.) இப்படி ஊரார் சொல்ல ஆவலியம்மாள் தாசரைப்பார்த்து

விருத்தம்.

ஊருக்குவேலைசெய்ய வுடன்பட்டுத்திரிவ தல்லால்
பாருக்குள் குடும்பம்யாவும் பாலனை செய்திடாமல்
நீருக்கும் அன்னத்திற்கும் ணீலத் தலையவைத்து
கோரியே கரியன்றன்னைக் கும்பிட்டா லாவதென்னே

அகவற்பா.

என்று தாசற்கு யின்புமாய் ஜீஜா
யன்றுளன்னத்தை—மன்னவற் களிக்க
போனகமதனை—புசித்தபின்னோர்
தியானவானுன்—தாசரை நோக்கி
மன்னரே நாளை—மஹாபிதுர்கட்கு
நன்மையாய் தர்ப்பணம்—நடத்திடவேண்டும்
வீட்டினிலொன்று மில்லாததாலும்
தேட்டையா யென்மனந்—தேறவுமில்லை
என்றுமேவம்மை—யின்பமா யுரைக்க
நன்றெனதாசர்—நவிலுவதென்னெனின்
கண்மணியே நீ—காலையிலெழுந்து
உன்னிதமைதர்கள்—ஒன்றாய்க்கூடி
நதிக்கரைக்கேகி—நலமுடன் ஸ்நானம்
பதமாய்ச் செய்து—பகவான்றனக்கு
அபிஷேகமதனை—அக்கணமுடித்தால்
சுபமுடன்யானும்—தொல்வனமேகி
கீரைதன்னைக்—கிள்ளியே வருவேன்
ஆராதிக்கலா—மென்றவருரைத்துக்
காலையிலெழுந்து—காட்டிற் செல்ல
ஆலயத்திற்றுயில்—அய்யனை பணிந்து
வருகையிலந்த—வாட்டைக்கருகில்

(வசனம்) ஓர் குடியானவன் கோதுமை அறுவ
ண்டிருந்தான். தாசரை நோக்கி,

விருத்தம்.

கோதுமை யறுக்க வாருமே யென்று
கொப்பன தாசரை நோக்கி
வோதியபடியே ஆளதாய் வந்தால்
உமக்கொரு பெருந்தகைமை யளிப்பேன்.

சாதுவே யென்று தாசரை யழைக்க
தட்சணம் அறுவடைக் கேக
நாதனும் பாண்டுரங்கனு மப்போ
நலமுள தாசர்போலேகி.

விருத்தம்.

ஏகியே பகவான் பிதுர்கடன் முடிக்க
எண்ணமுங் கொண்டவராகி
தியாகியாம் துக்கார்தாசரைப் போலத்
தலையினிற் பெருங் கூடை நிறைய
வேகமாய்ச் சுமந்து அறுசுவையோடு
விண்ணவ ரமரரு மகிழ
நாகமேற்றுயிலும்—நாரணன் ஜீஜா
நன்மனை தனக்கவ ரேக.

கலிநிலைத்துறை.

கண்டதோர் ஜீஜாவம்மையுங் களிப்புடனிருந்து
தொண்டு செய்தனற் சாவகாரிட மிருந்ததனை
கொண்டுவந்தவர்—கொடுத்தன ரென்றவளெண்ண
பண்டரிபுரமாயனு மவளெதிர் பகர்வார்.

கலிவிருத்தம்.

பந்துக்கள் மனைக்கேகி பரமனும்
வந்து நம்மனைதன்னி லுண்டிரென்று
சந்தித மவர்கையனுஞ் சாற்றிப்பின்
அந்தமாம் பித்தளைப் பாத்திரங்களை.

கை

வாங்கியே வருவேனென்று தாசரும்
ஆங்குள பந்துக்கள் மனைக்கேகியே
பாங்குள பித்தளைப் பாத்திரமெல்லாம்
தாங்கிவந்து ஜீஜா தனக்கீந்தவர்.

கலிநிலைத்துறை.

சந்தபின் ஜீஜாவம்மையு மதனைகைக் கொண்டு
சுந்தரியதைக் கழுவியே ஸ்நானமுஞ் செய்து
முந்தியோர் களயாக மிதென்ன மூதுலகில்
அந்தமாய் ஜீஜாவம்மையும் அறுசுவை சமைத்தாள்.

டை

மறுபடியும் நீராடியே யவர்மனைக்கேகி
வருகுவீரென வழைக்கவும் உறவினரெல்லாம்
பிரியமாய்வர பீமாநதிக் கரைக்கேகி
ஹரி ஹரியென ஸ்நானமு முடித்தவர் வந்தார்.

டை கலிநிலைத்துறை.

மாயனாகிய தாசரு மஹியில் புரோகிதரை
நேயமாய் வரவழைத்துமே தர்ப்பண மெடுமாய்
தூய்மையாயவரெதிரி லுட்கார்ந்து கணேசன்
ஞாயமாய் நவ-நாயகர் பூசையுநடத்தி.

(வசனம்) பகவான் ஓமம் வளர்த்தி லக்ஷிநாராயணருக்கு நமஸ்கரித்து விரதம்புரிந்து இனத்தாருக்கு வந்தனம் மரியாதை நடத்தி அப்புஷ்பமெல்லாம் தன் சிறத்தின்மேல் தாவிக்கொண்டு மாயாதாசர் எல்லோருக்கும்

32. தோரா.

அன்னமளித்துப் பண்டரிநாதனை அக்கணம் பஜிப்பீரென்றார்
சொன்னபடி உறவினரெல்லோரும் தொழுது மவர்மனைச்சென்றார்.

33. தோரா.

வந்தனோ ரேழைகட் கன்னமளித்து வரதனெனுங் கரிராஜன்
அந்தமுடனே பாத்திரமதை கொண்டுபோ யவரவர்க்களித்தனரீசன்

விருத்தம்.

அய்யனுந்தானமளித்தபின் மறைந்தார் அக்கணந் திருவிளக்கிட்டார்
துய்யராம்துக்காதாசர் கோதுமைமிக சுமந்துகொண்டேயவர் வருக.
மெய்யெலாங்கொசுக்கள் பிடுங்கியே தின்ன மேலுலகினிலுள பிதுர்கள்
மையலே நம்மை பிடுங்கியே தின்ன பரந்தோடி வந்தனரென்றார்.

(வசனம்) இப்படி பிதுர்கள் எல்லாம் கொசுவைப்போல் வந்து தாசரை பிடுங்கித்தின்ன—பகவான் கொசுக்களையெல்லாம் விலகச்செய்தனர் தாசர் கோதுமைச்சுமைமிக இறக்கி, மனைவியைப் பார்த்து இந்த கோதுமையெல்லாம் தட்டியெடுத்து—மாவரைத்து பிதுர்கட்கு முடிப்பாயென்று சொன்னவுடனே ஜீஜாதேவி இதைக் கேட்டு கரியன் பயித்தியம் நீங்கி குடும்பத்தின்பேரில் ஆசையாயிருக்கிறாரென்றிருந்தேன் இதைப்போக்க நமது குலதெய்வத்தாலுமாகாதென்று சொன்னதை தாசர் நோக்கி, நாம் இந்த வீட்டில் நுழையும்போது

கவி விருத்தம். இ—ம் காம்போதி.

பரிமளவாடை வீசியதைப் பார்த்து

துரிதமாய் தாசர் தேவியைத்தான் கேட்கச்
சரியெனநடந்த சவிஸ்தாரமும்
பிரியமாய் செப்பப் பேரானந்தங்கொண்டார்.

டை இராகம்.

ஹரி ஹரி அமலா அச்சுதாவென்று
சரியைக்கீர்த்தனம் காருத்தனேயின்று
பிரியமாய் என்மனைவியைப் போஷிக்கச்
சிறியனைப்போலும் வந்தீரோ ஸ்ரீ தரா.

டை இராகம்.

வந்து பாண்டங்கள் வளமுடனே தந்து
எந்தன் சுற்றங்களையே தழுவியபின்
அந்தமாயவரடிகளை நீர்தொரி
இன்பமாய் நீரிருப்பிடஞ் சென்றீரோ.

என்று—தாசர்—விருத்தம்.

என்னிட மனைவிதான் செய்த புண்ணியம்
யான் செய்யவில்லையோ வென்று
அன்னவாகனனே அவ்வவதாரம்
அடியேனுந் தரிசிக்கக்கூடா
தெந்த ஜன்மத்தில் தாசனுருவேனென்
இக பரசாதனை யெனக்கே
தந்தருளென்று தாசருமுரைக்கத்
தக்கணம் பண்டரிநாதன்.

விருத்தம்.

ஓதியெ விஸ்வம்பரனெனக்குரைத்த
உறுதி சொற்படியே நான் முடித்தேன்
ஆதலாலிருவரு மன்னமும் புசிப்போம்
அப்பனே வாவென வழைத்து
நாதனும் பாண்டுரங்கனுமின்று
நல்லதோர் தரிசனை தந்து
வேதனை யொழித்து மார்புடன் சாற்றி
வேண்டிநீ செய்யுங்காரியத்தை.

(வசனம்) நானே முடித்தேனென ஆவலியம்மாள் அன்னம்பசு பகவானும் தாசரும் உண்டுகளித்து தாம்பூலாதிகளைதறித்து உடனே சுவாமி மறைந்தருளினார் கேட்டீரோ சித்தர்களே யென்று நடாதித்தர் பின்னுஞ்சொல்லத் தொடங்கினார்.

8-வது அத்தியாயம் முற்றிற்று.
துக்காராம் சுவாமிகள் திருவடிகளே சரணம்.

9—வது அத்தியாயம் காப்பு கண்ணிகள்.

தொண்டர்கள் டம்மை காக்கத் தொல்புவிதனை யளந்தப்
பண்டரிநாதன் பாதம் பணிந்து யெம்சிரமேற் கொள்வாம்.

கலிவிருத்தம்.

மைந்தர்கள் சொல்லை மாதா பிதா கேட்டு
சந்ததமானந்தங் கொள்வதுபோல
இந்தமா வுலகில் துக்காச்சரிதையை
அந்தமா யமைக்கச் செய்யுமையனே.

கண்ணிகள்.

அறிவீனன் சொன்ன ஹரிசிரவணத்தை
பிரியமாய்க்கேட்டுப் பிழைதனை பொறுப்பீர்.

(வசனம்) சாக்ஷாத் பண்டரிநாதன் அன்னமருந்தி மறைந்தபின் துக்காதேவர் இந்திராயணியில் நித்தியகடனைமுடித்து ஸ்நானஞ் செய்து சன்னிதானஞ்சென்று பெரியோர்களை நினைத்து பஜிக்க பகவான் நீ ஒன்றுக்கும் அஞ்சவேண்டாம். உன் எண்ணத்தின்படி நடத்துவேனென்று புகல துக்காராமர் விதேயபரராயிருந்தும் பரோபகாரத்தில் என்ன நினைவு இதனை அடியோங்களுக்குப் பகரவேண்டுமென்று சித்தர்கள் வினவ நபாஜிசித்தர் அதற்கு புகலலாயினர். கேளுங்கள் சித்தர்களே பகவத்பக்தர்களே—ஜீவன்முத்தர்களே.

குறள் வெண்பா.

கோளிற்பொறியிற் குணமிலா வெண்குணத்தான்
றாளைவணங்காத்தலை.

(வசனம்.) என்று நாயனார் திருவாக்கின்படி

விருத்தம்.

என்பது கோடிரூபாய் ஈஸ்வரார்ப்பணமிதென்ற
மன்னுலகினில் விராகை மாதவம் பொறுமைநேசம்
இன்னமானந்தம் வாய்மை யெழில்பெறு ஞானமென்னும்
பன்மையாமடக்கத்தோடு பகருமெண் குணவானன்றோ.

(அதனால்) விருத்தம்.

அப்பனைதொழுவதோடு அஷ்டலட்சுமிகடம்மை
இப்புவிதனில் பஜித்தால் யாதொரு குறைவிலாமல்

செப்பிடு முடிவில் நித்தியசூரிகளாக வாழ்வார்
கொப்பனத் தாயுமாரைக் கும்பிட்டு பணியாதுயின்

விருத்தம்.

தாய்தனை மறந்து மாந்தர் தந்தையைத் தொழுவாராகில்
பேய்குணக் குருத்தியமாகப் பின்பது முடியுமல்லால்
தாய்களா மெட்டுபேரில் தனிமையா மொருத்திதன்னை
ஓய்விலா வுலகுதன்னில் உபாசனை செய்யவேண்டும்.

(வசனம்) மாதாவின் அனுமதி பெற்று மாதவனைத் தொழவேண்டும் அவள் பெறுமையைப் புகல யாராலும் முடியாது. இந்த சாதுகுணத்தைச் சொல்ல என்தரமா இதுவுமன்றி,

விருத்தம்.

அரசனுங் குபேரன்றானு மதிகமாய் நிதியைப்பெற்று
மறுபடிச் சேரச் சேர மனதினிலெண்ணமல்லால்
பரமபாகதர் பஞ்ச குருத்தியமும் பெற்றிருந்தும்
தனைதனி லதின்மேலாசை தானுமே அதிகமுண்டாம்.

அகவற்பா.

தாசர்தன் புகழைத்—தனாதனில் பேச
மாசிலாக் கண்ணன்—மாதவம் கல்லால்
பிரருக்கெட்டாது—பேருலகினிலே
தனைதனில் தேசத்—தால் நடத்துவது
கருமகாண்ட தவம்—காசினிதனிலே
பிரமாணத்திருப்பது—புகழ்வாச்சியார்த்தம்
ஆத்மக்கியான நடையிலிருப்பது
சாத்வீக ஞானத்தவ மெனப்படுமே.

(வசனம்) ஆனதால் துக்காவென்பது தராசு முள்ளுக்குப் பெயர். தாசர் பிறந்த 12-டாம் நாள் ஸ்ரீபிராட்டியாரால் வைத்த நாமம் இவர் பிரபாவத்தைப் புகல என்தரமாமோ வென்று முன் நடந்த அனுபவத்தை சொல்லத்தொடங்கினர்.

கலி விருத்தம். இ—ம்.

காரணன் நாமதேவை யழைத்துமே
பூரணன் துக்காவின் சொர்ப்பனத்துளே
ஆரணப் பொருளான பராபரன்
நேரதாயவர் நேயற்கருள் செய்தார்.

ஷை. இ—ம்.

அப்பனே துக்கா வன்பனே கேளாயென்

அப்பனே—நாமதே வென்பவரிவர்
அப்பனே சதகோடிய பங்கங்கள்
அப்பனே செய்குவே னென்றுரைத்து நீர்.

(வசனம்) 94-கோடியே 9லட்சம் அபங்கங்களைச் செய்துவைத்தீர் அவற்றை நானே வரைந்தேன். அதுபோக 5-கோடியே 91-லட்சம் பாக்கியாய் இருக்கிறது. ஆதலால் அக்குறையை முடித்துவையும் என்று கட்டளையிட்டு மாதவன் மறைந்தபின் தாசர் விழித்து

கலி விருத்தம்.

ஐயரும் நாமதேவரும் அருளினை
மெய்யதாயளித்தானைக் முற்றிடத்
தையநற்கலைவாணி—தன்னுவிலே
பையவே யிருந்தானந்தம் பாடினர்.

21. கீர்த்தனை. இ—ம் கல்யாணி ஆதிதாளம்.

ஆதாரம் நீரேயல்லால்—அய்யா
அருட்செய் மெய்யா

வேதவெதியர்தொழும்—வேதாவுனை நம்பினேன்
விண்ணொடு மண்ணுண்டுமிழ்ந்த வாயனே
கண்ணனே வந்தெனைக்—காத்தருள் ணையனே
வேதாந்த பரவொளியாகிய—வாரணா—ஹரி
நாதாந்த சுடர்முடி நாத்த—நாரணா
பாதாரவிந்தமெனக்—காதாரமென்றடைந்தேன்
பயனிவாரணனாகிய பொருளே
நயனபத்ம பங்கஜபத மருளே
ஈசா மூவுலகளந்த விருஷிகேசா—பவ
நாசா அர்த்தங்கியென்னும் நகர்வாசா
பாசவலையறுக்கும்—நேசனை கோவிந்த
தாசதாசனை ரக்ஷித்தருள் துரையே
ஸ்ரீச கஞ்சிபுரீசவரத யெனக்காதாரம்.

(வசனம்) இப்படி பஜனானந்தபரிதரா யிருக்குமளவில்

22. கீர்த்தனை. முத்துவீராயமெட்டு.

மம்பாஜியென்றொரு சன்னியாசியவன்
மாதவன் சன்னிதானத்தருகே
சம்பிரமாய் தோட்டமொன்றுண்டாக்கியவன்
தானே ஜீவித்திருந்தானதிலே.

சரித்திரக் கீர்த்தனை.

சன்னிதானம் வருகின்ற ஜனங்களும்
தப்பாமல் வேலிதனைப்பிடுங்கி
இங்கிலங்கனிலே யிசனை துதிக்க
எதிரான்ந்த தோட்டத்தருகே.

விருத்தம்.

மம்பாஜி யிதனைப்பார்த்து—மாதவ துக்காராமை
சம்பிரமாய் தானழைத்து தாசருக் கேதுரைப்பான்
இம்மதனிலே கஷ்டம் யாரெனக் களிப்பாரென்று
செம்மையாய் முட்கோலாலே—தாசனை யடித்தானந்தோ.

விருத்தம்.

அடித்திட தாசர்—அடிதனைப்பெற்று ஆண்டவர்க்கற்பணஞ்செய்ய
மடந்தனிற்சென்ற மம்பாஜிதேகம் மாவெறிச்சலுடன் கொண்டெரிய
இடமுடனவிழ்தம்—தேகத்திற் பூசத் தேறிடா தவனலைந்துருக
விடலனுக்கென்றி தாசர்தன்வாதையொழித்துமே களித்திருந்தனரே

(வசனம்) அன்று ஏகாதசி யானதால் விசேஷமாய் ஜனங்கள் சன்னிதானம் வந்து துக்காசுவாமிகள் பாடிய அபங்கங்களுக் கீர்த்தனைகளையும் கேட்டு மகிழ்ந்தபோது தாசர் மம்பாஜி வந்தாரா வென்று நான்கு திக்கிலும் நோக்கவாராதது தெரிந்து அவ்விடம் நாலுபேரை யழைத்துக்கொண்டு போய்ப் பார்க்குமளவில் மம்பாஜி

விருத்தம்.

படுக்கையிலவனும் பெருமூச்சிட்டுப் பாவியும் புரண்டழுகையிலே
மடத்தினிற்சென்று தாசரும் பார்க்க வதையவன்படுந் தருணத்தில்
தொட்டதுமே தாசர் கரத்தினால்தீண்ட தேகவாதையொழிந்தவனும்
இடமுடனன்று தாசர்தம்மருளால் தேவனை தொழுதிருந்தனனே.

(வசனம்) இங்கிப்படியிருக்க, ஜீஜாமாயம்மாள் வீட்டில் பிள்ளைகளுடன் சயனித்திருக்கையில்

விருத்தம்.

கள்ளர்களிருவர் பட்டியில்நுழைந்து கறக்குமெல் லெருமைகளிரண்டை
மெள்ளவே அவிழ்த்து பதந்தெரியாமல் மேற்புறத்தினி லவரேக
கள்வரும் பாண்டுரங்கனுமப்போ கனமுள பேயுருவாகி
வெள்ளைதயுறைத்தே யிவர்களுக்கெதிரில் வுலாவியே யிருந்தனரம்மா.

கலிவிருத்தம்.

இந்தகோர ரூபந்தனை அல்பர்கள்
எந்தனாளும் நாம் கண்டதில்லை இன்று

வந்ததிதென்ன வாச்சரியமோ வென்று
சந்தடிசெய்யாதோடத் தொடங்கினார்.

விருத்தம்.

எட்டுதிக்கிலுந் திரும்பியே பார்க்க
எங்குமே பேயுருவாகி
மட்டிலா மன்னார்சாமியைப்போல
வழிமறைத் தெதிரினில் வருக
அட்டயோகங்கள் புரிந்திடுஞ் சாது
ஐயர்தன் பொருள்கவர்ந்ததினால்
எட்டியேநம்மை பிடிக்கவும்பேயை
ஏவினார் எம்பெருமானார்.

(வசனம்) என்று கள்ளர்கள் பயந்து எந்தவழியிலாவது பதுங்கி யோடிப்போகலாமென்றால் பூதம் வழிவிடாமல் குறுக்கே நிற்கிறது விடியற்காலமானால் யாராவது பார்த்து இராஜாங்கத்திற்குக் கொண்டு போய் விட்டுவிடுவார்கள். ஆனதால் இவ்வெருமைகளை தாசர் வீட்டு பட்டியில் கட்டிவிட்டால் நமக்கு யாதொரு பயமுமில்லையென்று எருமைகளைக் கட்டிவிட்டு சந்துவழியாய் ஓடினார்கள். அப்போதும் பகவான் கூடவே தொடர்ந்துபோக கள்ளர் சன்னிதானத்துள் நுழைய பூதமாய் வந்தவரும் தோளில் தடியை வைத்துக்கொண்டுபோக கள்ளர் ஸன்னிதானத்துள் நுழையவே பகவான் மறைந்தருளினார். அச்சமயத்தில்,

கலி விருத்தம்.

தாசரும் மெய்மறந்துச் சபைதன்னில்
ஈசனை துதித்தே யிருக்கக் கள்ளர்
தேசிகன் பதந்தன்னை தெரிசித்து
காசினிதனில் கள்ளர்கள் நாமென்றார்.

ஷை இ—ம்.

அய்யனே இன்றிரவினில் நாங்களும்
அய்யனே பிழைக்கடை வழியாய்ச்சென்று
அய்யனே இரண்டு யெருமைகளை
அய்யனே ஓட்டிவந்ததுவும் மெய்யே.

ஷை இ—ம்.

பூதமெங்களுடன் புவியில் வர
ஆதரவென்றும தடிக்காளானேம்
போதனே புரிந்தாட்கொள்ளு மென்றவர்
ஓதிட தாசரும் மற்றவரெல்லாம்.

(வசனம்) காலக்ஷேபத்தை நிறுத்தி ஆச்சரியங்கொண்டு ஹரி விட்டல் பாண்டுரங்கா வென்று துதித்தார்.

23. கீர்த்தனை. இ—ம் கண்ணுனைக்காணுமலே என்ற வர்ணமெட்டு.

தந்தையேயுனைக்காணுமலே—தயங்கினேன் நாதா வாதா (தந்)
பந்தபாசந்தன்னை யப்பாக்கி—பலிக்கொண்ணுதா போதா (தந்)
பெண்ணாசையினுலேந்து—பேய்போலானேமே நாமே
மண்ணாசையை யாமொழித்தனை—மரபிற்சேருமே காருமே (தந்)
அகலிகைதன்னை யாதரித்த—ஆதிமூர்த்தியே கீர்த்தியே
சுகமெனக்கருள்புரிந் தாண்டிடப்—சோதி சீர்த்தியே மூர்த்தியே (தந்)
சந்ததமுனை நம்பினேனே—தற்பரப்பொருளே அருளே
மைந்தன் கோவிந்தனைக் காக்க—நல்வர மருளே தெருளே (தந்)

(வசனம்) பகவான் நமக்கு இங்கு சேவையுங் கொடுத்து இரவெல்லாம் சஞ்சாரம் செய்கிறார் என்று ஆனந்தமானது அதிகமுற்று ஹரிஹரி முராரி அம்புஜாக்ஷஹரி சௌரி உம்முடைய பெருமை யுமது தாசருக்கே தெரியும். மற்றவாளுக்கு யாதுந் தெரியாது. ஆயினும்,

விருத்தம்.

கள்ளருக்காக காட்டியகோலங் காட்டினு லவர்களுமகிழ்வார்
வள்ளலே தேவகினந்தனுவென்றும் வாமனு வச்சுதாவென்றும்
மெள்ளன தாசர் தேவனைப்பணிய மேலுங்கீழுலகமு மதிர
துள்ளியே மன்னார்சாமியைப்போலத் தோன்றியேயவரெதிர் நின்றார்.

(வசனம்) இதைக்கண்ட கள்ளர்கள் இதென்ன ஆச்சரியம் இங்கும் வந்ததே பெரும்பூதம் என்று வாய் குளறினார்கள். மற்ற யாவரும் அவ்வுருவத்தைக்கண்டு ஆனந்தங்கொண்டு ஒருவர் துதிப்பது மற்றவர் துதிக்காமல் குளறினர். மேலுலகோர் கண்டு துக்காவின் பாக்கியமே பாக்கியமென்று ஆனந்தங்கொண்டார். இவ்வதிசயத்தைக் கள்ளர்கள் கண்டு தங்கள் பயந்தீர்ந்து

கலிவிருத்தம்.

ஹரி ஹரி அமலா அச்சுதா வுன்னை
பிரியமில்லாத பேய்பிசாசமென்று
அறிவீனத்தினுல் யாமுரைத்ததல்லால்
துரிதமாய் தாசரைக்காத்த தூயனே.

(வசனம்) இப்படி [illegible] கள்ளர்கள் துக்காராமை நோக்கி,

விருத்தம்.

உங்களுடன் கிருபையாலும் உடையவன்றன்னைக் கண்டேன்
தங்களுக்கினிய மாடு தருகிறேன் வாருமென்ன
யெங்களை யாதுகாத்த யீசனும் நீரே யென்றுப்
பொங்கியே கள்ளர்தாமும் போய் யவரகத்திற் சேர்ந்தார்.

(வசனம்) இவ்விடம் மம்பாஜி யென்னும் பிராம்மண சன்னியாசி வெள்ளில் குடெழும்பி வெளியில் குளிர்ச்சிகாட்டி வெந்திருந்தான், இதுவுமல்லாமல் நம்மிடத்தில் மகிமையில்லாத்தால் நம்மை யாருங் காப்புவாரில்லை. சூத்திரனாய்ப்பிறந்தும் மகிமையிருப்பதால் யாவரும் மதிக்கின்றார்கள் என்று எண்ணியிருந்தான். இக்கலியுகத்தில்

விருத்தம்.

எங்குமெ நிறைந்திருக்கு மீசனாரணனே யென்று
இங்ஙனம் துக்காதாசர் இரவெலாந் துதித்தபின்னர்
அங்குளபக்தரோடு ஹரிகாமந்தனை சேவித்து
மங்களம் பாடியாடி மகிழ்ந்தவரகத்திற் சேர்ந்தார்.

(வசனம்) கேட்டீரோ சித்தர்களேயென்று நபாஜிசித்தர் பின்னும் சொல்லத் தொடங்கினார்.

9—வது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

துக்காராம் சுவாமிகள் திருவடிகளே சரணம்.

10—வது அத்தியாயம்—காப்பு—விருத்தம்.

விண்ணவர்க்கரசே போற்றி வேதநாயகனே போற்றி
கண்ணனுயவதரித்த காருத்தா கமலநாபா
என்னுமுன்னடியாருக்கு இகபர சௌக்கியமீயும்
அண்ணலே அமலாவுந்த னடிபணிந் தேற்றுவோமே.

24. கீர்த்தனை இ—ம் காபி ரூபகம்.

எங்களைவந்தாள்பவனே—ஏகபரமானவனே
மங்கைமணாளனே—மாதவனே யாதவனே எங்
அத்தியை யாண்டவனே—அன்பர் துதி பூண்டவனே
சுத்தசைதன்னியனே—தூயவனே மாயவனே எங்
ஆதாரமானவனே—பூதாரமெடுத்தவனே
வேதாவை யீன்றவனே—வேதரூபமானவனே எங்

ஆர்ந்தங்கியெனுநகரில்—நித்தியனாய்வந்தவனே
பத்தன்கோவிந்தன்பணி—பாதா சுவினோதா ஸ்ரீதா எங்

(வசனம்) இப்படி பஜித்து தாசரிருக்க மறுநாள் துவாதசியானதால்

விருத்தம்.

அருசுவை பதார்த்தமெல்லா மம்மையுஞ் சமையல்செய்து
பிரியமாயிருக்கக்கண்டு பின்சில மனிதர்வந்து
திருடர்கள் எருமைதன்னை திருடியே யேகும்போது
பரமனுந் திரும்பிமாட்டைப் பட்டியிலடைத்தாரென்றார்.

(வசனம்) ஜீஜாபாய் சொன்னதாவது

விருத்தம்.

கரியனுமெங்கள்மீது கருணைவைத்திருக்கின்றானே
குறைவுமொன்றில்லையென்று குணமுள ஜிஜாபாயும்
பரமன்றன் னருளினாலே பாரணைக்குகந்தசெல்லாந்
துரிதமாய் முடித்து தாசர் திருவடிபணிந்துரைப்பாள்.

விருத்தம்.

பாத்திரந்தன்னிற்பாலை பிரியமாய் வார்த்து வம்மை
நேத்தியாயவர்தமக்கோர் நினைவுடனளித்தபின்னர்
பார்த்துமே தாசர்தாமும் பரமனுக்களிப்பாயானால்
பூர்த்தியாயவர்க்கூட்டி பொசித்துமேகளிப்போமென்றாள்.

கலிவிருத்துறை.

அம்மையுமகிழ்ந் தக்கணம் பாலதுதரவே
செம்மையாவர்க் கரத்தினிலேந்தியே சென்று
இம்மகிதனில்சருக் தர்ப்பணஞ்செய்ய
யெம்மையாட்கொளு மெய்பிரா னவர்க்கெடுத்துரைப்பார்.

(வசனம்) பகவான் பாலையுண்டு ஆனந்தங்கொண்டு துக்காவை விட்டிற்கேகும்படி உத்திரவளிக்க தாசரும் வீட்டிற்கு வந்து பாரணை முடித்து களித்திருந்தார் இப்படி சிலநாள் சென்றபின் அவ்வூரார் ஆச்சரியங்கொண்டவராய் தாசருடைய குறைவுபலம் வரவரத்தெரியுமென்று யென்னுவார். ஜீஜாபாயம்மாள் யாது கினைத்தாளென்றால்

கலிவிருத்துறை.

என்னிட நாயகர் தினம் பாலதை யெடுத்து
நன்னயமுள நாரணர்க் களிப்பெனுனென்ன
தென்னரங்கன் கிளைருடமாயிருப்பதனால்
என்னமாயினும்விடுப்பேனோ வென்றவளெண்ணி.

(வசனம்) நேரிலிருந்த தன் பெண்ணைக் கேட்டதாவது சுவாமி பாலை யுண்ணுகிறாரெவன அப்பெண் அம்மா என் தந்தையுடன் நான் செல்லுவதும் நிஜமே தந்தை பகவானுக்கு வந்தனம் தந்து பாலை யூட்டுவதும் நிஜமே சுவாமிகளருந்தினபின் சொம்பை வாங்கி என்னிடங் கொடுப்பாள் அதில் கொஞ்சம் நான் சாப்பிட்டால் மற்ற மீதியை தந்தை சாப்பிடுவாரென்று கூற இதை நம்பாமல்

விருத்தம்.

காய்ந்தனற்பாலை மாது கரத்தினிற் பதலமாக
ஏந்தியே பரமனுக்கு மீதுவென்றுரைத்து
வேந்தர்கள் புகழும்வேத நாதனுக்கூட்டவேதன்
சாந்தமாயதனை யுண்ணுதிருந்ததை தானறிந்தே.

34. தோரா.

பஜனை கீர்த்தனை பாடினு லவர் பாலனையுண்பாரென்றோ
நிஜபக்தரை யனுசரித்து நானும் நினையு புகழ்ந்தனளன்றே.

(வசனம்) நமக்கோ பாடத்தெரியாதென்று எண்ணங்கொண்டு காழிகையாகிறது என்னசெய்யலாமென்று மனதிலெண்ண

விருத்தம்.

ஜெகபதி பாண்டுரங்கன் சித்தப்படியென்னவென்றால்
அகமகிழ்ந்தேகாம் சொன்னவருமையாம் வேதந்தன்னில்
சுகமுடன் பஜித்தோர்க்கும் துயருடன் பஜியாதோர்க்கும்
அகமகிழ்ந்தவர்க்குமோக்ஷம் அக்கணமளிப்பேனென்றே.

விருத்தம்.

நாயகன் களவுதன்னை நலமுடன் பிடிக்கவென்று
உபாயமாய் எண்ணி ஜீஜா ஒர் சிறு பாத்திரத்தில்
காய்ந்தநல்லமுதந்தந்து கண்ணனுக் களித்தபோது
சாய்ந்திடுமெதரம்புண்ணுப் தலையதை யசைக்கலுற்ருர்.

(வசனம்) இதைக்கண்ட ஜீஜா அடியம்மா இவன் ஜீவகாருண்யனே தவிர சிலாரூபனல்ல. நமது நாயகருக்கு ஜீவருபமாய் இருக்கின்ருர். இதனுல் வேதங்கட்கும் எட்டாதவனென்று சொல்லுவதும்தவிர அவாளவாள் எண்ணத்தின் வண்ணமிருப்பான் நாம் நம்மனைக்குப் போகலாமென்று தன் கிரகத்தில் சேர்ந்தாள். பிறகு

விருத்தம்.

மன்னவன்முகத்தை நோக்கி மாதுமே யேதுரைப்பாள்
வன்னிபோல் கொதித்தபாலை வாமனுக்களித்தேன் மேலும்

அன்னவனதரமெல்லாம் அக்கணந்தளும்பதாகி
சொர்ணமாமுடியுஞ் சாய்ந்த சேதியுஞ்செப்பக்கேட்டே.

விருத்தம்.

தாசரும் சுவாமி சன்னிதினுழைந்து
தலையது சாந்திருப்பதுவும்
மாசிலா அதரம் கொப்பளித்திருக்க
மாதவன் கண்ணில் நீரொழுக
பேசிடுந் தனது துதியினுல் தளும்பை
பிரியமாயவருமே மறைத்து
ஆசையாய் விடலன சிரந்தனையசைத்து
அமர்ந்தனன் தேவுகாமதனில்.

35. தோரா.

ஜாக்கனுவெனு மாரண்ணியத்தில் சாக்ஷாத்காரங்கொண்டு
ஆக்கையெங்கும் வால்முளைத்த கொசுக்கள் அவரைபிடுங்கக்கண்டு.

(சுலோகம்) உபகாரமிதம் சரீரம்.

(வசனம்) என்றதுபோல் கொசுக்களை தட்டாமலும் பகவானை தமக்குத்தாமே ஸ்மரித்திருந்தார்.

25. கீர்த்தனை. இ—ம் இந்திரசபா (வாடி எந்தனுடி என்ற மெட்டு)

பண்டரிநாதனே வாராய் — இன்பரமபதந்தனை தாராய்
மண்டலமளந்ததிரா—விழை — மன்னிந்தருள் சுகுமாரா (ஸ்ரீ)
அண்டர்கள் பணிதிருப்பாதா — எனையாண்டருள்வாய்குருநாதா
பண்டிலகோர்துதி போதா — யிப்பாவனையாள்சுவிநோதா (ஸ்ரீ)
கோசிகருடனேசென்று சிலே — வீசியே அறக்கியைவென்று
மாசிலாச்சிலையை யன்று — மாமங்கையளாக்கினுயின்று (ஸ்ரீ)
மதமெனுமகந்தையினுலே — இம்மகிதனிலேதிருமாலே
பதமறந்தேன் புவிமேலே — இப்பாலனையாண்டருளாலே (ஸ்ரீ)
மங்களகர திவ்ய நாமா — சன்மார்க்கமளிக்கும்பரந்தாமா
சங்கடமதையருப்பிரேமா — உப்பொங்கிய கோவிந்தாமா (ஸ்ரீ)

கலிவிருத்தம். இ—ம் காம்போதி அடதாளம்.

ஓடியேயொரு வேடனைப்போல் வந்து
கூடி பிச்சயங்குருந்தொன்றை கைக்கொண்டு
நாடி தாசர்முன் நின்று விசிறியே
பாடிதானுபசாரமும் பண்ணினுர்.

விருத்தம்.

அப்பனை யும்மைக்கண்டால் அதிகமாய் நாகரீகம்

மெய்யதாயிருப்பதாலும் மேனியிற் கொசுக்களெல்லாம்
நய்யென்றே மொய்த்திருந்து துன்பமும் படுத்தக்கண்டு
மையமே வோடிவந்தேன் பரமனென்குலத்தோனென்றார்.

விருத்தம்.

இவ்வனத்தினில் வந்தோர்க்கு யாதொரு சிரமைவந்தாலும்
மெய்யென அவர்கடம்மை சிறப்புடன் பாதுகாத்து
செவ்வையாயனுப்ப லெங்கள் ஜாதியின் வழக்கமென்று
மையமே தாசர்தேகம் பரமனுங்கடவிப்பால்.

(வசனம்) தாசருக்கு பாதை யெல்லாவும் இராமஞ்செய்து மாயா வேடிவன் மறைந்தான். பிறகு

கலிவிருத்தம் காபயோதி.

பவசாகரந்தை தாண்டப்பருவாய்
நவசரோருகபாத விஷ்ணுதனே
அவனியோர் புகழாதிபஞ் சோதியே
கவனமாயெனைக் காருங்குரு நிதி.

தை இ—ம.

உன்னிட நல்வழியில நடந்திட
என்னிட துற்குணங்க ளொழிந்திட
பண்மையாய் பரமேஹகசாதனையெனக்
கின்பமாய்ச் செய்யவேண்டினேன் நீதனே.

(வசனம்) தாசர் ஜாக்குவென்னும் ஆரண்ணியத்தைவிட்டு வந்து இந்திராயணியில் ஸ்நானஞ்செய்து சுவாமி சன்னிதானத்தில் காலக்ஷேபம் நடத்தும்போது

கலிவிருத்தம்.

வந்தோர் பிரஜைசட்கரி தாசரும்
சந்தநஞ் செலவின்றவர் சென்றபின்
இந்தனம் சன்னிதானத்திருந்தவர்
அந்தமாய் பிரணவத்தைக் கொண்டாடினார்.

23. கீர்த்தனை. இ—ம் தோடி ஆதி.

அருள்புரியமயோ ஸ்ரீதரா
அடியேனுக் கருள்புரியாயோ ஸ்ரீதரா
கரிமுறைக்கிரங்கு—கருணாகரந்துவந்த
பரமானந்தபரித—பாதாரவிந்தா
பத்தனையாண்டரு—ளித்தரை தன்னிலே
முத்திக்கதிபனே—யெத்திசையோர் துதி

முன்னமெனக்கருளு மன்றூ—மூவர்புகழ் பிரசன்ன
உன்னை முதலைக்கு அன்று—மணிவன்ன
முத்தியளித்திடவித் திரை தன்னிலே
சித்தமகிழ்ந்திடு சுத்தனேயென்றனே
மூவாவரமருள்செய் தேவாதி தேவனே
காவாய்முழ உலகுண்ட தேவா மஹாநுபாவா
முக்கணனக்கனேடிக் கடவுளதிலில்
செக்கலிகொட்டிட கைக்கனியாய் திரு
கையனே மெய்யனே வையமளந்திடு
தூயனே கோவிந்தையனே யென்றனக் (அருள்)

(வசனம்) இப்படி பஜித்திருக்கும் தாசருக்கு மகாதேவியென்னும் விட்டோபாவென்றும் இரண்டுபிள்ளைகளில் மகாதேவிக்கு

கலிவிருத்தம் அடதாளம்.

நீரொழுகு ஆவாரத்திற் கல்லிலான்று
நேரதாயடைத்துக்கொண்ட மேலிருக்கல்
யாரார்என்ன சொன்றுவுமதைக்கன
பாரில் ஜீஜாவிப் பாலக்கு மீந்தனள்.

ஆசாரியவிருத்தம்.

தந்ததுமல்லால் குலதெய்வங்கட்கு
தக்கணம் பிரார்த்தனை செய்து
வந்துமே ஆயுள்வேத பண்டிதரால்
மந்திரங்களை யவகாதி
தந்திரத்துடனே சாந்திகள் நடத்த
சற்றுமே சுகமடையாமல்
இந்தமா உலகில் குழந்தையுமிறந்து
போமெனயாவரு முரைக்க.

(வசனம்) கடந்த ஞானியர் கடப்போ மீங்கள்மேல் காதலே என்றபடியே தசாரும் மடந்தாண்டிபோல் பேசி நடந்ததே தவிர வேறில்லை. இவ்வாறிவ

ஆசிரியவிருத்தம்.

பெரியதோர்சாமி என்றெருமனிதன் பெண்டுபிள்ளைகளுடன்வாழ்ந்து
பிரியமாயவரு மிருக்கின்றதல்லால் பின்னையோர் வியாதியுமவர்க்கு
வருமானினிலே வாஞ்சையதாக வைத்தியரை யழைத்துமேயவர்க்கு
சுகமாதலில் சுகத்தை தந்திடவில்லையா சுவாமியென்றனர் மனமுருகி.

(வசனம்) ஜீஜாபாயம்மாளுக்கு கோபமதிகமாய் மஹாதேவனென்னும் பிள்ளையைத் தோளிலெடுத்துக்கொண்டு யீட்டியையும் கையிலெடுத்துக்கொண்டுபோய் கறியனைக் குத்திவிடுகிறேன் என்று வருவதை விட்டலநாதன் அறிந்து ருக்மணிபிராட்டியாருக்குச் சொன்னதாவது பெண்ணே ருக்மணி

ஆசிரியவிருத்தம்.

கிருதயுகந்தன்னில் ஹிரணியன் தனைக்குக் கிஞ்சிற்றுபயந்தவனல்லேன்
மருயுகந்தன்னில் இராவண கும்பகர்ண முதல்லோரையும் செகுத்தேன்
திரும்பி துவாபரயுகத்தினிலேயமன் தக்கிரனை கொண்டிடவந்து
சாமதையேவின போதவனுக்குச் சற்று நான் பயந்திலேனென்று.

(வசனம்) ஆவலியைக் காணும்போது யெனக்கு அங்கமெல்லாம் நடுங்கி ஒடுங்குகிறதென்று பக்தவச்சலனாகிய பண்டரிநாதன் எந்தவாயினால் சொன்னாரென்றால்

ஆசிரியவிருத்தம்.

உலகினையுண்டு வுமிழ்ந்ததோதாவாயால் உத்தமியாட்குறாக்கையிலே
அளவிலா ஞானக் கண்மணியான வம்மையும் விட்டலனைப்பணிந்து
மலஜலமடைத்த மகனையுமேந்திவருவதால் பாதுகாரென்னப் [ந்தார்
புலவர்கள் போற்றும் புருடோத்தமனும் புன்சிரிப்பதனைக்கொண்டிரு

(வசனம்) இப்படி விட்டலநாதனும், பிராட்டியாரும் வார்த்தைகளாடி ஆனந்தங்கொண்டு இருக்குமளவில் ஜீஜாபாயம்மாள்

கலிவிருத்தம். அடதாளம்.

ஈட்டியாலிவனைக் குத்துவேனெனத்
தாட்டியாய்ப் பிள்ளையைத் தோளினிற்கொண்டு
ஓட்டமாய் சன்னிதானத்தினுட் புக
வாட்டமாய சரீரிவாக்கொன்றுமே.

ஷை இ—ம்.

உன்னிட மைந்தனுக்கொரு தீங்குகள்
இந்நிலந்தனில் வாராதெனச்சொல
நன்னயமுள சன்னிதானத்துளே
சொன்னவராரென ஜீஜா நோக்கையில்.

ஷை இ—ம்.

எங்குமே யாருமில்லாததாலம்மை
இங்கிவர் சிலாரூபிகளானதால்
பொங்கமாய் வாக்களித்தவராரென
அங்குமே யவளாலோசனை செய்ய.

ஷை இ—ம்.

செய்யமார்பினில் சாற்றியச்செய்க்கப்போ
பையயவே சிறுநீர் பெருகக்கண்டு
ஐயங்கொண்டு அசுத்தங்களை போக்க
கையினிற் சாணமிட்டு மெழுகினாள்.

ஷை இ—ம்.

சாணமிட்டு மெழுகிய வம்மையும்
நாணையமைந்தனை யழைத்துவர
காணவேபுவியோர் களிப்பிள்ளைக்கு
வேணவியாதி யெவ்வாறு போயிற்றென்றார்.

கலிநிலைத்துறை.

என்று கேட்க ஜீஜாவம்மை யதற்கெடுத்துரைப்பாள்
மனறுள் சுவாமிகள் சன்னிதானஞ்செலமைந்தன்
இன்று மலஜலங்களின்றுமே யிகத்தில்வியாதி
நன்றெனனீங்கி நலமடைந்தது வென்னவின்றாள்.

(வசனம்) உடனே ஜீஜாபாய் வீடுபோய்ச் சேர்ந்து சந்தோஷத்துடனிருந்தாள் இவ்வதிசயத்தை

விருத்தம்.

தாசருமதனைக்கேட்டு தசரதன்மைந்தனான
யீசனார்செயலோவென்று யிவருமே மனதிலெண்ணி
நேசமாய் கீர்த்தனங்கள் நூதனக்கவிகள்பாடி
ஆசையாய் பாண்டுரங்கன் அடிபணிந்திருக்கும்போது.

(வசனம்) இவருக்கு துணையாய்ப்பாடிய பிராம்மண கங்காதரரும் வாணிய சந்தாஜியும் ஆனந்தம் மேலிட்டவராய் துக்காதாசரை விடாமலும் அவருக்கு சிஷ்யராயிருந்தார்கள் சாதுவின் கருத்தோ 80கோடிந்தியும் சுத்தமாகி பிரணவஸ்வரூபம் ஆகவில்லையே. எப்படி மெய்பக்திவாய்க்கும் இத்தேகம் கிடைப்பது அரிது என்று இதுவே ஞாபகமாய் இருக்கின்றான் என்று பகவான் அம்மனைப்பார்த்து

ஆசிரியவிருத்தம்.

உன்னத துவாப்ரயுகத்திலவனும் உத்தவனையுலகினிலே
நன்னயமுடைய யாதவகுலத்தில் நலமுடனவனுதித்ததினால்
அன்னவர் மும்மூர்த்திகளிடசாபத் தாலவர்குலமெலாமழிய
இந்நிலந்தனி லாசாரியனாகி யேகியே யவன்றனைக் காத்தேன்.

(வசனம்) அதன்பின் நாமதேவாக வுதித்தபோது ரிஷபாகேசரியாக நின்று பாகவத தருமத்தை போதித்தேன் என்று விடலநாதன் சாதித்தருள பிராட்டியார் சுவாமிக்கு வந்தனம்தந்து தேவரீரே இப்போது

விருத்தம்.

ஆசாரியனைச்சென்று அவனுக்கு அருள்புரிந்தால்
கோசரமுள்ளொனுகி குவலயத்தினிலுள்ளோர்க்கும்
மாசரவுபதேசித்து மனதினில் பிரணவந்தன்னை
ஆசையாயுச்சரித்தால் அவனுமே அமலனுவான்.

(வசனம்) என்று பிராட்டியார் சொல்ல பகவானும் நாமதேவரும் துக்காவினுடைய சொர்ப்பனத்தில்

27. கீர்த்தனை. (முத்துவிராயிமெட்டு)

மாதவன் மாகமாசஞ் சுத்ததசமி மங்களகுருவாரந்தனிலே
ஆதரவாகவோர்—பிராம்மணருபங்கொண்
டன்றேதுக்கரவின் சொற்பனத்துள்ளே.

(வசனம்) இப்படி பகவான் சொற்பனத்தில் தரிசனை தந்து மறுநாள் தாசர்

ஷை இ—ம்.

இந்திராயணிநதியில் ஸ்னானஞ்செய்து
யீஸ்வரன் றன்னருளாலவரும்
சந்தோஷமாய்தாசர்தான் வருகையிலே
சாதுபிராம்மணனைக் கண்டனராம்.

கண்டு ஆரியன்றன் பாதம்பணியவே
கண்ணனுந் தாசர்தமை யழைத்து
கொண்டுவந்த திருத்துழாயதனைக்
கொப்பெனவே ஆரியற்களித்து.

ஜயனே தங்களிருப்பிடம் பேரும்
அன்புடனே தானுரையுமென
மெய்யனும் பண்டரிநாதனவர்க்கு
மேதினிதனி லெடுத்துரைப்பார்.

பண்டரிபுரனி வாசியென்பாரிந்தப்
பாரிலுள்ள பெரியோர்களெனை
தொண்டனே—கேசவராகவ பாபா
சைதன்னியரென்றே யெனையழைப்பார்.

உந்தனுக்குபதேசமளித்திட
வுத்தமனேயிங்கு வந்தேனெனச்
சந்தோஷந்தாய் தாசருமப்போ
தாண்டவமாடியே நின்றனராம்.

நின்றிட துக்காவின் சிரத்திலேயன்
பேயமுடன்றன் கரத்தைவைத்து
மன்றுள்ராம்குருஷ்ணஹரி மந்திரத்தை
மாதவரப்போதுரைத்தனராம்.

கலிவிருத்தம். அடதாளம்.

தாசருமதனைப்பெற்றுத் தனதுள்ளில்
ஆசையாய் மனனஞ் செய்திருக்கையில்
தேசிகனுகி வந்ததோராரியன்
நேசராம் வைணவர்தம்மை நோக்கியே.

ஷை இ—ம்.

அப்பனே யென்மரபின் முதலவர் அப்பனே கேசவசைதன்யரென்றும்
அப்பனே அவர் சரணம்புகுந்தவர் அப்பனே ராகவசைதன்யரென்றும்
அப்பனே அவர் சரணம்புகுந்தவர் அப்பனே பாபாசைதன்யரென்றே
அப்பனே ஆசாரியர் பரம்பரை அப்பனே மறவாதிருப்பதல்லால்.

(வசனம்) பண்டரிநாதனை அதிகப்பிரேமையுடன் அல்லும் பகலும் கோஷ்டிகளுடனே கலந்து காலக்ஷேபங்கள் செய்துவருவையாகில் உனக்கு நல்ல பெயர் கிடைக்குமென்று பகவான் சொல்ல தாசர் வாஞ்சையுடன் அஞ்சலி அஸ்தராய் ஆண்டவனே திருத்தாண்டவனே யேழையின் குடிசைக்கு யெழுந்தருளுமென்றும் ஒருவேளை தளிகை பெற்றுக்கொண்டேகவேண்டுமென்று துதித்து நிற்க பாபாசைதன்யரும் நடந்துவந்து தாசருடைய வீட்டிற்குள் நிற்க தாசரும் தன் திருமாளிகையில் வந்து நின்று மனைவியை நோக்கி ஒருவேளைத் தளிகைக்கு வேண்டிய பதார்த்தங்களையும் பாவு சோர் நெய்யும் கொடுத்தனுப்ப வேண்டுமென்று தாசர் சொல்ல ஜீஜாபாய்

கலிவிருத்தம்.

சாமக்கிரியை களைச்சம்பாதித்துநாம்
பிரேமையாய் கொடுக்கப்போருமல்லது
க்ஷாமகாலத்தில் பாவுசேர் நெய்தன்னை
நேமமாய் சம்பாதிக்க நாமென்செய்வோம்.

(வசனம்) என்று அடிக்கடி பிராம்மணசாதுக்களை அழைத்து வந்து சுவயம்பாகமும் அமுதமுங்கொடுவென்றால் இப்பஞ்சகாலத்தில் பிள்ளைகளை போஷணை செய்கிறதேகஷ்டமாயிருக்க அடியாள் என்ன செய்வேனென்று சொல்ல இதைகேட்ட பாபாசைதன்னியர் மறைந்தருளினார். இக்காக்ஷியெல்லாம் தாசர் தமது ஜாக்கிரதா சொப்பனத்தில் கண்டு சுத்த ஜாக்கிரதைப்பெற்றவராய் தான்கண்ட காக்ஷி யுற்று நினைக்கிறபோது

(சுலோகம்) ஆசாரியஸ்வஸிய ஹரிச்சாக்ஷாத் சரரூபேணசம்ஸய:

(வசனம்) என்றதுபோல் சாட்சாத் பண்டரிநாதனே ஆசாரிய ரூபமாயவதரித்து கடாக்ஷித்தாரென்று மனதிலெண்ணி அம்மந்திரத்தை மனதில் மனனம் பண்ணி ஆனந்தமடைந்து கால்படி செய்யளிக்க சக்தியற்றவனானேனென்று வியாகூலமடைந்து இருகண்களில் ஆனந்தக்கண்ணீர் தாரைதாரையாய்ப்பொழிந்து எம்பிரானே, யெம்முடைய கர்த்தனே அடியேனுக்கு தாசத்வமளித்து இராமகிருஷ்ணஹரி மந்திரத்தை போதித்துப்போனாரென்றதை சித்தர்கள் கேட்டு ஆனந்தபரிதராய் நபாஜிசித்தரை வணங்கி சுவாமி தீனதயாநிதி 10—வது அத்தியாயத்தை கேட்டு ஆனந்தங்கொண்டோம். இனி 11—வது அத்தியாயத்தை கேட்க ஆவற்கொண்டிருக்கிறோம். அவற்றை அடியோங்களுக்குச்சாதித்தருள வேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ்செய்ய நபாஜிசித்தர் பின்னுஞ் சொல்லத் தொடங்கினார்.

10—வது அத்தியாயம்
முற்றிற்று.

துக்காராம் சுவாமிகள் திருவடிகளே சரணம்.

11—வது அத்தியாயம்—காப்பு—விருத்தம்.

பங்கஜநாபா போற்றிப் பாரனந்தவனே யெங்கள்
சங்கடந்தீர்ப்பாய் போற்றி சதுர்முகன்றன்னையீன்ற
துங்கனே துளவணிந்த சோதியேசுடரேபோற்றி
எங்களாண்டவனே யுந்தன் இணையடிகமலம் போற்றி.

கலிவிருத்தம்.

பேரருளாளன்—ஓர் குருவாய்வந்து
சீரதாய் போதித்ததை—தாசர் கண்டு

நேரதாய் சமுசாரத்திலே நின்று
ஆரணன்றன் அடிதொழுவோமென்றால்.

ஜை இ—ம்.

தக்கதோர்மனைவி வாய்க்கவில்லையே
இக்கடலுலகிலென்ன செய்குவேன்
இக்கணம் வனவாசியாய் போவதே
பக்குவமென தாசருமேகினார்.

ஜை இ—ம்.

ஏகியே பகல் முப்பதுநாழியும்
போகி சயனனை போற்றிய பின்னவர்
மோகினிவுருவான,வனைத்தொழ
வேகமாய் சன்னிதானத்துளே வந்து.

ஜை இ—ம்.

வந்துராமுழுதும் காலட்சேபமும்
விந்தை விந்தையதாய்ச் செய்தபின்னவர்
இந்திராயணியில் ஸ்னானமுஞ்செய்து
சந்தடி செய்யாதே வனத்தேகுவார்.

ஜை இ—ம்.

இப்படி நாள்கழிந்திட தாசர்தன்
செப்பிடுமனைவி ஜீஜாவம்மையும்
கொப்பனவக்கம்பக்கத்துள பெண்கட்
கப்பவேவம்மை செப்புவதென்னென்றால்.

விருத்தம் நாதநாமக்கிரியை.

என்னிட நாதனிவ்வூரிலிலாமல் என்னையும் மக்களையுந்துரந்து
பன்னவர் புகழும் பரமனை பஜித்து பகலெலாம் பெறுவனத்திருந்து
இன் நகர் வந்துயி ராமுழுதவரும் இன்புரவிடலனைத் தொழுதே
மன்மமா யொருவருமறிந்திடா முன்னம் மாவனத்தேகியேயிருப்பார்.

(வசனம்) இப்படியிருந்தால் யானும் மக்களும் என்னமாய் ஜீவிப்போம் இக்கரியன் இவ்வூரில் வந்துசேர்ந்து என் புருடனை பயித்தியம்பிடிக்கச்செய்தான் இவனை நான் கொஞ்சத்தில் விடப்போகிறதில்லை இவன் சாமார்த்தியம் எல்லாங் காட்டட்டும் என்று சொல்லி சிலநாள் சென்று ஒருநாள்

கலிவிருத்தம். இ—ம். அடதாளம்.

காலையில் ஜீஜாவம்மாக்குட்டிக்கொண்டு
மேலதா யிந்திராயணிக்கு சென்று
சீலரான துக்கர்தாசல்லைக்கண்டு
சோலையன்னத்தைப்போலவள் சொல்லுவாள்.

ஷை இ—ம்.

ஓரிரண்டு திங்களாய் மனைக்கு நீர்
வாராமலிவ்வனந்திலிருந்திட
காரணஞ்செப்புமென்றவள் கேட்டிட
சிரதாயவட்கென்னென்று செப்புவார்.

ஷை இ—ம்.

என்னிடயெண்ணமதன்படி நடவாதால்
உன்னத வனமேகிட லாயிற்று
சொன்னதைக்கேளாப் பெண்டுடன் வாழ்தலும்
நன்னய வனமாள்வதே நலமென்றார்.

வெண்பா.

பத்தாவுக்கேத்த பதிவிரதையானல்
எத்தாலும் வாழ்ந்தொண்டிருக்கலாம்—சற்றேனும்
எசுமாசாக விருப்பளேயாமாகில்
கூசாமல் சன்னியாசங்கொள்.

(வசனம்) என்று ஔவையார் திருவாக்கின்படி நீ நல்லவளாய் இருந்தால் உன்னோடு வாழலாம் நீ குரூரமுள்ளவளாதலால் உன்னிடம் வாழ்வதிலும் காடேகூவதே மேன்மை. ஆகையால் நான் வனம் புகுந்தேன். ஆனதால்

கலிவிருத்தம்.

எந்தனுக்குச் சிறுமை தருவது
உந்தனுக்குத் தீகாதெனச் செப்பியே
சந்ததஞ் சமுசாரத்திலாழ்த்தினல்
பந்தமாய் கையெவ்வாறு போகுமென்றார்.

விருத்தம்.

என்னிட மனதின்படி நீ நடக்க இன்னமுமுன்மனமில்லே
என்னிட மனதின்படிநீ நடந்து இகபர சௌக்கியத்தையடைய
மன்னுலகினிலே இதற்கொரு தீங்குன் மனதினிலெண்ணுவதழகோ
நன்னயமாக நவிலுவேனுனக்கு மெனக்குமே நாரணனுண்டு.

இதுவுமது.

அன்னவனென்னை காப்பதுபோல அம்புவிதன்னிலு மென்னை
இன்னமும் பாதுகாப்பதுமல்லால் இகந்தினிலுங்களை யாவும்
நன்னயமாக காப்பவனென்றால் நாரணர் மனமுவப்பாதால்
என்னிட மனதை நலியவைக்காமல் ஏகுவாயுன்னகத்தென்றார்.

(வசனம்) இதைக்கேட்ட ஜீஜாபாய்க்கு ஆராதுக்கம் பெருகி

கலிவிருத்தம் இ—ம் காபோதி அடதாளம்.

தங்களை விட்டுவிட்டு வித்தைதன்னில்
இங்ஙனம் யாருக்கு தாஸியத்வம் செய்வேன்
பொங்கமாய் கதிபெருவ தெப்போவெனத்
துக்கராம் தாசருமெடுத்துச் சொல்வார்.

ஷை இ—ம்.

சத்தியஞ் செய்தளித்திடுவையாகில்
குற்றமில்லாமல் யானுரைக்கிறேன்
இத்தரைதனிலே வருவேனென்ன
சத்தியம் மாவலிசெய்தளித்தனள்.

கலிநிலைத்துறை.

ஆவலியுடனக்கணம் மாளிகைக்கேக
மாவுலகுளோர்க் கன்புதினமாகையாலே
சாவதானமாய் சாதுக்களனைவரும் வந்து
ஆவலாய் ஹரிதாசரைப் பணிந்தவரிருக்க

ஷை இ—ம்.

வந்தபேர்களை யாவலியம்மையும் வணங்கா
தெந்தன் நாயகர் வனத்தினிற்கேகிய நாளாய்
இந்த மாளிகைக்கொருதினம் வந்திருப்பீரா
சந்ததமெனக்கதனை நீர் சாற்றுவீரென்ன.

(வசனம்) இதைக்கேட்ட சாதுக்களெல்லாம் ஒவ்வொருவராய் பே மல் நழுவிவிட்டார்கள் இதைக்கண்ட தாசர் மனைவியை நோக்கி யா வீட்டிற்கு யார் வருவார்கள் அவாள் வரும்படியான பாக்கியம் நீ செ திருப்பாயா. பற்களை நற நறவென்று

விருத்தம்.

கட்டிப்பதுமல்லால் தூஷணவார்த்தைக் கழருவதுனக்கழகாமோ

படிமிசை ஸ்ரீமந்நாரணனுடைய பத்தர்களானதாலிங்கு அடவுடன்வந்து அவருமேயிருந்தால் அலட்சயஞ்செய்யத்தகாதென் றிரமுடன் மனைவியை யருகினிலழைத்து தேவுக்ஷேத்திரத்தை நீ [யுணர்வாய்.

(வசனம்) இதற்கு தேவர்களெல்லாம் வந்து சேவிக்கிறார்கள், அப்படி பகவானை பஜிக்காவிட்டால்

விருத்தம்.

தெக்கெனுந்திசையான் விடுவதுமில்லை தேசதேசங்களையெல்லாம்
மிக்கவே ஆண்ட இராஜர்களெல்லாம் மேலுலகடைந்தனரல்லால்
தக்கதோர் வீடுமாடுகள் மனைவிச் சதிருடனிருப்பது மெய்யோ
பக்குவமாயுன் சக்களத்தியுமே பரமதிற்சென்றவப் பொழுதே.

கலிவிருத்தம்—அடதாளம்

நானும் நீயுமவளுடன் சென்றோமா
ஆணுவத்தையொழித்து அனந்தன்றன்
பானுபோலொளியுற்ற பதந்தன்னை
ஞானக்கண்ணினால்கண்டு மகிழ்வரேல்.

கலிவிருத்தம்.

அவரவர்களுக் கையனருள் கிட்டும்
தவரிடாமல் பஞ்சகிருத்தியஞ் செல்லும்
நவசரோருஹ பாதனருளினால்
பவசாரத்தை பரிவுடன் தாண்டலாம்.

(வசனம்) என்று போதித்து இருந்தார். இவையெல்லாம் ஆவலி யம்மாள் கேட்டு ஸ்ரீ பண்டரிநாதனுடைய திருவடியின்மேல் மனதை வைத்து துதிப்பதை தாசரறிந்து நாளை 30 நாழிகைக்குள் இவளுடைய நிலையை யறியவேண்டும் என்று எண்ணி தாமிருக்குமிடத்திலே தானே ஸ்ரீ ஹரிநாமசங்கீர்த்தனை செய்யத்துடங்கினார்.

२8. கீர்த்தனை இ—ம் தேசிகதோடி. (என்னமாயமோ என்ற மெட்டு)

என்னையாளையா—தேவா என்னையாளையா

பன்னகசயன நாமா பாண்டவர் சக்ரயபிரேமா
இங்கிலந்தனிலே ஸ்தோமா எந்தனுக்கிரங்கிடுமா (என்ன)
அண்டமுண்டுமிழந்த வாயா ஆதரித்தருளும் நேயா
பண்டுலகோர்தொழும் தாயா பாலனையாண்டருள் மாயா
ஆலிலையிற்றுயின்றோனே அரவணிந்தோன் புகழ்வோனே
காலன்வராமற்செய்வோனே கண்ணனே வந்தருள்பிரானே (என)

கேசவ கோவிந்த நாமா கிரொளியே கிருஷ்ணதாமா
பாசவினைபோக்கும் நேமா பராக்கிரம ராகவசபிமா (எ).

(வசனம்) பிறகு ஆவலியம்மாள் இராத்திரி தன் நாயகன்

விருத்தம்.

சொன்னதோர் நிலையை மனதினுள்வைத்து
சோதியாம் விடலனைத் தொழுதே
அன்னவருரைத்த குருபோதனையால்
அம்மையு மாவல்கொண்டவளாய்
மன்னுபூசுரரின் மனைதனைக்கேகி
மகிழ்துவாதசியு மானதினால்
அன்னதானமுடன் சொர்னதானமும் யான்
அன்புரவளிப்பேன் வாவென்றாள்.

(வசனம்) இதைக்கேட்ட பிராமணரெல்லாம் வந்தவுடன்

விருத்தம்.

மனையினிலிருந்த [illegible]யெல்லாம்
மறையவர்க் [illegible]
குணமுடனு[illegible] [illegible]முறமும்
கொண்டுமே பூசுரர்க்களித்து
இன்றுடன் சன்னியாசி[illegible] சிலர் வந்து
மின்பமா[illegible]
கனமுடன் சா[illegible]
தாசர் தாளதமெனக் களித்தார்.

(வசனம்) ஆவலி தன் மனதில் நிராசை [illegible] இதர சிந்தை யில்லாதவளாய் பிராம்மணர் திருவடி பூசைபுரிந்து திருமனுளனை தியானித்து இச்சரீரம் அனித்தியமென்று நாயகருரைத்த மொழிகளை யுன்னி ஆத்மலாபத்திற்குறிய வழியிலிருந்தாள் புராணவைராக்கியம், புருடவைராக்கியம், மசானவைராக்கியம் என்ற மூன்றிலகப்பட்டவ ளாய் புருடன் வுரைத்த மொழிகளை கேட்டதால் விஸ்[illegible]டைந்து எல்லாம் பகவத்சங்கல்பம் என்று எல்லாச்[illegible] [illegible]மணி க்கலானாள். அத்தோற்றம் நீங்கிதீவன் பழையபடியே [illegible] பசியுண்டாய் சேலைகட்டிய பிடமுங்கொண்டு [illegible] தன் குமாரனைக் கேட்க—அம்மாயிவிடம்

ஆகவற்பா.

நீச்ச ஸ்ரீ யொருவன் கோதாய் [illegible]
தாகூதியிலாமல் தந்தையுமவ[illegible]

சேலையையெடுத்து சிறப்புடனீந்தார்
என்றவனுரைக்க வியலுள ஜீஜா
கன்றதையகன்றக்—காராம்பசுப்போல்
துக்கத்திலாழ்ந்து துயரதுபட்டிட
இக்கோலஞ் செய்திட யெண்ணியே யவரும்
மற்றுசேலை யில்லாமல் யிருப்பதுவும்
சிறமைபட்டு யானும் திரிவது தெரிந்து
இப்படி செய்தாரல்லவா வென்று
காஸ்படிமாவும் கருத்துடன் வைக்க
திறமையில்லாமல் திரிந்தோமேயென்று
மறுமொழிபேசா— மைந்தரையானும்
போஷிப்பதெப்படி புவிதனிலென்று

விருத்தம்.

மனதினில் ஜீஜாவம்மையும் நினைத்தென்
மணவனை வனத்தினிலிருந்தே
கனமுடனழைத்து வந்ததற்கிந்த
காக்ஷியைக் கண்டேனென்று
பிணங்கியே யேதோ வுபாயஜீவனத்தை
யின்செய்து பிழைக்கலாமென்று
இனமுடன் குனிந்தே கேட்டதாலல்லோ
யெனக்கு யிப்பயித்தியங் கொண்டதுவே.

கலிவிருத்தம்—காம்போதி—அடதாளம்.

கஞ்சியில்லாதலைந்து யிக்காசினில்
மிஞ்சிராப்பகலுமிதே யெண்ணமாய்
பஞ்சகாலத்திற் பிள்ளைகளை யானும்
எஞ்ஞான்று வளர்ப்பேனு மென்றவளுமே.

விருத்தம்.

கரியனையானும் கடவுளென்றெண்ணரி கனமுடன் மதித்ததா லவனும்
பிரியமிலாமல் பிள்ளைகளனைத்தையும் பெரும்பசியாலலைந்துருகத்
துரிதமாயவனும் ராஜராஜர்களை துக்கத்திலாழ்ந்திடச்செய்தான்
பரிவுடனவனை கண்டுகளிப்போர் பாரினிலொருவருமுளரோ.

(வசனம்) என்று தமோகுணம் மேலிட்டவளாய் பல்லை நறநற வென்று கடித்து யாவரும் கரியனுடைய பாதத்தையே பணிகிறுர்கள் அந்த வுபயதிருவடிகளை ஓர் பெரிய

கலிவிருத்தம். அடதாளம்.

கல்லினால் நசிக்கிச் சிதளமானல்
எல்லையில் வந்தவனை யாருங்கொழார்
நல்லதென்றுமோர்கல்லை கரத்தேந்தி
மெல்லன வெடுத்தேகத் தொடங்கினாள்.

ஷை இ—ம்.

பார்த்தனைப் பாதுகாத்தப் பரமனும்
ஆத்திரத்தோடவம்மை வருவதை
நேத்தியாய் நெடுமாலும் லக்குமிக்கு
பூர்த்தியாயவரென்னென்று புகலுவார்.

ஷை இ—ம்.

ஆவலியென்னிரு பொன்னடிகளை
தாவியே நசிக்கிச் சிதைப்பேனென
கூவியே குன்றொன்றைக் கரத்திலேந்தி
யா உலகில் வருவதைப் பாரென்றார்.

(வசனம்) இதைக்கேட்ட ஜகன்மாதா ஆவலி வருவதைக் கண்டு அடி ஆவலி எங்கேவந்தாயென்று முன் சென்று கேழ்க்க, அம்ம வுன் புருடன்

ஷை இ—ம்.

காதகனதால் பாதகமலத்தை
மேதினியில் நசிக்கிடலாமென்று
பாதையில் வரும்போது ஓர் கல்லேந்திப்
போதுநான் வந்தேனென்றவள் போற்றினாள்.

(வசனம்) இதுவுமன்றி யென்னுடைய புருடன் இரவெல்லாம் எனக்குபதேசஞ்செய்ய அந்த போதனையால் உன் புருடன் திருடிய மனதில் எண்ணினபடியால் எனக்குப் பயித்தியம் மீறி சொத்துக்களெல்லாம் கண்டவருக்கு தானமளித்து முடிவில் எனக்கு வுடுத்தின வஸ்திரந்தவிர பிள்ளைகள்.

விருத்தம்.

மெத்தவும்பசியால் மெலிவது மல்லாமல் வேறொரு சேலையுமெனக்கு
இத்தரைதன்னில் உடுத்தவுங்கிடையா தன்றியில் ஜீவனஞ்செய்ய
பித்தனைப்போலென்புருடனைச்செய்தா னிப்போதுமாயாவியைச்சேர்
சித்தமகிழ்வுகொண்டெப்படியிருந்தாய் தேவியென்றவ ளெடுத்தனைப்
[பாள்

கலிவிருத்தம் அடதாளம்.

விண்ணுலகிலென்—பேரும்விளங்கிட
மண்ணுலகிலுள்ளோரும் மகிழ்ந்திட
கண்ணன்நற்கழலைச் சிந்தைப்பேனெனச்
சொன்னதையறிந்தம்மையுஞ் சொல்லுவாள்.

ஷை இ—ம்.

அஞ்சாதேயென்று அம்மை ஓர் சேலையும்
சஞ்சலமிலாதோர் பிடித்தங்கமும்
பஞ்சகாலத்திலம்மை பகர்ந்திட
சந்தோஷமதாய் தாங்கினடந்தனள்.

ஷை இ—ம்.

ஆவலியுமச் சேலை யதையினில்
தாவியேதரையில் கட்டியபின்னர்
மாவுலகினிலுள்ள நன் மக்களை
ஆவலாயவளும் ரக்ஷணைசெய்தாள்.

ஷை இ—ம்.

செய்தனளென்று ஜீஜாபாயம்மையும்
வையகத்தில் மாடுகளை மேய்ப்பவன்
நொய்யவே நாறு பிள்ளைகளைக்கொன்று
ஐயமில்லா தர்ஜுனர்க் குதவிசெய்தான்.

(வசனம்) என்று பிள்ளைகளைப் பெற்ற புண்ணியவதியானதாம் நம்முடைய மானத்தைக் காத்தாளென்று தன் வீட்டிற்கு வருமளவில் தாசர் ஆவலியைக்கண்டு

விருத்தம்.

ஆவலிகொண்டுவந்த ஓர்பிடி விராகனைத்தான்
கோவலன் கிருபையலே கொடுத்தனர் பிராமணர்க்கு
மா வுலகினிலுள்ளோரும் வந்திவர்தமை சேவித்து
போவதும் வருவதாகப் புகழ்ச்சியாயிருந்தாரன்றே.

(வசனம்) இது நிற்க தேவுகாமுக்குப் பத்துகோஸ் தூரத்தில்

காம்போதி அடதாளம்.

கிஞ்சவடியெனுமோர் கிராமந்தன்னிலே
சஞ்சலமுளசிந்தாமணிதேவன்
மிஞ்சியேதுக்காராமர் பிரபாவத்தை
சந்ததஞ்சாதுக்களுக் குரைத்தபின்.

(வசனம்) சில் பிராம்மணன் கை எழுத்தைவாங்கி ஓர் பிராம்மண் கையிற்கொடுத்து அனுப்ப அக்கடிதம் கொண்டுவந்த விப்பிரன் துக்காவைத்தெரிந்தவன் ஆனபடியால் கிருபத்தைக்கொண்டுவந்து தாசர் கையில் கொடுக்க அதைவாங்கிதாசர் வாசித்து மிகவும் மனமகிழ்ந்து வந்த ஆளை அனுப்பிவிட்டு மறுநாள் கிஞ்சவடிக்குச் செல்லையில் வழியில் ஓர்பிராம்மணன் தாசரைக்கண்டுவணக்கமாய் சிஞ்சவடியில் சிந்தாமணிதேவர் திருமாளிகையில் தாசரை சேர்த்தார். அச்சமயம் சிந்தாமணிதேவன்

கலிவிருத்தம்.

கணபதிதன்னைப் பூசனைசெய்யக் கண்களை மூடிக்கொண்டவனாய்
மனமானது யிவர் தோட்டத்திலுள்ள மரஞ்செடிமுதலியவெல்லாம்
உலர்ந்துபோவதலால் அசுத்தமாயிருக்க வுள்ளத்திலவனுமெண்ணித்து
மனமிலாதவனாய் மறையவர் மெய்க்க மகிழ்வில் பூசனைபுரிந்தான்.

(வசனம்) இதை தாசர் அறிந்துகொண்டார் பின்பு சிந்தாமணி தேவன் ஆராதனை செய்து [illegible] வந்தனஞ்செய்ய பிரதி வந்தனஞ்செய்தால் பிராம்மணன் [illegible] என்று தாசரைப்பார்த்து எப்பொழுது வந்தீர் என்று கேட்க, தீர்

கலிவிருத்தம் அடதாளம்.

நந்தவனத்தினிலுள்ள ஆட்களுக்கு
விந்தையாய் வேலை செய்யச்சொல்லும் போது
வந்தோராளை [illegible]
எந்தனுள்ளம் [illegible] துரைக்கின்றனர்.

ஷை இ—ம்.

இன்னமும் யிவர் மகிமையெல்லாங்கண்டு
பின்னை வந்தனஞ்செய்திடுவோ மென்று
முன்னம் க்ஷேமங்களை விசாரித்தபின்
அன்னமுண்ணவாரு மென்றழைத்தனன்

ஷை இ—ம்.

பத்தர் சிந்தாமணி தேவனைப்பார்த்து
இத்தாமரிலிரண்டு பேர் யதிகமாய்
மெத்தவுமிருமென பிராம்மணர்களும்
அத்தமன மூன்றிலை யிடவேணுமென்றார்.

(வசனம்) இவர் வரும்பொழுது ஒருவரே வந்தார். அன்றி மூன்றிலை போடச்சொல்லுகிறார்.

கலிவிருத்தம். இ—ம் அடதாளம்.

இவருடன்கூடவந்தவ ராரில்லை
எவருக்காக யிலைகவிடுமென்றூர்
தவரிடாமல் மூன்றிலை யிவர்க்கேதுக்கு
புவியில் யார் வந்தாரோவென்று பார்க்கையில்.

ஜம்பை.

விப்பிரர்கள் புசிக்கும்போது விசிதமாய் தேசாந்திரிகள்
அப்பியாகதனீ யோகிகள் அவிடம் வந்தனரா
என்று விசாரித்தவர்க்கு யினிமையாமன்னமிட்டு
மன்னுலகிலுண்பதுண்டு மறையவர்கள் தர்மம்
அந்தவேளையிலொருவர் அகத்தினிற்கு வாராதால்
சிந்தாமணிஜீவன் மூத்தர்தமை நோக்கி
ஐயனே யிரண்டிலைகள் அதிகமாயிடச்சொன்னீர்
மெய்யனே காரணத்தை மேதினியிலுரையும்
என்றவன்றான் கேட்க இதத்தில் விக்கினதேவருக்கும்
மன்றுள் பகவான்றனக்கும் எனக்குமென்றுரைத்தார்.

(வசனம்) இதற்கு பிராம்மணுள் கேட்ட கேள்வி யாதெனில்

கலிவிருத்தம். அடதாளம்.

சுரருடன்கூட நாரணனுண்பானோ
துரிதமாய்ச் செப்புவ தாச்சரியமென்று
பிரியமாய் சிற்றுண்டித் தளிகைசேர்த்து
அரன்புதல்வருக் காவிகனைந்த செய்தல்.

ஷை இ—ம்.

நம்மிடமுன்னோர்கள் நடக்கையென்ன
இம்மையில் தாசரந்தனைரைக்கண்டு
செம்மையாய் திரிகரணசுத்தியுடன்.
நம்பி நாரணனையே புசிப்பரேல்

ஷை இ—ம்.

இலையிலிட்டத்தளிகை விநாயகர்
உலகினிலவருண்பது மெய்மெய்யே
பலவெண்ணங்கொண்டு பகர்ந்திடுவையாகில்
உலகின்டப்பத்திற்கென்றே யோசிக்கலாம்.

(வசனம்) இதைக்கேட்ட சிந்தாமணி தேவன் இவரை நாம் பரிக்ஷிக்க அழைத்தோம் அவரே நம்மை பரிக்ஷித்து விட்டார்

இதனாலே நாம் அவமானப்பட நேரிட்டது என்று அபிமானமுற்று விநாயகமூர்த்திக்கெதிரில் கைகூப்பிக்கொண்டுநின்று

விருத்தம்.

சம்புவின்மைந்தா போற்றிச்சகலமுமுணர்ந்தோய் போற்றி
அம்புவிதன்னிலெந்தாம்வேதத்தைவரைந்தோய் போற்றி
தும்பிக்கையுடையவெங்கள் தூயவைங்கரனே போற்றி
அம்பிகைகொடாவந்து அன்னமதுண்பாய் போற்றி.

(வசனம்) என்று சிந்தாமணிதேவன் துதிக்க அதற்கு தாசர்

கலிவிருத்தம் இ—ம்

ஐயனே தாங்களேற்றிபவைங்கரன்
ஐயனே யவருமிங்கிலை மற்றும்
ஐயனே ஒருஅன்பன்மரக்கலம்
ஐய தடவரையிற்கவிழும்படி.

(வசனம்) ஆனதால் அந்த பக்தனுக்கு கண நாதர் உபாசனாமூர்த்தி யாதலால் அவரை பிரார்த்தனை செய்தான். தாங்கள் சோதித்துப் பாருங்களென்று சொன்னார். அப்படியே சிந்தாமணிதேவரும் பிராம்மணரும் சுவாமியின் பீதாம்பரத்தை யவிழ்த்து பிழிந்து பார்க்கையில் உப்பு ஜலம் வடியக்கண்டு

விருத்தம்.

தாசர்தன் மொழியைக்கேட்டு தனாதனிலானந்தித்து
பூசுரர்மனது ஜன்மம் பாவனமாயிற்றென்று
மாசிலாவிக்னாராயன் மகிமையிலிவர்தன்னோடு
பேசியேயண்டனதாம் புகழுடன் காண்போமென்றே.

விருத்தம்.

அப்படி வுண்டுவிட்டால் அவமானப்படுத்தவென்று
செப்பியே பிராம்மணர்தம சிந்தையிலெண்ணும்போது
இப்புவிதன்னில் தாச ரிதை பழித்தவர்களுக்கு
மெய்ப்படவதுபக்தி மேன்மையாய் விளக்குதென்றார்

ஆதலால் தாசர் விருத்தம்.

திருவபெண்களுக்குச் சிறப்புளபுருடனில்லாப்
பேருளகுளத்தில் நல்ல பெருந்தலமில்லாப்போலும்
ஆரணம்புகழும்நாட்டுக் கரசனில்லாதுபோலும்
பாரினில் பஜித்து நீரும்பலனிலா திருக்கின்றீரே.

கலிவிருத்தம் அடதாளம்.

சாத்திரத்தினில் சாதித்தபடி தீரும்
பூர்த்தியாய் விக்கினராயனைப் பூசித்தால்
நேர்த்தியாய் வந்து நின்றுபுசிக்காரோ
சீர்த்தியாய் பக்திச் செல்லாததாலென்றார்.

(வசனம்) இதைக்கேட்ட சிந்தாமணிதேவன்,

ஷை இ—ம்.

சுவாமியையழைத்து வுண்ணசக்தியும்
மேனாங்கு யாருக்கில்லையென்று
காமியாப்பெங்கள் கன்குளிரவின்று
சுவாமியை வரவழையுமென்றே சொன்னான்.

(வசனம்) உடனே தாசர் கணேசனை நோக்கி துதித்ததாவது

ஷை இ—ம்.

நான்குவேதத்தினோடாறு சாத்திரம்
பாங்குள பதினெண்புராணங்களும்
ஓங்கிடுமுபனிடதம் முப்பத்திரெண்டும்
தீங்கிலாமுப்பத்து முக்கோடிதேவர்.

ஷை இ—ம்

தேவருட னெண்பத்தெண்ணாயிரவற்கும்
மாவலுவுள்ள மாதவத்தோர்கட்கும்
ஆவல்கொள் சித்தவித்தியாதாருக்கும்
மேவிய ஷடவசுக்களோடு சப்த.

இதுவுமது.

முனிசனங்களும் இன்னமுமுள்ளதோர்
கணிதநூல்களைக் கற்றபெரியோர்க்கும்
தனிமையாமாக மங்கட்கெலாம் நீரே
பிணியகற்றும மூலகாரணமெனறே.

இதுவுமது.

என்று நாரதாதி முனிவரெல்லாம்
அன்றுவுன் நடனத்திற்சஞ்சரிக்க
இன்று வுன்னை இகத்தினில் வர்ணிக்க
மன்றுளாருமோ சக்தியேனோஹரா.

ஏன்று:— இதுவுமது.

இத்தருணத்து சங்கையில்லா தென்னுடன்

அத்தனே அன்னமுண்ண வாருமென்று
சத்தருமவரைப் பணிந்து பாட
கர்த்தருமருகினிலுட் கார்ந்தனர்.

மற்றொரிலையில் :— இதுவுமது.

அய்யனே பாண்டுரங்க தயாநிதி
மெய்யனே வாருமென் றவரோதிட
துய்யராம் ருக்மினி காந்தசோதியும்
பையவே பாரணை செய்ய வந்தனர்.

(வசனம்) இவ்வற்புத சேவையை தாசரும் சிந்தாமணி தேவரும் கண்டு சேவித்து திர்க்கரண்டம் சமர்ப்பித்து ஆர்ப்புதமென்று அன்னம் பொசிக்கலாயினர் அத்தருணம் பகவானும் விநாயகரும் உண்பது பிறருக்குத் தெரியாது அவாளுக்கு வட்டித்திருந்த காய் கறி அன்னம் கொஞ்சங்கொஞ்சமாய் குறைந்துக்கொண்டே வந்ததுமாத்திரம் தெரியும் இவ்விருவரும் புசித்தவுடனே தாசரால் கைகால்களை சோதித்து புஷ்பதாம்பூலங்களைப் பெற்று இருவரும் அதூர்சமாயினர் அதைக் கண்ட சிந்தாமணிதேவர்.

29. கீர்த்தனை, இ—ம் மார்வா—ஆதி.

ஆனந்தமானந்தம் பாடினார்—அவரானந்த
ஆனந்தமாய் பரமானந்தனைப் பணிந்து ஆ
சிந்தாமணி தேவரானவர்—மனச
சிந்தையெல்லாம் போக்கி வானவர்—பவ
பந்தங்களை நீக்க வானவ—ரப்போ
சந்தோஷமாய் புஷ்பமாரி பொழிந்தனராம் ஆ
துக்காபதந்தனில் வீழ்ந்தவர் பெறுந்
துக்கசாகரத்தனைப் போக்கினார்—முன்
மிக்கத்தவமென்ன செய்தோமென்றவ ஆ
ரக்கணமெல்லோரும் கொண்டாடித்துக் கைக்கொட்டி
நாவிலுலகளந்த பாதனை சுபனை
ஆவிபோகாமல் பாதுகாத்தோனை மன்றுள்
சேவித்திடுமடியார் வேதனை போக்கும்
கோவிந்த தாசருடன் கொண்டாடிக் கொண்டாடி. ஆ

சுலோகம்.

ஸ்வபி சோபி மஹிபாலா விஷ்ணுபக்தோத்விஜாதி:
விஷ்ணுபக்தி விஹினஸ்து யதிச்ச ஸ்வபசாதம:

(வசனம்) சுகமுனிவர் பரீக்ஷித்து ராஜனுக்கு சாதித்தது எதுபால கரே நாயின் மாங்கிசம் தின்பவனாயிருந்த போதிலும் விஷ்ணு பக்தியுடையவனானால் த்விஜனென்பவனிலும் அதிகனாம் அப்படி விஷ்ணு பக்தியில்லாமல் நாலாமாசிரமங்களில் சஞ்சரிக்கும் சன்னியாசியாயிருந்தபோதிலும் நாய் தின்பவனிலுங்கடை என்றபடியே.

கலிவிருத்தம் இ—ம்.

மெத்தவும் மலைக்குள் சிரேஷ்டமானது
இத்தரையி லிமாஜல மென்பர்காண்
தத்துவ நிலைக்குள் சங்கரரென்றும்
சித்தர்களுள் தத்தாத்திரேயர் போலவும்.

(வசனம்) வைணவரில் தாங்களே சிறந்தவராகையால்.

கலிவிருத்தம்.

நாங்களும் வணங்கலாயிற் றென்றவர்
தாங்கியே தாசர்தம்மைப் பணிந்திட
பாங்குள தாசர் சித்தா மணிபாதம்
ஆங்கவர் தொழுதப்போ துரைத்தனர்.

இதுவுமது.

சூத்திரஜாதியிற் பிறந்தவனான்
தோத்திரஞ்செய்து தொண்டுபுரிந்திட
பாத்திரனாகையால் பாதஞ்சேவித்தேன்
ஆர்த்தியா யாசீர்வாதஞ் செய்யுமென்றார்.

இதுவுமன்றி

இதுவுமது.

முன்னம் பிரம்மகுலத்திலுதித் தோனும்
பின்னும்பிரிங்கு மஹாரிஷி யென்பவன்
உன்னி நாரணன் மார்பிலுதைத்திட
பின்னே மணாளன் பூசித்தனுப்பினர்.

(வசனம்) அப்போர்கொத்த குலத்திலுதித்த வுங்களை நான் பூசிக்கத் தடையில்லை என்று.

34. தோரா.

திருவடிகளை பூசித்து மகியில் தீர்க்க தண்டனஞ் செய்து
மருபிறவியிலாதெந்தனைச் செய்யென மாதவர்பதந்தனிலுய்த்து.

(வசனம்) இதைக்கேட்ட பிராம்மணர்கள் யாவரும் தாசருக்கு ஆசீர்வதித்து பகவானை ஸ்தோத்திரஞ் செய்யத் துடங்கினர்.

30. கீர்த்தனை. இ—ம். ஆனந்த பயிரவி—ரூபகதாளம்.

வந்தருள் வாயே ஓ வெங்கிடேசா வந்த
வந்தருள்வா யிவ்வைய கத்திலுன்பாதம்
தந்தருள்வா யெங்கள் சாமளவர்ணனே வ.
எங்கும் பிரகாச ஓ வெங்கிடேசா
எங்கும் தங்கப் பதக்கன்னைத் தாருஞ்ஜெகதீசா
மங்கள கரனே மாதவசர்வேசா வ.
ருக்மணிநாதா ஓ வெங்கடேசா
மிக்கப்புகழ் பெற்ற பக்தனாகிய
துக்காவை யாட்கொண்ட நக்கன்பணிபாதா வ.
பஞ்சவர் நேசா ஓ வெங்கடேசா
குஞ்சரத்தை யாண்ட கோபிகானந்தனே
செஞ்சிலம் பலித்த ஸ்ரீமத் கோவிந்தனே வ.

(வசனம்) தாசர் பிராம்மணர்களிடம் விடைபெற்று உடனே தேஹுக்குப் வந்து எப்போதும் போல் தான் இல்லத்திலிருந்தார் என்று நாபாஜி சித்தர் சாதித்தருள அதைக்கேட்ட மற்ற சித்தர்களெல்லாம் சுவாமி தீனதயாநிதி துக்காதாசர்.

விருத்தம்.

அரங்கனுக் கடிமையல்லா லவர் விநாயகருக்கல்ல
நிரந்தரம் புசிப்பதென்ன நீதியோ வென்றதற்கு
வரமதை யளிக்குந்தெய்வம் ஆயிரமான போதும்
சிரத்தையோ டதற்குபானும் செப்புவேன் கேளீரென்றார்.

விருத்தம்.

ஊருக்குப் பெரியயேரி யுண்டாகு யிருந்தாலங்கு
பாருக்கு ளனந்தக்கோடி ப்ரஜைகளுக்குதவுமாப்போல்
வேறொரு வினையாதங்கு விதைகளை விரைத்தெல்லோரும்
சீரதாய்ப் பலனைக்கண்டு சிறப்பினை யுற்றவாறே.

(வசனம்) ஆனதால் இவாளுக்கு தெய்வமொன்றே தவிர வேறு கிடையாது அப்படி யிருந்தாலும் சர்வம் விஷ்ணுமயம் ஜெகத்து.

என்றதுபோல்.

வெண்பா திருமழிசையாழ்வார்.

தேறுங்காற் றேவனொருவனே யென்றுரைப்பன்
ஆறுமறியா ரவன் பெருமை யோரும்
பொருண்முடிவு மித்தனையும் எத்தவஞ்செய்தார்க்கும்
அருண்முடிவ தாழியான் பால்

(வசனம்) என்று திருமழிசையாழ்வார் திருவாய் மலர்ந்தபடியே எல்லாம் பண்டரி நாதனே யாதலால் தும்பிக்கை யாழ்வாருடன் உன்னலாயிற்று இதன்றி நாயனார் திருக்குறள்.

வெண்பா.

கோளிற்பொறியிற் குணமிலா வெண்குணத்தான்
றாளைவணங்காத்தலை.

(வசனம்) என்று நாயனார் திருவாக்கின்படி நிராசை மாதவம் பொருமை நேசம் சாந்தம் வாய்மை ஞானம் அடக்கம் இக்குணம் யாருக்கிருக்குமோ மேல்கண்டபதம் அவாளுக்கிருக்கும் இதுவுமன்றி துக்காராமருக்கு காசிபாயியென்றும் பாகீரதியென்றும் கங்காபாயியென்றும் மூன்று குமாரத்திகளுண்டு ஆதலால் ஆவலியம்மாள் தசரை நோக்கி.

கலிவிருத்தம்—அடதாளம்.

புத்திரிகள் விவாகத்திற்குப்பருவமாய்
இத்தரையி லிருப்பதா லவர்கட்கு
மெத்தவும் புகழுள்ள வரனுக்கு
சித்தமகிழ்வுடன் சீர்மணஞ் செய்யுமே.

இதுவுமது.

செய்யுமென்று ஜீஜாவு முறைக்கையில்
அய்யரும் மவுனமாய் வெளியிற்சென்று
அய்யதாய் தன் சுதந்தரப்பிள்ளைகள்
அய்யரும் மூவரை அங்கழைத்துமே.

இதுவுமது.

ஆரியர் தம்மை அய்யனழைத்த பின்
சீரதாய்செல்வர்க்கு முகூர்த்தம் வைத்து
நேரதாய் லங்கிட்டு மாங்கல்லியமும்
பாரில்கட்டி பரமானந்தம் கொண்டார்.

(வசனம்) மறுநாள் தமது ஊருக்கு அருகாமையில் சாம்பளாவென்னும் கிராமத்தில் மோசுதகாடேயென்னும் சந்ததியார் தாய்தந்தைமார்கள் கேள்விப்பட்டு அதிக சந்தோஷங்கொண்டு தங்கள் தங்கள் சக்திக்குறிய சாமக்கிரியைகளை யெடுத்துக்கொண்டு பந்துக்களையும் அழைத்துக்கொண்டு தாசர் திருமாளிகைக்கு வந்து பார்க்கையில் அங்குள்ளவர்க் குலாசார விதிப்படி

கலிவிருத்தம் இ—ம்.

பெருத்ததோர் விவாகத்தை முடித்தபின்
சிரித்து சந்தோஷமா யவர்மனைகட்கு
பிரியமாய் சென்றபின்னிங்கு தாசரும்
அருள்பரஞ் சோதியடிபணிந்தே னின்றார்.

இதுவுமது.

பீடுவென்னுங்கிராமத்திற் பேராசை
யோடொரு விப்பிர னுமங்கிருந்தனன்
தேடி பண்டரிநாதனை சேவித்து
பாடியே பத்து நாட்டவுறைந் செய்தான்.

இதுவுமது.

செய்தவன் சொப்பனத்தினிற் சீதரன்
பையவேண்டுவ தென்னப் பகரென
மெய்யனே யிம்மைமறுமை சுகத்தோடு
துய்யனே சாஸ்திரவிருத்தி வேணுமென்றான்.

இதுவுமது.

வேணுமென்ற வசனத்தைக் கேட்டையன்
ஞானேஸ்வரனா யானிந்திக்கேகி னீ
மானசத்தினில் மணஞ் செய்வையாகில்
வேணதெல்லா முனக்கீகுவா ரென்றார்.

(வசனம்) அப்படியே ஆளிந்துக்குவந்து நாலுநாள் தவம்புரிந்து சன்னிதானத்தின் முன்னிற்க, ஞானேஸ்வரரறிந்து இவன் ஜன்மகன்மி பேராசை பெற்றவனென்றறிந்து சொர்ப்பனத்தில் சொன்னதாவது

விருத்தம்.

தேவுகாமதனிற் சென்றால் தெளிவுளமனத்தனாகி
மாவுலகினிலே துக்காதேவரு மவதரித்தார்
சீவதானமதாய்ப் போற்றத் துணைதனிலுனதுயிஷ்டம்
ஆவது மெய்யேயென்று அய்யனு மறைந்தாரன்றே.

(வசனம்) இவன் விழித்துப்பார்த்து

கலிவிருத்தம்—அடதாளம்.

துக்காவென்றவன் சூத்திரனுமதில்
மிக்கதோரிழிவான வணிகனும்
எக்குவலையத்தோரும் நம்மையேற்றும்
பக்குவமுள்ள பிராம்மண னைகையால்.

(வசனம்) இதற்கென்னசெய்யலாமென்று ஏங்கி இருந்தான். பிறகு தேவுகாம் வந்து

விருத்தம்.

தாசரைக்கண்டு விப்பிரன் தனிமையா மிரண்டிடத்தில்
பேசிய மொழிகளெல்லாம் பிரபலமாயுரைத்தபின்னர்
மாசிலா துக்காராமர் மஹிதனி லிதனைக்கேட்டு
பாசமாய் ஞானதேவர் பாமரனெனைப் பொருட்டாய்.

இதுவுமது.

எண்ணி யென்னிட மனுப்ப யேதுகாரணமோவென்று
மின்னிய காசிதன்னில் மகிடத்தின் வாக்கினாலே
உன்னியே நான்குவேத மோதிடச் செய்ததல்லால்
பின்னுமே சாங்கதேவும் பெரும்புலி தன்னிலேற.

இதுவுமது.

ஏறியே சாங்கதேவு மிவரெதிர் வருகக்கண்டு
கூறிட ஞானதேவர் குட்டியாஞ் சுவரிலேறி
கோரியே புலிவாகனர் முன் கொண்டுபோயிதை நிறுத்தி
ஆரியர் புவியோர் காண அவரையு மடிமைக்கொண்டார்.

(வசனம்) இதுவுமன்றி அவரிடம் தங்க, அரசமரம் ஒன்றிருக்கின்றது சர்வ சக்திகளைப் பெற்றவர் இப்பேதையிடம் பிராம்மணரையனுப்பினார். என்னிடம் கிஞ்சிற்றும் தாசத்வமில்லை. அடியேனுக்கு குருவாகி வந்து

கலிவிருத்தம்—அடதாளம்.

ராமநாம ரசத்தை யெமக்கூட்டி
தாமத குணத்தை தடுக்கச்செய்து
பிரேமையாயெனைப் போஷணை செய்திடுஞ்
சாமியென்றும பங்கமுஞ் சாற்றினார்.

ஷை அடதாளம்.

சாற்றியபாடல் பத்துடனொன்றையும்
நேத்தியாயொரு தெங்கதை தாசரும்
பூர்த்தியா யவர்க்கீந்திட பூசுரன்
வார்த்திகன்போல வைத்ததை யேகினான்.

(வசனம்) பிறகு துக்காராம்சுவாமிகள் 13 அபங்கம் ப ஞானேஸ்வரர் சன்னிதானம் அனுப்பினார். அதன் கருத்து தாங்களனுப்பிய மனிதன்

விருத்தம்.

ஜன்மகன்மியெனத் தாங்களும் [illegible] தரணியிலென்னிட மனுப்பச்
சன்னிதானத்தினில் நடையநுசெய்யா சபங்கமுமொரு தேங்கதனை

மன்னுநானவனுக் கீந்திட வவனும் மதியிலாப் பொய்யனாகையினால்
இன்னிலந்தனிலேவைத்து தம்மிடத்திற்கின்புரவந்த தென்றுரைத்தார்.

(வசனம்) இதை ஞானேஸ்வரரறிந்து அவன் சொர்ப்பனத்தில் நானனுப்பிய யிடஞ்சென்று அவரளித்த சொத்தை அங்கீகரியாமல் மறுபடி யிங்கேவந்தாய் இனி யுன்

கலிவிருத்தம்—இ—ம்.

எண்ணமெல்லா முடியாதிகத்தினில்
பின்னை யேருவாயென்றுப் புகலையில்
கண்ணைவிழித்து பிராம்மணனுங் கண்டு
என்னசெய்குவே னென்றகத் தேகினான்.

(வசனம்) ஆனதால் ஜாதி அபிமானமுடையவருக்கு சுகம்கிட்டாமல் எமதூதாக்களுக்கு வசமாவார். இதுவுமன்றி,

இதுவுமது.

சதுரவியாசனும் எக்குலத்தோனாரும்
விதுரராயனு மெக்குலத்தில் வந்தோன்
அதிபெருங்கர்ண மென [illegible]
பதியில் வசிஷ்ட பராசரரானவர்.

இதுவுமது.

ஆனதோர் சுகாசாரியனு மன்றுள்
தீனாணுங்குகனு மெக்குலத்தவன்
இருணகாரத னெக்குலத்தில் வந்தோன்
ஞானிகட்குக் குலமுமலமல்லோ.

(வசனம்) என்று நபாஜிசித்தர் சாதித்தருள மற்ற சித்தர்களெல்லாம் வணங்கி சுவாமி துக்காதாசருடைய பிரபாவத்தை இன்னமுஞ் சாதித்தருளவேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, நபாஜிசித்தர் சொல்லத்தொடங்கினார்.

37. தோரா.

கொண்டோபாவெனும் பிராம்மணனொருவன்
குவலயம்புகழ் துக்காதேவை
தண்டம் சமர்ப்பித்தேகுவோமென்று
தாசர் பதந்தனைத் தாவி.

38. தோரா.

தாவிய பிராம்மணன் றன்னையே நோக்கி தந்தனர் பங்கமதனை
பூவுலகினிலோர் தெய்வையளிக்க பூசுரன் வாங்கிய பின்னை.

விருத்தம்.

இந்த பிராம்ஹணன் தனக்கு எழுத்துவாசனையுமில்லை
அந்தமாமகங்கந்தன்னை அவருமே திரும்பிப் பார்க்கச்
சிந்தையில் நான்குவேதம் தெளிந்தவன்போல் வாசித்து
அந்தனந் தேங்காய்தன்னை அவருமே யுடைத்துப்பார்க்க.

இதுவுமது.

பார்க்கவே அதிலிருந்து பளிங்குபோல் நவரத்தினங்கள்
சீக்கிரமதிலிருந்து ஜொலித்துயிந்தரையில் வீழ
பாக்கியம் பெற்ற கொண்டோபாவுமே பிரம்மைகொண்டு
வாக்கினி லரிஹரியென்றோதியே வணங்கினனே.

இதுவுமது.

வணங்கிய பிராம்மணர்க்கு வாஞ்சையாயதனைக்காட்ட
இணங்கியே கொண்டோபாவும் இகத்தினிலச்சமுற்றுன்
பங்கெலாமுனதேயென்று பக்தர் தேறுதலைச் சொல்லி
கணத்தினி லேகுமென்ன, தாசர்தன்னடியில் வீழ்ந்தான்.

இதுவுமது.

வீழ்ந்துமே கொண்டோபாவும் விடைபெற்றயேகும்போது
தாழ்விலாச் சிவாஜிராஜன் தனைதனிற் காலக்ஷேபம்
சூழ்ந்துமே வுலகோர்காண சொல்லும் வியாக்கியானமெல்லாம்
கோஷ்டிகளெதிரில் கொண்டோபாவுமே யெடுத்துரைப்பான்.

(வசனம்) ஏ! மகாராஜனே தாங்கள் செய்யும் புராண அபிப்பிராயமொன்று, அதின் கருத்து ஒன்றுயிருக்கிறது என்றுரைக்க இதைக்கேட்ட சிவாஜிராஜன் இந்நூலின் கருத்தை நீரேதெரிவிப்பீரென அதற்கு கொண்டோபா உரை சொல்ல அரசன் முதலானோர் சந்தோஷித்து பிராம்மணனைக் கேட்டதாவது, நீர் முன்னால் வந்தபோது ஆசீர்வதிக்கும் முறையே உமக்குத் தெரியாது நீர் வண்டகைசெய்யும் பாகத்தலைவன் இப்போது இவ்வளவு கல்வி கற்பித்தவர் யார் இதை தெரியச் சொல்லுமென, அதற்குக் கொண்டோபா சொல்லுவார் இன்று உமது காலக்ஷேபத்தில் பரிசுபெறலாமென்று எண்ணி வரும்போது

கலி விருத்தம்.—அடதாளம்.

தேவுகாவில் துக்காதாசரைக் கண்டு
ஆவலாய்ச்சேவித் தேகலாமென் றேக
காவியங்கள் கல்லாதவனென் றென்னை
தாபிப்பதின்றே ரபயங்கந் கொடுத்தார்,

ஷை இ—ம்.

தந்திட்ட வபயங்கந்தன்னை தான் பெற்று
ஆந்தமாய் நோக்கவப்போதென் நாவினில்
முந்தியே சரஸ்வதியும் விளங்கிட
விந்தையாய் நான்கு வேதபுராணமும்.

ஷை

புராணநூலவர் நேரில் புகலினேன்
ஆரணன்றன்னை சேவிக்குமடியாரும்
தாரணியி லாசீர்வதித்தனுப்ப
நேரதாய் சமுகத்திற்கெதிர் நின்றேன்.

(வசனம்.) என்று கொண்டோபா சொல்ல சிவாஜி அரசன் ஆச்சரியங்கொண்டு,

30. தோரா.

அநந்தசயனு ஆத்ம பாந்தவா அப்பிரமேயனே யென்று
மனமதில் துக்காதாசரை யரயன் மனனம் செய்தவர் நின்று.

31. கீர்த்தனை. இ—ம் செஞ்சுருட்டை ஆதி.

கடைகண்ணால் பாருமென் கண்ணா மணிவண்ணனே
படிமிசை யான் செய்த பவமதை போக்குவோனே கடை.
அண்டர்களேற்றிடும் ஆதியர தெய்வமே
மண்டலத்துளோர் போற்றும் மாதவா மதுசூதனனே. கடை.
பூதகி முலையுண்ட புகழ்பெரு மாணிக்கமே
யாதவகுலத் துதித்த அய்யா பணிசையனே. கடை.
பண்டரி புரநிவாசா பாரளந்த சர்வேசா
தொண்டரைவர்களை யாண்ட துய்யனே மலர்க்கையனே. கடை.
கோவிந்ததாசன்றுதி கோவர்த்தனோத்தாமா
பவ பவாப்தியை போக்கும் பக்தபராதீனனென்னை. கடை.

(வசனம்.) இப்படி சிவாஜிராஜன் தேவுகாம் திசையை நோக்கி வந்தனம்செய்து கொண்டோபாவுக்கு,

கலிவிருத்தம்—அடதாளம்.

தங்கத்தினாற் செய்தனற் செங்கல்லும்
இங்கிதமா யிரத்தினக்கல் லதிகமும்
பொங்கமாய் கொண்டோபாவுக் களித்தபின்
துங்காரம் துக்காதாசரைத் துதி செய்தான்.

(வசனம்.) இதைக்கேட்ட சித்தர்கள் நபாஜிசித்தரை வணங்கி தினதயாநிதி கொண்டோபாவுக்குக் கொடுத்த தேங்காயில் இரத்தின மிருந்ததே அதின் சவிஸ்தாரத்தை அடியோங்களுக்கு திருவாய் மலர்ந்தருளவேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ்செய்ய நபாஜிசித்தர் புகலுவார். கேளுங்கள் நிரபிமானிகளே! ஆத்மக்கியானிகளே!!

ஷை இ—து.

அமுதாபாதனெனு மொரு அன்பனும்
தமதெண்ணம் நிறைவேறினதாமாகில்
கமலாபனைத்தொழு ஞானதேவர்க்கு
நிமையில் லக்ஷம் ரூபாய் ரத்தினமீகுவேன்.

(வசனம்) என்று பிரார்த்தனை செய்ய அவனுடைய கோறிக்கை முடிந்தபின்லக்ஷம் பிடிக்கும்படியான ஓர் தேங்காயில் இரத்தினங்களை துளைசெய்து அதில் நிறப்பி ஞானேஸ்வரர் சன்னிதானம் போய் சேவிக்க அன்றிரவு சொர்ப்பனத்தில் ஷை சுவாமிகள் தோன்றி தேவு காயில் துக்காராம்சுவாமிகள் அவதரித்திருக்கிறார் அவரிடம் இரத்தின மடைத்த தேங்காயை செலுத்தென்று கூற, அந்தச்சாவகாரி தேவுகா முக்கு வந்து,

கலிவிருத்தம்—ஆடதாளம்.

துக்காதேவர் சன்னிதானத்துட் சென்று
அக்கணம் நடந்த வருத்தாந்தஞ் செப்பி
பக்குவமாய் தேங்காயவர்பாதகா
ணிக்கைபாகவைத்தே தொழுதே சென்றான்.

(வசனம்) அன்றையதினமே ஆளிந்திக்குச் சென்று ஞானேஸ்வரரை தரிசித்து சுவாமி சன்னிதானத்தில ஸ்ரீ ஹரிகீர்த்தனை பாட தொடங்கினார்.

32. கீர்த்தனை. இ—ம் பியாகு ஆதிதாளம்.

கண்ணே மணிவண்ணா—கருணை செய் (௨)
என்னுமுனை மறவேன் ஏ ஜெகதீசா
சன்னுதி செய்தேன்—பவனேசா-ஸ்ரீசா (௧)
கார்த்தருளையா—கடல்நிற மெய்யா
பார்த்தனையாண்ட பணிசையா-துய்யா (௧)
சிற்பர முகுந்தா சின்மயானந்தா
தற்பரனான முசுகுந்தா—வைகுந்தா (௨)

பண்ணவர் பணிந்திடும் பாதாரவிந்தா
மண்விண்ணளந்த ஸ்ரீ கோவிந்தா—எந்தாய் (௩)

(வசனம்) தாசர் பகவானை பஜித்திருக்குமளவில் லோகோகிராம வாசிகள் கண்டு தாசரை தங்கள் ஊருக்கு யெழுந்தருளவேண்டுமென்று விண்ணப்பம் செய்ய தாசர் அவர்களோடு செல்ல, அவ்வூரில் எல்லோரும் பச்சைப்பந்தலிட்டு ஆசனமளித்து அலங்கரித்து, அன்றிரவு பஞ்ச வாத்தியத்துடன் ஹரி கதாஸிரவணஞ் செய்ய தாசர் சபாநடுவில் திருநடனமாடும்போது இதுவே வைகுந்தமென்று சொல்லும்படியா யிருந்தது, கேட்டீரோ சித்தர்களே யென்று நபாஜிசித்தர் பின்னுஞ் சொல்லத் தொடங்கினார்.

11—வது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீமான் துக்காராம் சுவாமிகள் திருவடிகளே சரணம்.

12—வது. அத்தியாயம்.

காப்பு—விருத்தம்.

ஆனையைக் காத்தாய் போற்றி அரவின்மேற்றுயின்றாய்போற்றி
வானுளோர் பணியுமெங்கள் வைகுந்தபதியே போற்றி
ஞானவர் காலா போற்றி தத்துவப்பொருளே போற்றி
மோனியர்க் கருள் சொரிந்த முரஹரி போற்றி போற்றி.

கலிவிருத்தம்—ஆடதாளம்.

கேசவா மாதவா ஸ்ரீமத் கோவிந்தா
வாசுதேவா முகுந்தா ஸ்ரீவைகுந்தா
மாசிலா துக்காதாசர் மகிமையை
ஆசையோடுரையச் செய்யுமையனே

விருத்தம்.

சீரதாய் லோகோகாமில் சிறப்புடனிருக்கும் விப்பிர
நேரதாய் வார்த்திக ஸ்ரீ நிர்மல தாசர்தம்மை
பார்தனில் பணிந்து வோர்நாள் பரிவுடன் காலக்ஷேபம்
ஆரியரதியச்செய்து அன்னமும் புசிப்பீரென்றான்.

(வசனம்.) இவன் மனமானது சுத்தமாயிருந்தபடியால்,

கவி.

என்று நீ சொன்னா-லன்று நான் வருவேன்
சென்று நீ வருவாய்-மன்றுளம் மம்மா.

கலிவிருத்தம்—அடதாளம்.

பத்துபேர் பிராம்மணர்க் குந்தங்களுக்கும்
இத்தரையிலன்னமிட வெண்ணினேன்
அத்தனே அண்டைவீட்டின் சுவரின்மேல்
சித்தடிச் சிறுவீடு கட்டிருப்பதால்.

ஷை இ—து.

அய்யனே மாரிகாலமு மானதால்
செய்யனே சுவர் சாய்ந்து யிருப்பதால்
மெய்யனே யென்ன மோசமோ வென்றவள்
துய்யராம் தாசருக்கன்று செப்பினாள்.

(வசனம்.) தாசர் அம்மா நீங்கள் பயப்படாதீர்கள்.

ஷை இ—து.

அச்சமில்லாம லன்னதானங்களும்
இச்சகத்தினில் ஈடேரும் வரையில்
பச்சைமேனியனான விடோபாவும்
நிச்சயமாய் நிவர்த்தி செய்திடுவார்.

(வசனம்.) ஆனதால் தாங்கள் போகலாமென் றுரைத்தபின் வார்த்திகஸ்திரீ தன் வீடுவந்து பார்க்குமளவில், அங்கிருந்த ஜனங்களெல்லாம் சொன்னதாவது,

40. தோரா.

பொங்கமுடன் விடோபாவருளால் புவிதனில் நின்றது அன்றே
தங்கியிருந்த ஜனங்களெல்லாம் தாசர் மான்மிய மிதுவென்றே.

கலிவிருத்தம்—அடதாளம்.

நாலுநாள் கழித்துச் சமாராதனை
பாலதற்குறிய பலகாரமும்
சீலமாயவர் சித்தப்படுத்தி பின்
தாளிணை துதித்து தாசர் தம்மையே.

ஷை இ—து.

தம்மையே வாருமென்றழைக்க தாசர்
அம்மவந்தனனென்றவரேகிட

இம்மயிலுள்ளவாரிய ரெல்லோரும்
செம்மையாய் போஜனமவர் செய்தபின்.

ஷை

செய்தபின் தாசர் கிழவிதனைக் கூவி
ஐயமில்லாதம்மா புசியுமென
வையத்தில் வார்த்திக ஸ்திரீ புசித்தபின்
பையவே பாதம் சுத்திசெய்து வந்தாள்.

ஷை இ—ம்.

வந்திட வீட்டிலுள்ள வஸ்துவெல்லாம்
தந்திடுமம்மாவென்று தாசர் செப்ப
சந்தடி செய்யாதெல்லாம் வெளியிட
விந்தையாய் சுவர் கீழ்விழ லாயின.

(வசனம்) இதைக்கண்ட ஜனங்கள் ஆச்சரியங்கொண்ட தாசரை பூசித்தார்கள். பிறகு சுவாமிகள் அவ்வூர் அதிகாரியை வரவழைத்து இந்த அம்மாளுக்கு

கலிவிருத்தம்—அடதாளம்.

குடியிருக்கவோர் வீடு கொடுமென்ன
படியிசை நீயிவானும் பகர்ந்திட
அடியவருடன் கூடியவ்விரவினில்
விடியுமட்டும் காலக்ஷேபம் வினவினார்.

(வசனம்) காலக்ஷேபம் முடிந்தபின் அவ்வூரார் ஆனந்தபரிதராய் சுவாமிகள் எவ்விடஞ்சென்றாலும் அவ்விடம் பாவனமாகிறதென்றும் இவ்வனைவர் அவதாரஞ்செய்து நாளுக்கு நாள் மகத்துவங்கள் அதிகரித்து யிருப்பதால் ஊரார் இவருக்குச் செய்யும் வந்தனை வழிபாடுகளைக்கண்டு தாசர் பகவானை நோக்கி ஏ ஜெகதீசா பவனாசா பண்டரிபுரவாசா இவ்வூராரென்னை யோர் மனிதனாக வெண்ணி கவுரவப்படுத்துகிறார்களே நானோ உமது தாசானு தாசாக்களுக்குட்பட்டவனென்று நாராயணனை நாடி ஸ்தோத்திரஞ் செய்யத்தொடங்கினார்.

33. கீர்த்தனை இ—ம் சருக்கினில் வளர்ந்த (என்ற வர்ணமெட்டு.)

தேவாதி தேவ தேவா தேவாதி தேவனே — தே
மூவர் புகழுமெய்யா முகுந்தா மலர்க்கையா
பணிசையா—மிகுதுய்யா—வரமீயுமையா — தே

ராமாவதாரனே ராக்ஷஸ பீமனே
க்ஷேமமளிக்கும் நாதா செம்பொற்பதத்தை தாதா
குருபோதா சுவிநோதா வரந்தாதா பிரக்கியாதா தே
பண்டரிபுரவாசா பாண்டவர் நேசா
ஆண்டினேனெனைக் காராய் ஆதரிக்க நீ வாராய்
வரந்தாராய்—பவந்தீராய்—சுகுமாரா—தீரா தே
மூவுலகளந்தவா மூவர்க்குகந்தவா
கோவிந்தனே ரீங்காரா கொண்டாடிடும் ஓங்காரா
கிலிங்காரா—ஸ்ரீங்காரா—ஆங்காரா—த்தோம்பதா தே.

(வசனம்.) இது நிற்க, மாகோலியென்னும் நகரத்தில் ஸமஸ்கிருத வித்துவான் பலவும் வாசித்தவன் இராமேஸ்வர பட்டனென்னும் நாமம்பெற்றவன், ஜாதியில் பிராமணன், அவ்வூர் அரசனிடம்போய் நிகரற்ற கீர்த்திபெற்றவன், நிதியில் அதிக பிரபல்லியமானவன், இவன் துக்காராம் விஷயத்தில் பலபேரால் கீர்த்தி கேள்வியுற்றவன்.

கலிவிருத்தம்—அடதாளம்.

சூத்திர ஜாதியிற் பிறந்தவனாய்
காத்திரன் பிராமணற்கு விரோதமாய்
கீர்த்தி நான்கு வேதத்தின் கருத்தினை
பூர்த்தியாய்ப் புகன்றே வெளியிட்டனன்.

ஷை இ—ம்.

இட்டனன் பெரியோர் சிறியோர்களும்
பட்டிணத்திலுள் பிராமணப் பேதைகள்
கட்டைகளில் வலைக்குள் ளகப்பட்டு
மட்டில்லாத வித்துவான் மறையோர்களும்.

ஷை அடதாளம்.

மறையோருக்குக் குறைவென் றவனெண்ணி
இறையவனிடம் சென்றவனும் நண்ணி
துரிதமாய் துக்காதாசனுக்கு யின்று
விரைவுடனவன் திருமுக மெழுதினன்.

ஷை அடதாளம்.

உவரைவிட்டுத் தலைதூரமேகிட
சிரதா யரயன் செப்பினு மொன்று
சாரியே வேவுகாரர் திருமுகம்
கோரிகிராம நீதிமானுக் கீந்தனர்

ஷை இ—ம்.

ஈந்திட் நீதிமானு மதைப் பெற்று
காந்தியுள்ள துக்காராமனைக் கண்டு
வேந்தனும் திருமுகமுமக் கெழுதினன்
சாந்தமாயிதை நோக்குமென்றே தந்தான்.

ஷை இ—ம்.

தந்திட தாசருமதையுங் கண்டு
இந்த ஜீவன்முத்தர் புன்னகை கொண்டு
அந்த ராஜன் கட்டளை கடக்காமல்
சந்ததம் உலகிற் சென்றவரிடம்.

ஷை இ—ம்.

அவரிடம் க்ஷமை அடியேன் பெற்றுவாரேன்
அவனியில் தவராதனுப்புமென
நவசரோருக பாதனருளினால்
அவருமே பெரும்மாகோலிக் கேகினர்.

ஷை இ—ம்.

ஏகிதாசர் இராமேஸ்வரன் வீட்டை
வேகமாய் விசாரித்து வீட்டிற்புக
ஆகமங்களையோதி யவனப்போ
யோகமென்னுஞ் ஜபத்திலிருந்தனன்.

(வசனம்) இதை தாசரறிந்து நாமோச் சாரணைந்செய்ய பட்டர் வெளியில் புறப்பட்டு வந்தவுடன்

ஷை இ—ம்.

திருவடியினில் வீழ்ந்து சேவித்தவர்
இருகரங்களைக்கட்டி வினையமாய்
பிரியமா யவர்நின்றிடப் பட்டனும்
சரியென நோக்கிச் சந்தோஷமாயினன்.

ஷை இ—ம்.

ஆகியே சூத்திரனு யுதித்து நீ
வேக நான்குவேதத்தின் கருத்தினை
சாகவாசமாய் கீர்த்தனை சாதித்து
ஆக நான்கு வர்ணத்தவர்க் கருள்செய்தாய.

ஷை இ—ம்.

ஓதியபின்னதை வாசிக்கச் செய்தாய்
நீதியோ நிறையோ பெரியோரெலாம்
ஆதியென்றுன் திருவடிக்காளாகச்
சாதித்தாயெனப் பட்டருஞ் சாற்றினர்.

ஷை இ—ம்.

அய்யனே பூர்வ சந்தஜனங்களும்
அய்யனே அனந்தனைக் குறித்தவர்
அய்யனே வுலகினிற் பாடியதை
அய்யனே நான்குவர்ணத்தாருமதை.

ஷை இ—ம்.

ஆடியே வருவது அது எது
பாடியேயெனக்குப் பகர்வாயென
கூடி வும்மை அது கேட்டவனல்ல
தேடிநா னுறைத்தபடிச் செய்குவாய்.

அதாவது

ஷை இ—ம்.

இதுவரையி லியற்றிய கவிதன்னை
பதிதன்னில் மூட்டையாய் கட்டிப்பதலமாய்
இதமுடன் இந்திராயணியில் விட்டு
சதுரனென்றுக் கவிதனைச் செப்பாதே.

ஷை இ—ம்.

செய்வையாகிலித் தேசத்தைவிட்டுன்னை
வையகத்தினில் ஓட்டிடுவேனென
துய்யனே தங்களுத்திரவின்படி
செய்யனே நான் நடப்பதுவே சித்தம்.

(வசனம்) என்று வழியில் நடந்துபோகும்போது என்ன யோசித்து நடக்கிறுரென்றால்,

விருத்தம்.

ஆதியில் பண்டரிநாதனும் நாமதேவருமன்புடன் வந்து
கியாதியாய் கீர்த்தனையபங்கங்கடன்னை கனமுடனியற்றுவாயென்றே
ஓதியபடி யென்னுள்ளத்திலிருந்தே உதவிசெய்தபங்கங்கள் முடித்த
சோதியேசாக்ஷி தூயமாமணியெனத் தொழுதுமே தேவகாம் வந்து

விருத்தம்.

வந்துமே தாசர் சன்னிதியுறைந்து வாதனை பூசனைபுரிந்து
இந்திராதிகளு மேற்றிய பரனை இராமேஸ்வர பட்டனென்னை
சுந்தரவபங்கம் கீர்த்தனைகளெலாம் தூயகோர் பிரமாந்தியில் [றே.
அந்தமாய்விட்டு அபங்கமுங்கீர்த்தனை அன்புடன் இயற்றுறுனென

அப்படிச் செய்யாயாகில்,

கலிவிருத்தம்.

ஊரைவிட்டு ஓட்டிடவேனு மென்று
பாரில் ருத்திரன் வேதப்பொருடன்னை
ஆரியர்க்குள் செய்யாதென்ன ஞாயம்
நீதி என் உத்திரவின்றிச் செப்பாதே.

(வசனம்) என்று சொன்னான் ஆகையால் எல்லா அபங்கத்தையும் கீர்த்தனைகளையும் மூட்டையாகக்கட்டி இந்திராயணியில் விட்டுவிடுகிறேன் அவர் உத்திரவை அற்புதப்படுத்தி அவ்வாறு செய்யவேணுமென்று யெண்ணியிருந்தேன். அடியேன் சொப்பனத்தில் நாமதேவருடன் சேவை சாதித்து கவிபாட வுத்திரவுதந்திரன்றி யென்னுள்ளத்திலிருந்து பாடப்பட்டவரும் நீரே! எப்போதாவது கவிபாடவேண்டும் வித்துவானென்று பெயரெடுக்க வேண்டுமென்று எண்ணினதுண்டா; இல்லையே என்னை ஊரைவிட்டு துரத்தவேண்டிய காரணம் என்ன. இப்புத்தகங்களையெல்லாம் நதியில் விட்டுப்போகிறேனென்று சொல்லிப்போனார். பிறகு புத்தகமூட்டையை தலைமேல் வைத்துக்கொண்டு வீதி வீதியாய் நுழைந்து சொல்லிப் போகையில் சில உத்தமர் கண்டு இராமேஸ்வர பட்டனோ வித்துவானென்று கர்வங்கொண்டு இப்படி அரசனிடம் செப்பி ஆக்ஞாபித்தது ஞாயமோ அரசனிடம் என்ன நீதியுண்டுயெனப் பேசிக்கொண்டார்கள். பிறகு தாசர் மூட்டையை நதியில் பெருங்கல்லைக் கட்டி விட்டுவிட்டார். அதுமுதல்,

கலிவிருத்தம்—அடதாளம்.

முன்னோர்கள் முன்செய்த கீர்த்தம்பாடி
பின்னை யானத்திந்தே பெரும்பாக்கமேல்
அன்னையான மில்லாமலைத்தனை
சன்னுதி செய்துமே சயனித்தனர்,

இதுவுமது.

பத்திமான்களும் மெத்தப்பெரியோரும்
நித்தமும் மனங்கொதித்தளிக்குதென்று
இத்தரையில் ஈசனைத்துதி யென்று
மெத்தவு மெமக்கா ருரைப்பாரென்றார்

(வசனம்) இப்படி ஊரா ரெல்லாம் கலந்து ஏ! தீனசரண்ணியா திவியோர்புகழ்கண்ணியா, ஏ! பண்டரிபுரவாசா, ஜெகதீசா, பவனுசா சர்வேசா, இதுவெல்லா முன் மாயமோ யாதுமறிகிலேன் என்று திருத் துளாய் மாடத்தருகில் வட்டப்பாறைமீது சயனித்து இருக்கும் தாசனைக்கண்டு மௌனமாய்ச் சென்றார்கள். பக்தருடைய சித்தம் பகவான் திருவடியில் நயிச்சித்திருந்தது இப்படி இருக்க இராமேஸ்வரபட்டன் பூனவில்,

41. தோரா.

நாகநாதனைசேவிக்க வவன் நலமுட னென்னைக்கொண்டு
வேகமாகயிரு சீடர்களுடனே மேவண்டி பூனவிற் சென்று.

மறுநாள் காலையில்.

42. தோரா.

நித்திய கடனை முடிக்கவென்று வஸ்திரமதை கையிலெடுத்து
சுத்த ஜலந்தனை தேடி அன்கட்ஷா மகான் தனிலடித்து.

43. தோரா.

குளத்தில் ஸ்னனஞ் செய்யும்போ தவன் கூக்குரலாவது யென்னே
சளசளவென கையால் ஜலவாரி தலையிலடித்ததோர் பின்னே.

44. தோரா.

கங்கா ஜமுனா சரஸ்வதியெனை காந்தருள் புரிவீரென்று
அங்கன மவனு மிரச்சலிடவே அன்சட்ஷாவும் சென்று.

45. தோரா.

என்னிட குளத்திலிரங்கி நீரா யேன்கலக்கினுய் வந்து
முன்னேனா மாகும் முடியவில்லையே மூடா வாவென்றனைந்து.

46 தோரா.

அதர்வண வேத மந்திரத்தையும் அன்கட்ஷா வுச்சரித்து
எதிரியான ராமேஸ்வரன்மீது ஏவினனே கொக்கரித்து.

47. தோரா.

பதாதிகேசம்வரையி லெரிச்சல் பட்டனுக்கு வுண்டாகி
நிதானமாக ஜலத்தைவாரிக்கொட்டு மென்றவனேகி.

(வசனம்) அய்யோ இதென்னகாரணம் என்று பட்டர் பரதவிக்க சீடர்கள் ஆசானை நோக்கி ஐயா, இது அன்கட்ஷாவின் குளம் அதில் அவர்

48. தோரா.

உத்திரவில்லாமல் ஸ்னனமும் உத்தமரே நீர் செய்தீர்
அத்தனே அதர்வணவேதவ ல்லவர் அவரிடம்நீர் போமையா.

(வசனம்) இவ்வெரிச்சல் சொஸ்தப்படுத்துவாரென்று சீடர்கள் சொல்ல ஆசாரியனான பட்டன் அப்பா நானே பிராம்மணன் அவனே மிலேச்சியன் அவனை வந்தனஞ்செய்யேன் நாம் போகலாம் வாரு மென்று சிவதரிசனமும் செய்யாமல் தன் ஊரை நாடி புறப்படுகையில் எரிச்சலானது அதிகமாய் ஐயோவென்று அலறி ஓலமிடுவதை வழிப் போக்கர்கள் கண்டு

கலிவிருத்தம்—அடதாளம்.

துக்காதேவர் தன்மீதில் பொறாமைகொண்
டக்கணமுரைவிட் டோட்டுவதாக
மிக்கராஜனிவன் செய்த மோசத்தால்
இக்கணமிந்த தோஷம் விடாதென்றார்.

(வசனம்) இதுவுமன்றி அன்கட்ஷாவென்னும் சித்தபுருடன் இத்தீவினைக்குக் காரணமாயினன். இதுவுமன்றி பூர்வத்தில்

ஷை இ—ம்.

அம்பரீஷ மஹாராஜனனவர்
இனமையில் ஏகாதசி விரதஞ் செய்ய
சம்பிரமாய் நன்முனி துருவாசரும்
நம்பிநான் வருவேன் பாரணைக்கென்றே.

ஷை இ—ம்.

வருவேனென்றவர் நாகலோகஞ் சென்று
விரைவுடன் பாரணைக்கு வராததால்
பிரியமாய் ராஜன் பாரணைசெய்திட
சரியல்லச் சாபம்பிடியெனக் கோபித்தான்.

ஷை இ—ம்.

கோவிக்க ராஜன் கோவலனைத்தொழ
சேவிக்கும் திருவாழியாழ்வானன்று
மாவுலகில் மாதூருவாசன்றன்னை
தாவியே கொல்லுவேனெனத் தரணியில்.

ஷை இ—ம்.

தரணியிலவனைத் துரத்திடவும்
அரணயனிடமேகி முறையிட
கருணையாய் பாண்டுரங்க தயாநிதி
சிரமையை போக்கிவிடுவாரென் றோதினன்.

ஷை இ—ம்.

இதிட்டதூருவாசனுக்குக் கண்ணன்
நீதியாய் நிகழ்த்தியதை செப்புவேன்
ஆதிநாயகனுமெனை வைதாலும்
பூதலத்திற் பிழைபொருத்தாட்கொள்வேன்.

ஷை இ—ம்.

சொன்னமேலினைக் கோவிந்தனப்போது
மென்னனை அம்பரீடனிடஞ்சென்று
அல்லலைப்போக்குமென் றுரைப்படையாகில்
கல்லமில்லாமல் காத்திடுவானென்றார்.

(வசனம்) அதற்கிணையாக அத்தலோகபாவனரான துக்காராம் சுவாமிமீது கோபங்கொண்டு துரோகஞ்செய்ய நினைத்த ராமேஸ்வர பட்டனை வெதிக்க, அன்கட்ஷாவின் மந்திரம் தொடர்ந்து இத்தயிடத்தில் கொல்லவருகிறது என்று வழிப்போக்கர் சொல்ல அதைக்கேட்டப் பட்டர் திகிலடைந்து ஞானதேவனை பிரார்த்தனைசெய்து தவம்புரிய ஆளிந்தி வந்து சன்னிதிக்கெதிரில் தவம்புரியத்துடங்கினன். சீடர்கள் பட்டன் இருப்புக்குமேல் புறக்கிளையில் ஜலம்நிறைந்த பாத்திரத்தை கட்டி அங்கிருந்து ஜலம்வந்து பட்டன்மீது வொழுகிக்கொண்டே வரச்செய்து பாதுகாத்துவந்தார்கள். இவன் இப்படியிருக்க அங்கு தேவுகாவில் பாராங்கல்லின்மீது சயனித்திருக்கும் துக்காராம் சுவாமிகள் முன்னில் பகவான் ஒரு

ஷை இ—ம்.

வாலிபனைப்போலே யெதிரில்வந்து
ஆலிலையிற்றுயின்ற வென்னையனும்
சீலராம் துக்காதாசர்மேனியெல்லாம்
சாலவே தடவிக் கொடுத்த பின்னர்.

ஷை இ—ம்.

பின்னு முன்னைக் குழந்தாய் பாதுகாக்க
உன்னிட முதுகின் பின்னிருக்கிறேன்
என்னுடைய கர்ப்பத்தி லுன்னைவைத்து
யென்னுள் முன்னேயீடேற்றுவன் யானென்றார்.

ஷை இ—ம்.

இனிநடக்கும் அதிசயங்களெல்லாம்
கனிவாயுடையோயினி நீ காணப்போகிறாய்
மனதில் விசனமும் நீ வையாதென்
றினமுடனுரைத்தனன் மாரந்தனன்.

(வசனம்) பிறகு தாசர் சன்னிதானத்திலிருக்கிறாரென்று ஊரார் அறிந்து தினந்தினம் சேவித்துப்போவார்கள். தாசரும் அன்னஆகாரமுங்கொள்ளாமல் காலக்ஷேபமும் பண்ணினவரல்ல. தனக்குத்தானே பாகவானைப் பாடிவருவார். இப்படி 12 நாள் கழித்தபிறகு, பகவான் ஊரார் சொப்பனத்திற் சென்று

விருத்தம்.

துக்காதாசன் கரிகளைக்கட்டி தூயதோரிந்திராயணியில்
அக்கணமமிழ்த்தி எறிந்துமேலுங்கான் அதனையும் நீங்களெல்லோரும்
பக்குவமாகச்சிரத்தினி லேந்தி பதிலமாய் சேர்த்திடுமென்றே
சக்கறுபணியுமாரணன்வின்று கலமுடன் மறைந்தனரன்றே.

இதுவுமது.

நித்திரைபகற்றி யாவருங்கூடி நெடியதோர் நதிக்கரையருகில்
இத்திசையுள்ளோர் யாவருங்காண யின்பமாய் மூட்டைகள்மிதந்து
முத்தியையளிக்கும் முராரியருளால் மூட்டைகள்வருவதைநோக்கி
பத்திபதாகவே பண்டரிநாதனை பாடியே துதித்திருந்தனரே.

33. கீர்த்தனை—இ—ம் நீலாம்புரி.

அண்டர் நிலைகண்டுடன்புகழ் அய்யாபணிலையா

எண்டிசையுளோர் போற்றிடும் ஈசா பவநாசா
துக்காதாசர் தமையாட்கொண்ட துய்யா அருட் செய்யாய்
மிக்க மேகவாகன்மகிழ் மேலா குணசீலா
எங்குந்நிறைந்தவனே யெழில்கண்ணா மணிவண்ணா
இங்குவரமருள் செய்திடும் இறையே யெங்கள்துரையே
கருவரங்கந்தனில் துதித்தேன் காயா அப்பிரமேயா
திருவரங்கத்தமர்ந்த திருத்தாளா வெம்மையாளா
கோசலாநிவாசா கோவிந்தா முகுந்தா
தாசாதாசனே வந்தாண் டருளேமறைப் பொருளே

(வசனம்) என்று ஆராரெல்லாம் விடலனைபஜித்து

கலிவிருத்தம்—அடதாளம்.

மேளவாத்தியத் தோடுமனைவரும்
தாளபேரிகைடங்கா முழங்கிட
ஆளுக்கோர் மூட்டையவர் தலைமேற்கொண்டு
சாலைவீதிவீதியாய்த்திரிந் தெல்லோர்

ஷை இ—ம்.

வந்து சன்னிதானத்திலவர் சென்று
சந்நதி செய்யா தாசனைத்தான்கண்டு
அந்த கிரந்தமூட்டையவர் முன்வைத்து
விந்தையாய் விடலபாராயணஞ் செய்தார்

49. தோரா.

பண்டரி நாதாபண்டரி நாதாபரஞ்சோதியேயென்று
மண்டலமதி லென்குற்றங்களை யினியன்னித் தருள்வாயின்று

(வசனம்) இப்படி எல்லோரும் பஜித்தார் தாசர்பகவானைநோக்கி 13-நாள் அடியேனை பாதுகாத்ததுபோல இக்கிரந்தங்களையும் அதைக்கட்டிய வஸ்திரங்களையும் நனையவிடாமல் பாதுகார்த்த என் கர்த்தனேயென்று அங்குள்ள ஆண்பெண் அடங்கலும் எவ்வாறு துதித்தாரென்றால்

கலிவிருத்தம்—அடதாளம்.

இசையிலாமற் பாடுவார்களுஞ் சிலர்
அசைவிலாம லாடுவார்களுஞ் சிலர்
தொசை போகுமெனத் தோன்றுதவர் சிலர்
பசியிலாமல் பஜித்திடுவார் சிலர்.

இதைக்கண்ட

ஷை இ—ம்.

அண்டர்கள் மனதிலெண்ணங் கொண்டது
பண்டிவைகுந்த மென்னப்பகிட
தொண்டுசெய் துக்காதாசனை சேவித்து
அண்டர் தொண்டுசெய்து புகழ்ந்தாடினர்

(வசனம்) இதுநிற்க ஆளிந்தியில் ஞானேஸ்வரர் ஸன்னிதானத்தில் தவம்புரியும் இராமேஸ்வர

ஷை இ—ம்.

பட்டன் தேகமெல்லாமெரிச்சல் பட்டு
கிட்டைசெய்ய ஞானேஸ்வரசுவாமிகள்
இட்டமாய் நிருநாமதேவாய்வந்த
அட்டயோகியர்க்கருள் துக்காதாசென்றார்

ஷை இ—ம்.

தாசனென்றுபெயர் கொண்டவதாரம்
மாசற்றவரும் மாநிலத்திற் செய்தார்
தோஷி நீயவனை நிந்தித்ததாலே
பூசுரா வுனக்கிப்பாவம் வாய்த்ததே

(வசனம்) இனிமேலாகில் தாசருக்கு சரண்புகுவையாகில் புனிது

ஷை இ—ம்.

துன்பங்களெல்லாம் தொலைந்துபின்னர்
இன்பசாகரத் தேயடைவாயென
சம்பிரமாய் பட்டன்தான்விழித்து நோக்கி
கம்பிராமேஸ்வர னென்றறிகிலேன்.

ஷை இ—ம்.

பலவிதத்தில் யான்பாக்கியவானாகியும்
உலகில்குங்குமம் சுமக்குங் கழுதைபோல்
அலையலாகினேன் அம்புவியிலென்று
கலியெனும் வித்தியாகர் வத்திறலல்லோ

ஷை இ—ம்.

மெய்யடியாரை தூஷித்தமாபாவி.

பையவுள விளிற் பேரெடுத்தேனின்று
அய்யராம் துக்காராமரையான் சென்று
கையினூர்ந்திருபுவந்து மெக்காலமோ

டை இ—ம்.

நேரினில் கிளைத்துசெவிப்பமோமாகில்
பாரினிலென்னைச் சாபமிப்பாரோ
சிரதாயநீயே னென்றவன் தேங்கி
கோரிசிடன் கையினிற்றிருமுகம்

டை இ—ம்.

திருமுகமதனை வாழ்த்தியெடுத்து
பரமகாருண்ணியர் பாதத்தைப்பூசித்து
பிறியமாசெய்கிறாயை பொருத்தாட்கொள்ளும்
குறையிலாமலென் கட்டருளவுதினில்

(வசனம்) ரீராடினதும் தேகத்தில் எறிச்சலுண்டானதும் ஞா னேஸ்வரர் சன்னிதிசேர்ந்து தவம்புரிந்ததும் பகவான் சொர்ப்பனத் தில் ஞானேஸ்வரர் தோன்றி சாதித்ததும் பட்டன் பாதவித்ததும் விண்ணப்பம் செய்ய தாசர் திருப்பத்தையும் பார்த்து ஹரி ஹரி

டை இ—ம்.

என்னையோர் பொருளாகவே யெண்ணியே
மன்னுறால் தெரிந்தராமபட்டரும்
மின்னும் ஸ்ரீமுகமொன்றை யனுப்பினன்
கன்னரூபருளாலதைக்கண்டனர்

டை இ—ம்.

கண்டுமோரபங்கத்தையெழுதியே
மண்டலத்தில்பலருக்களிடமீந்து
கொண்டுபோய் பட்டருக்குக் கொடுமென
தொண்டருமதை பட்டர்க்கு தந்தனர்

டை இ—ம்.

இந்தகோரபங்கத்தனைப் பட்டரும்
விந்தையாய்வாசித் தேயதைநோக்கையில்
காந்தியாய் சுருத்தும்விளங்காமலே
சாந்தியன் செய்வே னொன்றுந்தியங்கினன்

(வசனம்) தாசரெழுதிய அபங்கத்தின்கருத்து

விருத்தம்.

தனது சத்துருவாயிருக்குமேயாகில் சத்துரு மித்திரராவார்
சினமுள சர்ப்பம் சார்த்தூலமெலாம் சிறப்புடன் தொண்டுமேசெய்யும்
மனமது னலமாயிருக்குமே யாகில் மாவிடம முதமேயாகும்
கனமுள பட்டர் திருமுகம் நோக்கி களித்துமே இருந்தனரன்றே.

(வசனம்.) உடனே பட்டருக்கு தேகவெரிச்சலெல்லாம் அடங்கின வுடன் ஆ ஆ அங்கட்டஹா விடுத்த சாபமானது இத்தனை நாளாய் வேக வைத்தது துக்காராம்சுவாமிகளுடைய கிருபையினால் நாம் பிழைத்தோ மென்று தேவுகாம் நோக்கி இரண்டு கரங்களையும் கூப்பி

விருத்தம்.

வந்தனஞ்செய்து வருந்தியே பட்டன் வருவதை வைணவர்கண்டு
சந்தோஷமாக வெதிர்கொண்டேகி தாசரும் பட்டர் முன்னிற்க
விந்தையதாயிரு கரத்தினை கூப்பி வேதியனும் பிறந்தென்ன
இந்தமாவுலகில் வைணவரென் றெங்குள்ளத்திலெண்ணி வெமென்றே.

50. தோரா.

அந்தரங்க பக்தரென்று வும்மை அறியாமல் பிழை செய்தேன் [ன்.
விந்தைவிந்தையாய்ச் செய்தகீர்த்தனைகள் வெள்ளத்திலிடச்செய்தே

51. தோரா.

நான்செய்த குற்றங்களை க்ஷமித்து நல்லறிவையெமக் கூட்டும்
வான்புகழ் துக்காதேவனேயெமக்கினி வல்லவர் பதந்தனைக்காட்டும்.

(வசனம்.) என்று பட்டர் தொழுது நிற்க தாசர் பட்டரை நோக்கி சொன்னதாவது நான்

கலிவிருத்தம் இ—ம் காம்போதி.

சின்னஜாதியனுனச் சிறுவனும்
மன்னய பாதத்தை நமஸ்கரிக்க
இன்னிலத்தில வாக்கொண்டேனுதலால்
என்னையாட்கொளுமென்றுவ ரோதினர்.

டை இ—ம்.

ஓதிடபட்டனுள்ளமுங் கலங்கி
ஆதியாமாசாரியரும் நீரென்று
வேதியனுனென்றலகங் காரமும்
வாதிக்கப்பொல்லா வழிபவிர்த்தனனே.

ஷை இ-ம்.

தள்ளிடவபங்கமெனும் வாளினால்
மெள்ளநமனெனுங் காடதை சோதித்தேன்
சள்ளைபோக்கிவுன் சேவைபெற்றுக் கொண்டேன்
நல்லவுன்பதம் நம்பினேனென்றனன்.

(வசனம்.) கேட்டீரோ சித்தர்களே என்று நபாஜிசித்தர் பின்னுஞ் சொல்லத் தொடங்கினார்.

12—வது சம்பூரணம்.

துக்காராம்சுவாமிகள் திருவடிகளே சரணம்.

13—வது அத்தியாயம் காப்பு

மாவலியிடத்திற் சென்று மண்ணளந்தவனே போற்றி
கோவலர் தம்மையாண்ட கோவிந்தநாமா போற்றி
சோம சூரியாதி தேவர் தொழுதுகை கூப்பு மெய்கள்
வாமனரூபா உந்தன் மலரடி போற்றி போற்றி.

(வசனம்.) கேளுங்கள் சர்வாந்தர்யாமியாகிய சச்சிதானந்த மூர்த்தியை சதா பஜிக்கும சாதுக்களாகிய சித்தர்களே:— இராமேஸ்வர பட்டர் தாசருக்கு அடிமையான பிறகு நித்தியவாசஞ் செய்திருந்தார். பிறகு ஜீவன்முத்தர் ஆளிந்திக்குச் சென்று ஞானேஸ்வர சுவாமியைக் கண்டு களிப்புண்டு கைகூப்பிக்கொண்டு சேவித்திருக்கும்போது அவ்வூரார் அறிந்து சந்தோஷித்து கூட்டங் கூட்டமாய்ச் சேர்ந்துவந்து சேவித்து தாசரால் ஆசீர்வாதம் பெற்றார்கள். ஜீவன்முத்தர் சுவாமியை சேவித்து விடை பெற்று தேவுகாமுக்கு வந்து நித்தியகருமம் முடித்து யிருந்தார். பிறகு தேச தேசங்களிலிருப்பவர் சொல்வதாவது

கலிவிருத்தம் இ—ம்.

பட்டர் தாசர்பத்தில் நம்மையாய்
விட்டபின் கிராம வாசிகளெல் லோரும்
இட்டமாய் பஜனை செய்குவார் சிலர்
பொட்டன சேவித்துப் போவார்கள் சிலர்.

(வசனம்.) இதை பூமியிலுள்ள அங்கட்ஷா பதி கேள்விப்பட்டு

52. தோரா.

பட்டனுக்கு நாஸிட்டதோர் சாபம் பாரில் நிவர்த்திய தாக்க
இட்டமாக துக்காராமன்றன் திருவடி தமக்கா ளாக்க

53. தோரா.

ஆச்சரியங்கொண்டன் கட்ஷாவும் அக்கணம் தாசனைக் காண
கோசரவானுப் வருகையில் கிஞ்ச வடியெனும் கிராமமுந் தோண;

கலிவிருத்தம் ஷை இ—ம்.

சிந்தாமணிதேவன் மனைவாசலில்
அந்த மாயன் கட்ஷாவுந் தொடர்ந்துமே
எந்தனுக்குப் பிச்சையிடு மென்றோத
அந்த சப்தமுங் கேட்டொரு ஆரியன்.

ஷை இ—ம்.

அன்னமும் வாரி வைத்தவனுக்கிய
பின்னமும் பாத்திரம் நிறையாததால்
என்னவாச்சரியமென்று சிந்தாமணிக்
கன்புடனோடி ஆரியன் செப்பினான்.

ஷை இ—ம்.

செப்பிடச் சிந்தாமணி தேவர் தானுமே
அப்பவேதானு மாச்சரியங்கொண்டு
இப்புவியிலவ ரமுதைக்கொண்டு
கொப்பன பாத்திரத்தினிற் கொட்டினார்.

ஷை இ—ம்.

கொட்டிடப் பாத்திரமுங் குவிந்திட
இட்டமாயன்கட்ஷாவுந் திரும்பியே
மட்டில்லா துக்காராமர் மனைச்சென்று
பொட்டனப் பிச்சைப் போடுமென்றோதினன்

(வசனம்) அந்த சத்தத்தைக் கேட்டு ஆவலியம்மாள் யாசகருடைய பாதையே அதிகமாயிற்றென்று முகஞ் சுளித்துக்கொள்ள அவருடைய குமாரத்தி கங்காபாய் அறிந்து

ஷை இ—ம்.

மாதாவுமனைத்த மாவிலோர் பிடி
ஆதாரமென்றன் கட்ஷாவுக் களித்தப்
போதவன் பாத்திரம் நிறைந்து போக
சோதிக்கத் தங்காபாயி நீயோ வென்றான்.

(வசனம்.) அதற்கு அக்குறத்தை நீயென்ன

ஷை இ—ம்.

பித்தனைப் போலு மும்மைக்காண் கிறதே
இத்தரையில் துக்காவென்ற ந்தைபெயர்
மெத்தவும் பீமமா நதிக்கருகினில்
பத்தி செய்யப் பண்டரி புரமேகினார்.

(வசனம்.) என்றக் குழந்தை சொல்ல பகீரி இக்குழந்தையின் திறத்திற்கு ஆச்சரியங் கொண்டு அம்மா வுன்னுடைய.

ஷை இ—ம்.

தந்தையைக்காண் பிக்கவாருந் தாயென
சுந்தரகங் காபாயி நற்சுமுகியும்
அந்தமாய் சன்னிதானத்தி னுட் சென்று
தந்தையு மிவரென்றவள் சாதித்தாள்

ஷை.

சாதிக்க தாசர் தன்னிலையை நோக்கி
ஆதிநாயகரிவ ரென அன்கட்ஷா
சோதியானபதம் சேவித்த பின்னர்
நாதனே யெனநால்ஜா பரியந்தம்

(வசனம்.) அன்கட்ஷா சாஷ்டாங்க மாய்ப்பணிந் திருந்தான்

ஷை இ—ம்.

இன்றுமென்று விசாரிக்காமல் தாசர்
நன்னயபத்தி செய்தேயிருக் கையில்
நண்ணி அன்கட்ஷாவும் வெளியேறக்காமல்
தன்னுள்ளேதான் தியங்கி யேனின்றனன்

(வசனம்.) இரவெல்லாம் தாசர் நடத்திய காலக்ஷேபத்தை அக்கம்பக்கம் கிராமத்திலுள்ள வர்கள் கேட்கவந்தார்கள் அவர்களில் ஐந்து பேர் ஒன்றாய்க்கூடி காலக்ஷேபங் கேட்கையில் அவர்களில் ஒருவனுக்கு சர்ப்பம் தீண்டி யிறந்து விட்டான் மற்ற நால்வரும் என்ன சிகிச்சை செய்தும் தீராமையால் தங்களுக்குள்ளே தெளிவுற்று நடந்து விட்டதற்கு யோசிப்பதில் பயனில்லை யென்று இப்பிரேதத்தை மூலையில் படுக்கவைத்து நால்வரும் ஹரிநாம சங்கீர்த்தனம் கேட்டு ஆனந்தித்திருந்தார்கள் அவ்வளவில் விடிராத்திரியாகவே தாசர் பகவானுக்கெதிரில் நின்று கோஷ்டி களைப்பார்த்து வுறக்க விடல நாமபாராயணம் பண்ணுங்க ளென்று பஜிக்கலாயினர்.

54. தோரா.

ஹரி நாராயண ஆபத்பாந்தவா அப்பிரமேயஜகதீசா
கரிமுறை கேட்டக்கண்ண பிரானே கவலை தீருஞ்சர் வேசா

35. கீர்த்தனை இ—ம். தேசிக தோடி.

நம்பினேனே நாரணா நம்பினேனே நாரணா
நாதனே வேதனே போதனே பாதம் (நம்)
இம்மகி தன்னிலேவும் மிடபதந்தனை
செம்மையதாகவே பெம்மானேபணிந்து (நம்)
தேசிகன் பதந்தனை ஆசையதாகவே
தாசன் கோவிந்தனும் பூசனை செய்து (நம்)

(வசனம்.) இப்படி பகவானை பஜித்து தாசர்

கலிவிருத்தம்.

சுத்திலும் திருநோக்க முடையவராய்
பத்திபா யெல்லோரையுங் கடாக்ஷித்து
உத்தரதிக்கிலையன் நோக்கை யிலே
நித்திரை செய்தவன் போலிருந்ததே

ஷை இ—ம்.

இருந்திட தாசர்பிரேதமென் றெண்ணாமல்
திருவிருக்குஞ் சபையில் மூதேவிபோல்
பெறு நிலத்திலே பக்தரு காத்தாலே
பெரிய மூதேவிப்பின் வீற்றிருந்ததே

(வசனம்.) ஹரிஹரி என்று தாசர் துதிக்க மறுபடி அந்த நால்வரன்னடை யொருவன் படுத்து மற்றநால்வரும் நின்றிருப்பதைக்கண்டு தாசர் அவாளிடஞ் சென்று விசாரிக்க நால்வருஞ் சொன்ன தாவது.

ஷை இ—ம்.

ஐயனே நாங்களோ வர்வழிதன்னில்
ஐயனே வரும்போதரவ மொன்று
ஐயனே யவனை தீண்டனுங்களும்
ஐய மூலை யிலவனை வளர்த்தினோம்

(வசனம்) என்று அவர்கள் நால்வரும் உண்மையை யுரைக்கவுடனே தாசர் பகவானிடம்வந்து அவாளுநாத் ததைச் சொல்லபகவான்.

ஷை இ—ம்.

உன்னிட யிஷ்டத்தின் படிச் செய்குவாய்
என்னைய பக்தனே யென காரணன்
சொன்ன வண்ணமே தாச ரெல்லோரையும்
முன்னம் போல் முராரியைத் தொழு மென்றார்.

ஷை இ—ம்.

தொழுதபின் சபமாய்க் கிடந்தவனும்
எழுந்து கோஷ்டியுடனொருவனுமாய்
பழுதிலா மங்கைக் கொட்டிபஜனை செய்து
அழகுடன் தாசரடி தொழுதேத்தினான்.

ஷை இ—ம்.

சுவாமி களும் சந்தோஷமாக வன்று
ஆமென்றவனை ஆசீர்வதித்து
தாமத மில்லாமல் சத்விஷயத்தில்
க்ஷேமமாயிடு படச்செய்தா ரன்றே.

ஷை இ—ம்.

இந்த வாச்சரியம் கண்டிருந்தோ ரெலாம்
சந்தோஷ மாயகந்தனை சிந்தித்து
ஏந்தையாம துக்காதாசரை மக்காக
அந்தவை குந்தத்தேயிருந்தே வந்தார்

(வசனம்) என்று விடியோமையில் மங்களாரதியானவுடன் தங்கள் தங்கள் இருப்பிடம் யேகினர் இவ்வற்புதக்காக்ஷியைக் கண்ட அனகட்ஷாபதீசந்தோஷ முற்றவனாய் தாசனா டஜிக்கத் தொடக்கினான்.

35. கீர்த்தனை இ—ம் கமாஸ் ஆதி.

துக்காராம் திருவடிகளே சரணம்
தொல்புவியோர் போற்றிடும் —துக்
இக்கடலுலகினில் மிக்குவையுறக்கும்
மிக்கப்புகழ்படைத்த பக்குவமாகிய —து
அண்டர்களுடனே தொண்டர்களேத்திடும்
பண்டுவுலகில் பண்டரிநாதனைத் தொழும் —து
கேசவகோவிந்த தாசர்களையாண்ட
மாசிலாதவ வேங்கடனைத் தொழும் —து

(வசனம்) இப்படி அனகட்ஷா முதலான கோஷ்டி களெல்லாம் ஒன்றாய்க் கலந்து.

கலிவிருத்தம் இ—ம். காம்போதி.

மங்களம்பாடி மாவுலகோ ரெல்லாம்
தங்கள் தங்கள் இருப்பிடந்தான் சென்றார்
சங்கை யில்லாமல் தாசருளத்தினில்
பொங்கமாய்ப் பொன்னரங் கனைப் பூசித்தார்.

(வசனம்) இப்படி பூசித்திருந்த தாசர்முன்.

ஷை இ—ம்.

வாலிபமுளபெண்ணொருத்தி வந்து
மூல அய்யர் மீதில் மோக முங்கொண்டு
ஆலிங்கனம் செய்வா யென்றவள் செப்ப
காலமென்ன மோக்கானிலே னென்றவர்.

(வசனம்.) இந்த மாதுடைய விரகத்தை தீர்க்க என்னால் முடியுமோ ஏமுகுந்தா ஏகோவிந்தா ஏவைகுந்தா என்று.

ஷை இ—ம்.

பஞ்சபூத முமக்கு தந்தது செய்தும்
சஞ்சலக்குழி யிலாழ்த்திடுவது
கொஞ்சமேனு முமக்குத்த காதன்றுப்
பஞ்சவரை யாட்கொண்ட பராபரா.

ஷை இ—ம்.

(வசனம்.) அடியேனை பரிக்ஷிக்காதே ஓ தேவ தேவா மஹானுபாவா வென்று இரண்டு அபங்கமெழுதி அந்தமமான் வசமளிக்க அதைப்பெற்றுக் கொண்டு அவள் சொன்னதாவது.

தேவாரம்.

ஹரிஹரிவிட்டல தேவா ஆபத்பாந்தவனே வா வா
முராரி யெனக்குமுட புத்தியை மாற்றிவுந்தன்
திருவடி தனைக்காணக்குந் தேவனே தேவர்கோவே
சருவமுன் கருணை யென்று தன்மனைக்கே கினளே.

55. தோரா.

லோககோ கிராம வாசிக ளெல்லாம் வேகமாய் தாசரைப் பணிந்து
பாகவதரே நீரெங்களுக் குரைத்த படிசெய் தோமென வணைந்து

56. தோடரா.

இன்னமு மொருக்கால் வருவீராகில் இவ்விடஞ் சில நாளிருந்து
கன்னடையுடைய போதனை யெமக்கு நாட்டு மென்ற வரறைந்து

(வசனம்) இப்படி கிராமவாசிகள் அழைக்க தாசர்

கலிவிருத்தம்—ஆடதாளம்.

அப்படி யாகுமேயென தாசரும்
இப்பவே ராமேஸ்வர பட்டரையும்
கொப்பனவே தம்பி காஹோபாவையும்
மெய்ப்புள பிராம்மண கங்காஜீயையும்

ஷை இ—ம்.

வாணிய சந்தாஜீயுங் கூடவந்து
காணக்கிடையா கீர்த்தனங்கள் பாடி
வானுளோர் புகழ் லோகோஹசிகளெலாம்
பாலுபோலுள தாசரைப் போற்றினர்.

57. தோடரா.

கீர்த்தனைகளுடன் அபங்கமதனை குவலயத்திற் பாடி யாடி
பூர்த்தியாய் லோகோகாம் வருகையிலே புவிதனிலெல்லோர் கூடி

58. தோடரா.

தாசனைக்கண்டு அழைத்துவந்து சமாராதனையை முடித்து
மாலிலாத காலக்ஷேபமதனை மகிழ்தலில் தாசரும் படித்து.

(வசனம்) அவர் காலக்ஷேபம் செய்த பிரகாசமானது விண்ணுலகை மெட்டி விண்ணவர்களெல்லாம் ஆனந்தித்தார்கள். பிறகு சிவாஜியென் பவன் தாசர்மீது பொறாமைகொண்டு கிந்தித்து வருவான் யாராவது காலக்ஷேபத்திற்கு வா வென்றழைத்தால் அவன் சொல்வதாவது,

கலிவிருத்தம்—அடதாளம்.

இரவினில் வந்தால் தூக்கமிரா தென்றும்
அரிதமாய்பகல் வேலை கெடுமென்றும்
தரையினில் தேயுண்டாகுவ தல்லாது
வருவது கொப்பரை சர்க்கரைக்கன்றோ

(வசனம்) என்று சொல்லுவான் இப்படி இருக்க

ஷை இ—ம்.

பூனாவிலொரு பிராமணனு மன்று
தானாய் தரணியில் வியாபாரமுஞ் செய்ய

ஆனதோர்பதி னாயிரம் பொன்னையும்
தானாய் கஷ்டப்பட்டுத் தலையில்லனுமே.

ஷை இ—ம்.

அவனு மக்குகடன் காரர்வாதையால்
புவனமதனில் ஞானேஸ்வர புனிதனை
தவனமாயன்ன பானமுட் கொள்ளாமல்
தவமியற்றி னானுறுதியினாக.

ஷை இ-ம்.

செய்யவே ஞானசுவாமிகளு மன்று
வையத்திலவன் கனவுதனிற்றோன்றி
துய்யராம்துக்காராம ரிடஞ் சென்றால்
மெய்யதாய் வினைதீர்த்திடும் போமென்றார்.

ஷை இ—ம்.

அப்படியே யவன் துக்காராமரிடம்
அப்படியே சென்று அடிபணிந்த பின்னர்
அப்படியே அன்று வியாபாரம் யான்செய்ய
அப்ப கஷ்டப்பட்டேன் பதினாயிரம்.

(வசனம்) என்று கடன் பாதையால் ஆறுமாதம் தவஞ் செய்ததும் ஞானேஸ்வரர் தாசரிடம் போகனிய மித்ததும் வுரைத்து பிறரு ஒருவருடம் திருவடிசேவை செய்துவந்தும் இதுவரையில் தவறுசெய்ய வில்லை யென்றெண்ணி துயரமுற்று துக்காஸ்வாமிகள் முன்னின்று தானவந்த சங்கதியெல்லாம் சொன்னார் சுவாமிகள் கோஷ்டிகளுடனே இவனையனுப்பி வளையல் காரசிவாஜியிடம் போய் இவர்கடன் தொகையை அறிக்கையிட்டு பரிசுபெற்றுக் கொண்டு வாருங்களென்று அனுப்பினார் அவ்வாறே கோஷ்டிகள் சிவாஜியிடஞ்சென்று சொன்னதாவது.

கலி விருத்தம்.

வளையல்கார சிவாஜி யிடஞ் சென்று
அளவற்றகடன் ஆரியன்பட்டதால்
உலகினில் துணையெல்லா மவனுக்கு
சலன மாயவற்கே யெனச்சாற்றினர்.

ஷை

சாற்றிடச் சிவாஜியதையுங் கேட்டு
ஆத்திர அந்தணனை யிட்டுவந்தீர்

கீர்த்தி பெற்ற நீங்களித்தனை பேரும்
சீர்த்தியா யவனுக்கியோனு தென்றே

ஷை

செல்லாத துட்டிரண்டைச் சிவாஜியும்
சன்னனைச்சிறி யேயவர்க் கீந்தபின்
தொல்லுலகில தைப்பெற்று தாசர்முன்
எல்லையில் சிவாஜியீந்தது வென்றுர்.

ஷை

வாங்கியேயுவாத்து தாசர் பார்க்கையில்
ஆங்கது பத்தனைமாற்றுத் தங்கமாய்
சாங்கோ பாங்கமாய் சாதுக்களுங் கண்டு
பாங்குடன் விடோபாவை பஜித்தனர்

ஷை

பாசமாய் பிராம்மணனை யழைத்துமே
தாசரும் துட்டவன்கையில் தந்திட
ஆசையாய தைவிப்பிரனும் வாங்கியே
காபிளியில் யான்பட்டக் கடனுக்கே.

ஷை

கடனுந்திருமோ கவலையு மொழியுமோ
இடமுட்டுறு மாதந்தவந் செய்தும்
அடிமைசெய் தொருவருட காலமாயும்
படிமிசை யென்னப்பலமதை செய்தேனே.

ஷை

செய்தே னென்றவன் சோர்வடைந்து நிற்க
வையத்தில் தாசருமவனை நோக்கி
கைக்கட்டி நிற்க காரணமேதென
ஐயமற்று மவனோதிட லாகினான்.

ஷை

வந்தனத்[illegible] வரையவன் முடி
எந்தையே [illegible]வழி நடப்பதனுல்
எந்தனுக் கொருபாத்திர மில்லாதால்
சந்ததமளிப் பிரெனச்சாற்றினன்.

ஷை

பொற்றிட தாசர் பூசை அறையினில்
பாத்திர மொன்றிருப்பதைக் காட்டிட
பூர்த்தியாய் பூசுரன்கையிற்றுன்றர
ஆர்த்தியாயுமைத்தீநயனும் பார்க்கையில்

விருத்தம்.

பார்க்கவே தங்கமாகி பளிங்கு போலிருக்கக் கண்டு
பூர்த்தியாய் கோஷ்டியெல்லாம் புகழ்வேயங்கு ளோரும்
கார்வண்ணனருளால் தாசர் கரத்தினுல் தொட்ட தெல்லாம்
பார்தனில் தங்கமாகும் பண்மையைக் கண்டெல் லோரும்

கலிவிருத்தம்.

நம்மைப்போல் காலத்தில் ஜபம்செய்து
இம்மையில் இல்லரவாழக் கையில் கூடி
செம்மையாயிருந்து மிவர் சேஷ்டைகள்
அம்ம அற்புதமாயிருக் கின்றதே.

விருத்தம்

பஞ்சபாத்திரமை தாசர் பிராம்மணர்க் களித்தபின்னர்
அஞ்சலி செய்து விப்பிரன் அகத்தினிற் சேரும் போது
தந்திரத்துடன் மணங்கு தாம்பிரந்தன்னில் தங்கம்
அந்தமாய ஹுப்பிர மாணம் அவருமே சேர்த்தாரன்றே.

(வசனம்.) தாசர் கொடுத்த இரண்டு தங்கதுட்டு களையும் தங்கப்பாத்திரத்தையும் விப்பரன் வீட்டிற்குக் கொடுவந்து ஒருமணங்கு தாம்பிரத்தில் அனுப்பிரமாணம் தங்கத்தைகலந்து கொஞ்சங்கொஞ்சமாய் வைத்தால் அவையாவும் தங்கமாகும் இதை யோசியாமல் வீணாய்க்கர்ம யோசனை செய்தோம் என்று சுவாமியைசேவித்து ஒரு கடுகளவு துட்டை வெட்டி ஒருமணங்கு தாம்பிரத்தை காய்ச்சி அதில் போட அப்போதுயாவுந்தங்க மானதைக்கண்டு சந்தோஷித்து இல்லரவாழ்க்கையை நடத்திவந்து இப்படியிருக்க வினாயக் காசிவாஜி என்பவன்.

கலிவிருத்தம் இ—ம் காம்போதி

தாமளித்ததுட்டு யிரண்டு [illegible]
பிரேமையாய் தாசர் [illegible]
தாமதமின்றி [illegible]
சேமமாயச்ச[illegible]

ஷை.

சுவாமிகள் மகிமை சற்றறியாமல்
காமியா யவரைக்கண்டித் தேனல்தால்
ஏரேமையாய்ப் பிரபுவங்தொரு வருடமாய்
பூமியிற் காலக்ஷேபம் புகன்றனர்.

விருத்தம்.

புகன்றிடக் காலக்ஷேபம் போயதைக் கேளாமற்றுன்
அகத்தினிற் கர்வங் கொண்டு அங்ஙன மிருந்ததல்லால்
ஜெகத்தினில் மூர்க்கரோடு தெளிவிலா தலைந்தே னென்று
சகஜமாய் தாசர்காலில் தான்விழுந் தேற்றினனே.

(வசனம்.) இதுநிற்க பூனாவிலிருந்து ஓர் சாவகாரியுடைய குமாஸ்தா.

கலிவிருத்தம்—அடதாளம்.

முப்பத்தாறு பொதி மாடுகள் மீதி
அப்படியே மியம் வாங்கிவர வென்று
கொப்பனலோ கோகாமுக்கவர் வந்
தப்பவுமே சிவாஜியைத்தா கனும்.

ஷை.

வைத்துமே பலவர் த்தகரிடஞ் சென்று
மெத்தவும் மியம்வாங்கி பர்த்திசெய்து
இத்தனையில் தாகுமவன் பெற்று
அத்தனையும் பூனாவுக்கனுப்பினான்.

விருத்தம்.

பொதிதனைய ஐமான்றனும் புவிதனிலவிழ்த்துப் பார்க்க
அதிலிருந் தியமெல்லாம் அக்கணம்ரசித மாக
சதிருடன் மியம்வாங் கதனைமதுதக் தெனல்லால்
டதிதனில் வெள்ளிதன்னை பாங்குடன்றந்த தேனோ.

59. தோ ர ா ர.

வாங்கியது மியமேதவிர னலமுளவெள்ளியன் றென்ன
வான்புகழ் வர்த்தகர் கஷ்டமடைவது வையத்தி லாகா தென்ன.

60. தோ ர ா ர.

கொண்டுபோயதனைகொடுத்து மியமதை கொப்பனவாங்கியேவாராய்
மண்டலந்தனில் லோகோகாமுக்கு வந்தரைனவருஞ் சீராய்.

61. தோ ர ா ர.

தரகனென்னுஞ் சிவாஜியைக்கண்டு சங்கதி யெல்லா முறைத்து[த
தரைதனி லவனுச்சரிய முங்கொண்டு தக்கணம்பொதிதனைய விழத்

(வசனம்.) பார்க்க வெள்ளியாயிருந்ததை அறிந்து வர்த்தகரைக் கேட்க அவாள் சொன்னதாவது நாங்கள் மியங் கொடுத்தோமேதவிர வெள்ளி கொடுக்கவில்லையென சிவாஜிமயக்கமடைந்து ஆசாரியராகிய துக்காராம் சுவாமிகளிடம் வந்துநடந்த சங்கதியாவும் வுரைக்க தாசர்.

கலிவிருத்தம்—அடதாளம்.

புன்னகை கொண்டு தாசர் புவிதன்னில்
உன்னிட சொத்துயாவு மென்றுரைக்க
அன்னவரடிகளை யவன் சேவித்துப்
பொன்கிலமாறு மென்னும் பொருளினை.

ஷை.

துறந்து மேதங்கள் திருவடித் துணையென்று
சரணடைந் தேனித்தரணியில் யானின்று
பிரியமாய்ப்பின் வெள்ளி ஆசையைக்காட்டி
திருவடி மறக்கச் செய்யா தென்றனன்.

விருத்தம்.

தானுகிவந்த லக்ஷ்மி தன்னையே விலக்கொணுது
ஆனதோர் வெள்ளிதன்னை அன்புடன தனைப்பெற்று
மோனியர் பணியுமெங்கள் முராரிதன்னைப் போற்றும்
ஞானருக்கதனை நீரும் செலவழித்திடு வீரென்றார்.

(வசனம்.) பிறகு சிவாஜி 36 மாடுகளின் பேரில் மியம்வாங்கி யேற்றுமதி செய்து அனுப்பிவிட்டு வெள்ளியை வீட்டிற்குக்கொண்டு போய் கொஞ்சம் வெள்ளி யெடுத்து விற்றுபணமாக்கி.

கலிவிருத்தம்.

ஊருக்குப் புறத்தில் நந்தவன மொன்று
பாருக்குள் நடைபாவைதுணை யொன்று
நேராயவனுமே இயற்றியபின்
ஓரதாய் பிராம்மண சந்தர்ப்பணை முமே.

ஷை.

சந்தர்ப்பணமுஞ் செய்து சாத முண்டு
எந்நாளும் தர்மம் நடக்கவென்று

இந்தமாவுலகில் தாசரிருக்கும்
வந்தனஞ் செய்து வையத்தி ருந்தனர்.
இங்ஙன மிப்படியிருக்க வேனோயஸ்தா ரன்மனை வியானவள்,

தரு.
அக்காரா மனதில் ஆத்திரமடைந்தபின்
அக்கண மென்பதியை யடிமைகொண்டு
ஊக்கட இல்ல இலவன்றனிலே
பக்குவ மாய்க்கொள்வோ மென்று பகருகிறாள்

தரு.
கொள் இவளா மென்க்குவளையத்தி லெண்ணி
எல்லையில் யெல்லோர் நித்தினா செய்தபின்
கல்லவனோ [illegible] [illegible]
வல்லவாவனோயல் [illegible] [illegible]

தரு.
என் [illegible] [illegible]
இன்று [illegible] [illegible] செய்து
மன்றுன் போஜனம் செய்யாமுற்பினை
கன்று [illegible] [illegible] [illegible]

தரு.
கமது யெண்ணம் நிறைவேறிய தென்று
கவனங்கொண்டவ டனைகத்திற்சென்று
சமையல் செய்து நன்று கொட்பனைஜலம்
நிலையில் காய்ச்சி வைத்திலிரக்கினன்.

தரு.
இரக்கிப் பாஷாணைத்தன்னை கலந்தவள்
வருகையில் தாசர்தம் வரவை நோக்க
[illegible] தாசரவர் மனைக்குள்வர
[illegible] தயிலக்காப்பவள் செய்தனள்,

தரு.
செய்யவும் தாச ரிங்கத்தைக் கண்டு
ஐயமிலா [illegible] [illegible]
வடையே [illegible] [illegible] யவருமே
மெய்யிலே [illegible] வஸ்திரமுடித்தினர்.

தரு.
வஸ்திரமுடிந்திக்கொண்டு வையரும்
மெத்தவும் பூஜாவிதியை முடித்தபின்
சித்தத்தில் வஞ்சனைசெய் தவளுமே
இத்தரையிலன்னம் பரிமாறினள்.

தரு.
மிகமகிழ்வுடனன்ன முங்காணுண்டு
சகஜமாய் கைகால்களை சோதித்து
ஜகமதில் சந்தனபுஷ்பத்தாம் பூலம்
அகமகிழ்வுடன் பெற்றவரேகினர்.

தரு.
பாதகி தைலக்காப்புத் தேய்க்கும் போதும்
போதவே அன்னம் பரிமாரிடும் போதும்
பூதலத்தினில் தாசரெழும் போதும்
ஏது [illegible] [illegible]கவில்லை யென்றே.

(வசனம்.) என் [illegible] [illegible] யவளாயிருந்தாள் சுவாமிகள் வெளியே புறப்பட்டவுட [illegible] ருடைய

தரு. இ—ம்.
மெய்யெல்லாம் வெடித்து வீக்கம் கொண்டுமே
பையவே [illegible] கேசம் வரையினில்
ஐயோபாவியின் தேகமெரிந்திட
கொய்ய மண்ணில் நொடியில் விழுந்தனள்

தரு. இ—ம்.
மண்ணில் விழுந்தவள் மொழிவ தென்னவென்றால்
தன்வினை தன்னை சுடுமென்றவாறே
என்வினை யென்னையே தகிக்கின்றதென்
றன்னபான மிலாமலி ருந்தனள்.

(வசனம்.) இப்பாக வதத்து ரோகியானவள் வாதைப்பட்டு தன் புருடன்வரவுக்கெதிர் பார்த்திருந்தாள் பிறகு தன்புருடன் சிவாஜி.

36—கீர்த்தனை. முத்துவீராய் வர்னமெட்டு.
நந்தவனத்திலிருந்து சிவாஜியும்
நலமுடன்றன்ன கத்தில்நுழைய
நிந்தைசெய்துமாது தூர்க்கந்தம் ர்மத்தால்
நிலத்திலவளும் புரண்டழுக.

அழுதகுரல்கேட்ட சிவாஜியுமப்போ
அச்சங்கொண்டு மனைக்குள் னுழைய
பழுதிலாக் கொம்பில்திருத்துளா மாலையைப்
பார்த்துயிப்பாதகியை நோக்க.

சயனித் திருந்ததை சிவாஜியுங்கண்டு
தக்கணம் நாசியினை மூடி
நயனங்களால் கண்டவள் டன்னை
கலமுடனே விசாரிக்கையிலே.

தாசருக்குச் செய்த வபசாரத்தினால்
தப்பாமற் றீங்குநேரிட்ட தென
பேசியே சிவாஜியதை நோக்கி
பித்தனைப்போல திகைத்தனராம்.

பாதகிநீ யென்ன காரியஞ் செய்தாய்
பண்டரி நாதன் ஜகத்தோரை
ஆதரிக்கத் துக்காதாசரைப் போலவ
தாரமும் செய்தா ரெனப்புகன்று.

அவருக்கே பாஷாணத்தை வைத்தாய்
அந்தவிட மேவுனைக் கொல்ல
தவறிடாமலே வந்ததென் றுரைத்து
தாசரிருக்கும் மடத்திற் சென்றார்.

சுவாமிகளுக்கவன் வந்தனை முந்தந்து
தன்மனைவி செய்த நேரமெல்லாம்
பூமியில் க்ஷமியுமென்று சிவாஜியும்
பொன்னடி தனைப் பணிந்தனராம்.

பணிந்திட தாசர் மௌனமாயிருக்க
பண்டிதர் ராமேஸ்வர பட்டரும்
தணிந்து சிவாஜி தனைநோக்கியவர்
சொன்னதை யானுமெடுத்துரைப்பேன்.

சுவாமிகளுக் கபிஷேகமுஞ் செய்து
தனையிலிருந்தோர் மன்னனைதனை
பூமியிலுன்மனை விதேக மெல்லாம்
பூகளையாகில் சுகமடைவாள்.

சுகமடைவா ளென்று ராமேஸ்வர பட்டர்
சொன்னபடி யேசிவாஜி செய்ய
அகமகிழ்ந் தேயவர் தன்மனைக் கேகி
ஐயர் சொன்னபடிச் செய்தனராம்.

(வசனம்.) உடனே தேகம் சௌக்கியமாய் பிறகு சிவாஜியும் அவர் மனைவியும் ஆரக்களிப்படைந்து விடலனை பஜிக்கத் தொடங்கினர்.

37. கீர்த்தனை இ—ம். கமாஸ் அடதாளம்.

பண்டரிபுரவாசா பாலித்திடுஞ் சர்வேசா
புண்டரீகனையாண்ட புருடோத்தமனே திவ்விய—பண்
எண்டிசையோர்புக ழேகபராபரா
கண்டாகரனையாண்ட கருணாகரனே திவ்விய — பண்
காலகாலன்புகழ் லீலாவிநோதனே
ஆலமுண்டு மிழ்ந்த ஞாலம்புகழும் திவ்விய — பண்
அண்டினவரை காக்கும் புண்டரீ காக்ஷனே
தொண்டன் கோவிந்தன் றுதிச் சோதி சுடரே திவ்விய—ப

(வசனம்.) இப்படி இருவரும்துதித்து தங்கள் வீட்டைவிட்டுப் புறப்பட்டு மண்டபத்திற்குச் செல்லும்போது ஆண் பெண் அடங்கலும் இவர்களைப்பார்த்து இதுவென்ன ஆச்சரியம் வளையல்காரன்மனைவி துக்காராம் விஷயத்தில் தூஷித்துக்கொண்டிருந்தாள் இன்றையதினம்

கலிவிருத்தம்—அடதாளம்.

நாயகனுடன் நாடியவளுமே
தூயதோர் திருவடியே துணையென்று
நேயமாய் நெடுமாலை மனதுட் கொண்
டையன்றன் சன்னிதானத்திற் கேகினர்.

கெடி இ—ம்.

ஏகிட அவளைக்கண்டு யெல்லீரும்
ஓகோ யிதென்ன வாச்சரிய மென்றனர்
வேகமாயவள் சன்னிதானஞ்செல
தேகியென்றவர் திருவடி தொழுதனள்.

விருத்தம்.

இப்படி சிவாஜி தேவி யியலுடன் தாசர்பாதம்
கொப்பனத் தொழுதென் றுருங் குவலயத்திருந்த போது

மெய்ப்புடன் பூனைவயாளும் மேன்மையா மரசன்று னும்
அப்பனும் துக்காதேவர்க் கவனுமே திருமுகத்தை.

விருத்தம்.

திருமுகமெழுதிதானும் சிறப்புள சிவிகை யொன்று
தருகிறே னதனைக் கொண்டு தாசருக் களித்தபின்பு
பிரியமா யழைத்துவந்தால் பொன்னடி தொழுவே மென்ன
சிறப்புடன் வேவுகாரர் திருமுகமவற்கு தந்தார்.

விருத்தம்.

சந்திட தாசர்தாமும் இன்பமாயதனை நோக்கி
சாந்தமாய் பாண்டுரங்கா தத்துவப் பொருளே யென்று
வேந்தர்கள் போக மெல்லாம் இழிவுளமலமே யென்றேன்
ஆந்தனைப் பொருளே யென்னை அடிக்கடி சோதிக்காதே.

(வசனம்.) என்று அரசனிடமிருந்து கந்துகமேறி வந்தவனிடம் நான் ஒரு திருமுகம் அரசனுக்குத்தருகிறேன். அதை சீக்கிரம் அவருக்குக் கொண்டுபோய்க் கொடுமென்று மெய்யடியார் சொல்ல வேவுகாரன் சுவாமிகான் ஏறிவந்த.

62. தோரா.

கந்துகமானது யிடக்கான தெனக் கரங்களைக் கூப்பியே சென்றான்
எந்தையான துக்காரமே தாசரும் ஏகியதன்பால் நின்றார்

(வசனம்.) அக்குதிரையின் தேகத்தின்மேல் தாசர் கரங்களை வைத்துத்தடவிக்கொடுக்க வுடனே வேவுகாரன் அக்குதிரையின் மேலேறி தாசர் கொடுத்த இரண்டு அபங்கங்களையும் பெற்றுக் கொண்டு போகும்போது குதிரை சாந்தமாய்ச் செல்ல கார்பாரி வேகமாய்ச்சென்று அரசனெதிரில் நிற்கவைத்து சுவாமிகள் கொடுத்த அபங்கத்தையும் அளித்து நடந்த விருத்தாந்தத்தையுஞ்சொல்ல அரசன் அபங்கத்தைப் பிரித்துப் பார்த்து அவ்விட மிருந்த.

விருத்தம்.

மந்திரிமார்களோடு மகிதலத்திருந்த நல்ல
அந்தமாம் பெரியோரைத்தாம் அடவுடனழைத்து மேலும்
சிந்தையில் மகிழ்ச்சி கொண்டு சிறப்புடன் சிவிகை யேறி
எந்தையாம் துக்காதாசர் இருப்பிடமேகினரே.

கலிவிருத்தம்—அடதாளம்.

இருப்பிடமேகி தாசரை சேவித்து
சிறப்புடன் தந்த வஸ்திரா பரணமெல்லாம்

கரத்தினல் துக்காதாசருக்கீந்திடச்
சிரத்தையாயவர் செப்புவதென்னென்றால்.

ஷை

பிரியமாய்ப் பின் கொடு வந்த காணிக்கை
இரவும் பகலும் என்னை ஹிம்சை செய்யுமே
இறைவனுகநீரு மிருக்கின்றதால்
சிரத்தையோடு தானதர்மம் செய்யென்றார்.

ஷை

என்று தாசரரயன்றனை நோக்கி
மன்றுளானுவ காமியமாய்கையும்
இன்று அதிகரித்து யென்னைவாதித்துக்
கொண்டு போய்க் கொடுநரகினிற்றள்ளுமே.

(வசனம்.) என்று இந்நிதி எனக்கு யென்னத்திற்கு காணென்ன செய்யத் துளவமாலை கழுத்திலிருக்கவும் தூயதான ஏகாதசி விரதம் அனுஷ்டிக்கவும் பெரியோர் பாததரிசனை செய்யவும் இவைதை முக்கியமாய் மனதில்வைத்து விடோபாவினுடைய.

ஷை இ—ம்.

பாத கமலமதைப் பணிந்து யின்று
கோதிலாமல் கொடுவந்தநிதி தன்னை
பேதமில்பிராமணருக்களித் திடில்
சோதியிற் சேர்ந்து சொக்கிடுவீரென்றார்.

(வசனம்.) இதைக்கேட்டு யெல்லோரும் ஆனந்தபரிதராய் பஞ்சவாத்தியத்துடன் பஜனைகாலக்ஷேபத்தை நடத்தினர் அந்தருணம்தாசர் சொன்னதாவது எனக்கும் உங்களுக்கும்.

ஷை இ-ம்.

தாயுந்தந்தைபந்து மித்துருக வெல்லாம்
ஆயுங் கால்விடல வெனக்கே யல்லால்
தூயதோர் பதந்தைதுதிந் தோருக்கு
நேயமாய் குறைவில்லை யானந்தமே.

ஷை

காலனானவன் பிடி வரும் போதும்
சாலதேக [illegible] மடையும் போதும்

பாலதா யீசன் பக்திவர மாட்டா
தாலமுண்ட வன்றன்னை பஜிப்பீரே.

(வசனம்.) இப்படி வியாக்கியானஞ் சொல்லலாயினர் அப்பொழுது.

தை இ—ம்.

தேவர்கள்மனாந்தே வேறு ரூபமாய்
சாவதானமாய் தாசர் செப்பிய தெல்லாம்
ஆவலாய் கேட்ட கோஷ்டிகளுக் கெலாம்
தாயவிடலனைப் போலவர் தோன்றினர்.

தை இ—ம்.

விடியற்காலம் மூன்று ஜாமம் விடலனே
படிமிசை காலக்ஷேபம் பகர்ந்தபின்
அடவுடன் அரசன்னிராசை கொண்டு
திடமுடன் அமைச்சரை நோக்கிச் செப்புவான்.

தை

அரயன் செப்பியதை யாவேன் கேளீர்
பரிவுடன்ராஜ்ய பாரத்தின் மேல் மனம்
தனாவிலிச்சையில்லை தாமோதரனை
பிரியமாய் பஜிப்பதேபாசுக மென்றார்.

63. தோரா.

தேகமோ நீர்மேல் குமிழியா கையால் தேவனை தொழுதிடவேணும்
ஆகையால ரயனணிந்த வாபரணம் அமைச்சருக் களித்தனர்காணும்.

64. தோரா.

மந்திரி கையினில் அளித்து அரசன் மற்றொரு ஆடையு மணிந்து
ஈங்கையாகிய விடோபாவருளால் ஏகினர்கானகந் துணிந்து.

(வசனம்.) இப்படி சிவாஜி ராஜன் வனத்திற்கேகியபோது சுவாமிகளை சேவித்து யிரவெல்லாம் காலக்ஷேபமுடித்து விடியற்காலம் வனத்திற்கேகுவார் இப்படியிருக்க மந்திரிமாரும் அவருடன் வந்த பெரியோர்களும் அதிசயமுற்று.

கலிவிருத்தம்—அடதாளம்

ஊனற வெட்ட பூதங் கிளம்பியதுபோல்
நயனவார்த்தை களாடி நம்மை யெல்லாம்
பயனமாய் தாசர் சேவைபகர்ந் திங்கு
குணமாய்க்கானகஞ் சென்றிடக் காரணம்.

தை இ—ம்.

காரணந்தன்னை யுற்றார் பெற்றார் கண்டு
பூரணமாய்க் கேட்டாலென்னப் புகலுவோம்
ஆரணனருளோவிது வென்றவர்
தாரணியில் தவித்துப் புலம்பினர்.

தை

புலம்பி யெல்லோருங் கூடிப் பூனாவுக்கு
களங்கமில்லாத தாயாருக்கினிமையாய்
உலகிலுள்ளோர்க் கெல்லாசகிஸ்தாரமும்
சலனமில்லாமல் ஸ்ரீமுகமெழுதினர்.

(வசனம்.) சேவகன் திருமுகத்தை தாயாருக்கு கொடுக்க அதைப் பார்த்த தாயார் மூர்ச்சையடைந்து [illegible] மருமகள் முதலானோர்கள் தேற்றத் தெளிவடைந்து.

65. தோரா.

ஹரிஹரிமாதவா கோவிந்தா ஸ்ரீ அப்பிரமேயனே யென்று
கரிதனையாண்ட காகுத்தனையேயென காத்தருள் புரிவீரென்று.

தை இ—ம்.

விட்டல தேவனே ஜெகதீசனே
மட்டிலாத துக்காராம தாசனே
பட்டமாள வொரேபால னல்லால்
மற்றுவேறு மைந்தரெனக்கில்லையே.

தை இ—ம்.

இல்லையெயவன் கொண்டதோ ரெண்ணமும்
நல்லதேயன்றி வேறில்லை காதனே
வள்ளலென்றரசர் தர்மத்தின் வண்ணம்
தொல்லுலகில் நடப்பதே தவமென்றாள்.

தை இ—ம்.

புருருவன் ஹரிச்சந்திரன் நளன்மனு
ஒருமனதுடன் செங்கோல் வழுவாது
தாரணியில் குடிகளை தற்காத்து
காரணனடியிற் சேரவில்லையா.

தை இ—ம்.

இதுகளையறியாம லென்புதல் வனும்
பதியில் புராணவைராக்கிய முற்றலனாய்

உதவியாயுலகாள்வதெல்லாம் விட்டு
கதியென்றேயவன் கானக மேகினான்.

(வசனம்.) காம்தாமதமில்லாமல் புறப்பட்டு.

டை இ—ம்.

துக்காதாசர் திருவடியில் வீழ்ந்தால்
அக்கணமந்த தர்மத்தை போதித்து
மிக்கராஜரீகஞ் செய்குவா யென்றே
பக்குவமாயனுப்பினவா ரின்றே.

(வசனம்.) என்று சிவாஜிராஜன் தாயார் சிவிகையிலேறி லோகோ காமுக்குவந்து துக்காஸ்வாமிகள் இருக்கும் மண்டபத்திற் கெதிரில்வந் திறங்கி.

66. தோரா.

தாசருடைய திருவடிகளில் வீழ்ந்து தக்கணமே சரணடைந்து
பேசியே முந்தாணி தனையேந்தி பிள்ளைவர மெனக்கீந்து

கலிவிருத்தம் இ—ம்.

என்று தாசனை யேதொழுது நிற்க
கண்டுராஜன் தாயார் மனக்கவலையை
மன்றவர் போக்கிடுவான் மாதவ னென்றே
இன்றுபய முறாதே யென்றியம் பினர்

(வசனம்.) இதைக்கேட்ட சிவாஜி தாயார் பகவானை பஜித்திருந் தாள் அன்றிரவில தாசர் காலக்ஷேபம் செய்யவும் சிவாஜிராஜன் வனத் திலிருந்து வந்து.

67. தோரா.

துக்காராம் ஸ்வாமியைக் கண்டு தொழுதுகை கூப்பியே நடித்தார்
பக்குவமாகவே ராஜனை தாசரும் பார்த்து அபங்கமும் படித்தார்.

68. தோரா.

ஆதிமூலப்பரம்பொருளாயெஸ்ரீ அச்சுத நாமனு மன்று
சோதியான அப்பொருளது மதனில் தாயபிரம் மனையின்று.

(வசனம்.) அவருக்குச் சக்தியையளித்து அவர் முகமாக.

69. தோரா.

அண்டங்களையும் அதற்குட்பட்ட அசேதனபதார்த் தங்களையும்
பண்ணியவனி லெண்பத்தினான்கு லக்ஷஜீவராசி களையும்.

(வசனம்.) படைத்து ஜீவராசிகளுக்குள்ளும் மானிட தேகிகளு க்கு அதிக அறிவீந்து மாயாசம்பந்தத்தால் விளக்காதவை விளக்கிக்

கொள்ள வேதசாஸ்திர புராணாதிகளை யுண்டுபண்ணிக் கொடுத்து வே தபுருடன்தானே கருணையால்.

கலிவிருத்தம் இ—ம். ஆடதாளம்.

பிரம்மக்ஷத்திரிய வைசிய சூத்திர ரென்றும்
பிரேமையாய் நான்குவர்ணமும் படைத்து
தரணியில னுஷ்டான ஜபதபம்
பிரேமையாய்ப்ப ரோபகார தர்மமும்.

டை இ—ம்.

பொதுவாக வமைத்தாரிப் புவிதனில்
நிதருமமதையுல்லங் கித்தே நடந்திடும்
கதியற்ற கொடியற்கு நரகமும்
அதிகமென [illegible] முறைக்கதே.

(வசனம்.) ஆதலால் [illegible] நான்கினுக்கும் ஏற்றதருமம் விதி த்து வைத்தும் மானிடர் [illegible] தங்கள் குலதருமத்தை விட்டொருஜாதி யான் அனுஷ்டிக்கும் அனுஷ்டானங்களை மற்றொருஜாதியான் அனுஷ் டிப்பானாகில் அவனுக்கு ப்ரீதியாக மாட்டாது பகவான்.

டை இ—ம்.

கண்ணனாகவ தாரஞ் செய்தபோது
மன்னுமவர் குலத்திற்குத் தக்கபடி
இன்னமாய் தருமங்களைச் செய்ததால்
இவ்விலத்தில் புகழும் விளங்கிற்றே.

(வசனம்.) ஆனதால் வேதவேதாந்தங் களிலே சொந்த அனுஷ் டானம் செய்யவேண்டிய தெனச்செப்பியதே தவிர தன்னிஷ்டப்படி நட க்கச் சொல்லவில்லை இதுவுமன்றி ஜலத்திலிருக்கும் மச்சங்களை செய யில் விட்டால் மீளுமா யிதுவுமன்றி.

டை இ—ம்.

தருமராயனுக்குப் பெரிய தந்தை
திருதராட்டிரனுஞ் சஞ்சயனிடம்
துரிதமாய் நூறு தனையர்களெல் லோரும்
தரையில் தவத்திற்கு யோக்கிய மில்லாததால்.

டை இ—ம்.

இல்லாததாலே நீரும் வனஞ்சென்று
நல்லகுண முளவைவர்களை நாடி
மெல்லனத் தவம் செய்வதே மேலென்று
சொல்லிவா வெனச்சஞ்சய னோதினான்.

டை இ—ம்.

எகிச்சஞ்சயனும் தர்மனைக் கண்டு
சோகமாய் தந்தை சொன்னதையே சொல
வேகமாய் வந்தசஞ்சயனை நோக்கி
ஆகஸ்வயதர்மம் அரசாள்வதே யென்றார்.

டை இ—ம்.

குலதர்மத்தை விட்டுக்காடாள்வ தெல்லாம்
பலனில்லை யெங்கள் தந்தை பகர்ந்தது
நிலையுள்ள விட்டல நாராயணனைப்போல
சலனமனமுடன் சரியெனப் புகலினர்.

டை இ—ம்.

சரியெனப்பாண்டு ரங்கனும் சாதிக்க
பிரியமாய்தர்மர் சுராணனைப்போற்றிட
தரையில்நால வேதத்தோடு சுல்லனைனும்
பரமபதமதில் சேர்ந்திட வில்லையா.

(வசனம்.) இதற்கு சாக்ஷியாக ஹரிச்சந்திரன் நளன் முசுகுந்தன் புருருவன் சகரன் கார்த்தவீரியன் முதலானவர்கள் தேகம் பிரணவமாகி அமலனை கின்றவனையில் குலதர்மங்களை தவிர்க்காமலிருந்து மோக்ஷமடைந்தார் அப்படி தர்மம் தப்பினால் பிரம்மசாபம் தப்பாது இதுவுமன்றி பிராமணக்ஷத்திரிய வைசிய சூத்திரரென்னும் 4-வர்ணம் தப்பாது பாதுகாத்து வருபவந்தான் ராஜாதிராஜன் இதுவே ராஜாக்களுக்கு மேலானதர்மம் விட்டலனை விடாமல் துதிப்பதே மேலானபுண்ணியம் என்று வைணவர்வியாக்கியானம் செய்துவந்ததை சிவாஜிராஜன் கேட்டு ஆனந்தபரிதனாய் மந்திரிகளைப் பார்த்து.

கலிவிருத்தம் இ—ம் காம்போதி

ஆடையாபர்ணங் கிரீட மணிந்து
வேடிக்கையாய் ராஜன் வைணவர்தம்மை
நாடிநாரணனே நாதனேயென்று
பாடியே பதம்பூசித்து நின்றனர்.

டை

நின்றிடயவர் தாய்ஜீஜா நோக்கியே
மன்றுள்சாமிகள் மாவடி சேவித்து
இன்றெனக்குச் செய்தவு பகாரத்திற்
கென்றதற் கைம்மாறு யென்னசெய்குவேன்.

(வசனம்.) என்று அவ்விடம் 4-நாள் வரையில் பிள்ளையோடு வசித்திருந்தாள் அச்சமயத்தில் காலக்ஷேபத்திற்கு வந்தவர்களில் ஒருவராகிய புஷ்பத்தோட்டக்கார நபாஜிகாலக்ஷேபத்தில் ஒருநாள் சபையிலிருந்து.

டை இ—ம்.

ஆசாரியன் அடியில் விழுந்தவன்
நேசமாய் நபாஜி சொல்வ தென்னென்றால்
பாசமாய் பிரபு செய்யுங் காலக்ஷேபம்
தாசதாசனுக்குச்செல விடுமென்றான்

(வசனம்.) அதற்கு குற்றமில்லாத நபாஜி யுரைத்ததற்கு சுவாமிகள் அப்படியேயாகுமென்று மௌனமாயிருந்தார்.

70. தோரா.

ஹரிஹரிபண்டரி நாததயாநிதி ஆதிமூலமே வாராய்
கரிதனையாண்ட காகுத்தனே ஸ்ரீ கண்ணா யெந்தனைக் காராய்.

கலிவிருத்தம் டை இ—ம்.

இப்படி நபாஜியெனும் தாசனும்
செப்பிடுமிசை ராகதாள மிலா
தப்பவே கரந்தட்டிகைக்கொட்டியே
கொப்பனகோஷ்டமிட்டுக் கொண்டாடினன்

(வசனம்.) இப்படிநாலு நாழிகை பரியந்தம்பாடிநடனமாடி அலுத்தவராய்நின்றுவிட்டார்தாசர் இதையறிந்து கீர்த்தனைகளைப்பாடி விடிந்தபின் பகவானுக்கு மங்களம்பாடி வகச்செல வழித்தார்.

டை இ—ம்.

விடிந்தபின் விரைவாய் நபாஜிதானும்
படிமிசை பூந்தோட்டத்திற் கேகியே
கடுகி சுவாமிகட் கோர்பருத்தி மாலை
அடவுடன் கோஷ்டிகளுக் கோராரமும்.

டை

கட்டியே சாயுங்கால மானவுடன்
பொட்டணக் காலக்ஷேபத்திற்கு வந்து
இஷ்டமாய் துக்காராம சுவாமிகட்கும்
இஷ்டமாயவரெல் லோர்குஞ் சாற்றினர்.

(வசனம்.) அன்றிரவும் நபாஜிதாசர் முன்போலவே காலக்ஷேபம் நடத்தினர் மறுநாள் நாபாஜியென்பவர்.

விருத்தம்.

நதியினில்ஸ்நானம் செய்து நலமுடனிருக்கும் போது
பதியிலோர் விப்பிரன்றானும் பார்த்து நபாஜிதன்னை
அதிகமாய் தெரிந்தவன்போல் அங்குநின் றுமுரு வாயால்
எதிபதிதன்னைநீயும் இகத்தினில் [illegible]

கலிவிருத்தம்.

எளனஞ்செய்த கோர் [illegible] கண்டு
நாளைகாலக்ஷேபத் [illegible]

தாளிணை தொழுதேயென் வாயைமூடி
காலத்தைப்போக்கு வேனென்ற கவிஞன்

கலிவிருத்தம்.

பிமமாநதியில் பிராம் மணனுமே
பிரேமையாயனுஷ்டானம் முடித்தபின்
நேமமாய் கிரகமேகிய பின்னர்
தாம்பேசுந் தொனியு மடங்கிட்டதே.

ஷை இ—ம்.

விட்டதை யறிந்து விப்பிரன் றனுமே
மட்டிலா துக்கங் கொண்டவனுமாகி
கெட்டுநான் ஊமையாய் விட்டேனென்றவன்
புட்பக்காரனை வைத தோஷமென்றான்.

ஷை ; இ—ம்.

தோஷமென்றவன் கண்ணிநீர் சொரிய
தாசராம் துக்காராமர் திருவடி
காசினியில் விடவேறு கதியில்லே
ஆசையாய் ஐய்யர் அடிகளை சேவித்தான்.

ஷை இ—ம்.

சேவித்த ஊமைக்குபட்டர் செப்புவார்
ஆவலாய் வந்த காரியம் ஆவாவென
காவுமெனவே ஊமைபட்டர் முதுகினில்
மாவுலகினிலெழுதி முடித்தனன்.

(வசனம்.) இவையாவும் தாசருக்குத் தெரிவிக்க அவிடமிருந்த யாவரும் அதிசயமுற்று ஆனந்தங் கொண்டனர் அச்சமையத்தில் அவ்வூர்குடித் தனத்தான் ஒருவன்வைணவர் அவ்வூருக்கு வந்தநாள்முதல்அதிகபிரியனயிருந்தான் ஒருநாள் தன் தோட்டத்தில் விளைந்த.

ஷை இ—ம்.

பிஞ்சுக்கீரக்காயை கிள்ளி வந்தபின்
சொந்தமாய் சுவாமிகட்கு சமர்ப்பித்து
சஞ்சலமிலாமல் சாப்பிடுமென
அந்தக்காயை நான்குபிள வாக்கினர்.

(வசனம்.) அதில் மூன்றுபாகம் சுவாமிகளுக்குத் மற்றொருபாகத்தை பக்கத்தில் வைத்தனர் அந்தஒருபாகத்தை ராமேஸ்வரபட்டர் கேட்டார்.

ஷை இ—ம்.

தங்களுக்குத் தகாதெனத் தாசரும்
சங்கையில்லாமல் பேர்பாதி தன்னையே

அங்கனம்ஊமைக் கேயவீந்திட
பொங்கமாய்ப் புசித்தபின்புப் பேசினான்.

ஷை இ—ம்.

பேசியபின்பு யாவருமப் போது
காசினியி லதிசயுங் கொண்டபின்
ஆசையாய் மற்றப்பாதியவர் கேட்க
தாசருங்கிள்ளிக் காய்தன்னை தந்தனர்

(வசனம்.) அக்காய் சாப்பிட்டவர்களுக்கு யெல்லாம் கசப்பாயிருந்தது அன்றிரவு புஷ்பக்கார நபாஜி காலக்ஷேபத்திடம் வந்தார் அவரை தாசர்கண்டு இன்று நீர்காலக்ஷேபம் செய்யுமென்றுரைக்க நபாஜி தாசர் சுவாமி.

71. தோரா.

இன்றுமுதல் காலக்ஷேப மதனையினிமையாய் செய்யவு மாட்டேன்
சென்றயாதும் பிமாநதி தன்னில் ஸ்னானஞ் செய்யவோர்பட்டன்.

72. தோரா.

சுரக்கியான மில்லா தவனுமி தூயதோர் சபையில் நின்று
பரபரவெனவே குழறுவாயினால் பாடலா மோநீரென்று.

(வசனம்.) பிராம்மணன் சொல்ல அதற்கு அடியேன் தாசாக்களுக்குத் திருப்தி யில்லாதகாலக்ஷேபம் இனிமேல் செய்யேனென்று சொல்ல அதற்கு அவரைதாசர் பார்த்து அப்பா உம்மையென்றென்னைக் கூடாது அவருரைத்தது என்னை நீர் மன்னித்துகாலக்ஷேபம் நடத்துமென,

கலிவிருத்தம்—அடதாளம்,

காலக்ஷேபம் கனமுடன் நபாஜி
சாலவேசபை யோர்மனம் பூரிக்க
நாலுஜாமம் வரையில் நவின்றிட
மேலென அவரவர் மனைக்கேகினர்.

ஷை

பூனாவையாளும் பூபன் சிவாஜியும்
மோனமாய் தாசர் மலரடி சேவித்து
மோனமாய்க்கைக் கட்டியரசாண்டிட
தினமெனமன தில்லையென் றோதினர்.

ஷை

ஓதிட்டதை நீரெல்லோர் மகிழ்ந்திட
பூதலத்திலுனாட்பேன் புகழதாய்
போதவே அரசாண்டிடப் பின்னையும்
ஆதியே யொரு ரோட்டியளித்திடும்,

ஷை

அளித்திடு மென்றாயனு ரைத்திட
செறிபவுடன் ரொட்டிதேங் கோன்றுதந்திட
களிப்புடன் னாயன் மனக்களித்திட
செறிப்புடன் றன்பதிக்கவர் சென்றனர்.

(வசனம்.) சிவாஜிராஜன் தாயார் ஜீஜாபாயம் மாள் தாசருக்கு வந்தனம் தந்து திருவடியை சிரசின்மேல்வைத்து விடைபெற்று பூனே வுக்குச் சென்றார். கேட்டோரா சித்தர்களே யென்று நபாஜி சித்தர்பின் னுஞ் சொல்லத் தொடங்கினர்.

13—அத்தியாயம்.

ஸ்ரீ ஸ்ரீ ஸ்ரீ ஸ்ரீ.

துக்காராம் சுவாமிகள் திருவடிகளே சரணம்.

14 வது—காப்பு.

ஆகமம் புகழுந் திவ்விய அருமறைப்பொருளை போற்றி
யோகநாயகனை யெக்காலத்தும் விராஜியேய் போற்றி
நாகமேற்றுயின் மெய் யெடுத்தி கரசிஸ்வரூபா போற்றி
மோகவாதனைவைப் போக்கும் முகுந்தனை போற்றி போற்றி.

கலிவிருத்தம்—அடதாளம்.

துக்காராமர் சரிதைப் புகன்றிட
இக்கடலுலகினி லென்றுவினில்
மிக்கவேபுகழ் கொண்டு வசித்திடும்
பக்குவமாய் வாலாயம் போற்றுவாம்.

73. தோரா.

இஞ்சவடிலெனும் கிராமந் தனில்வாழ் சிந்தாமணி யெனும் தேவன்
சஞ்சலமில்லாமே மா சங்கரி தன்னை சேவிக்க வலனும்.

74. தோரா.

கடுவழியில்வர தேவுகாமி ருப்பதை நான்மறை யாளனும் கண்டு
படிமிசை துக்கா தாசரைப்பணிந்து பண்புடனே காலமென்று.

75. தோரா.

பரிவாரத்துடன் தேவுகா மெனும் பட்டணமதனிற் சேர்ந்து
ஹரிதாசரேனுந் துக்காராமர் ஆரியன்வரவை தெரிந்து.

76. தோரா.

தெரிந்து தாசரும் சிந்தாமணியை சேவித் தெதிரினில் நிற்க
அறிவுள்ள துக்காராம தாசரும் அக்கண மவர்பதந்து திக்க.

77. தோரா.

அய்யாவும் மிடகரத்தினு லெமக்கு அன்னமிடுகு விரெந்தாய்
மெய்யதாய் மனக்கேகி தாசரும் மேன்மை யாயவர்க்கன்ன மீந்தார்

(வசனம்.) அருகிலிருந்த கோஷ்டிகளும் சத்திரத்தி லிருந்தவரும்.

கலிவிருத்தம்—அடதாளம்.

மற்றபிராமணுடனே கோஷ்டிகளு மங்கு
சத்திரத்திலிருந்த ஜன மெல்லாம்
சித்தத்தில் தரிக்கயில்லை யாமெனா
முத்தருமங்கு மோனமாய் நின்றனர்.

ஷை இ—ம்.

மோனமாயிருந்த தாசருமப்போ
தீனரக்ஷகனை யிச்சனை தன்னில்
போனகமித்தனை பெருக் கீந்திட
வேணசாமக்கிரியை விட்டிவில்லையே.

ஷை இ—ம்.

இல்லையே யென்று தாசர் முறையிட
அல்லல் போக்கும் அநாதரக்ஷகனும்
வல்லவர் பிராம்மணர் மற்றோருக் கெலாம்
நல்லவன்னம் பரிமாறி னரன்றே.

ஷை இ—ம்.

மாறிடயிவ்வற்புத மகிமையை
பாரில்யாவரும் பார்த்தி சயிக்க
சிராய் தாசனைச் சிந்தாமணி தேவன்
ஆரியன்பணிந்தை யனைப் போற்றுவான்.

ஷை இ—ம்.

போற்றியே யிங்குநம்மை சோதவருமே
நேத்தியாய் நாங்கலந்துலாவு கின்றார்
ஆர்கதியாய் வசிஷ்டா சிரமத்தைப் போல்
கீர்த்தியாய்க் காமதேனு மிங்கில்லையே.

(வசனம்.) ஆதி யநாதியாயிருந் தோங்கும் விடலனே அன்னம் பரிமாறியிருக்கின்றார் அவ்விடலனை பஜித்தால் யாதொரு குறைவில்லை இக்கலியுகத்தில்.

ஷை இ—ம்.

பஜனை காலக்ஷேபம் கோடி பாமனை
நிஜபக்தியாய் நினைத்து நிலத்தினில்
கஜராஜனேற்ற ககனத்துளனே வரும்
சுஜனவாமனைச் சொர்க்க மடைந்தனர்.

ஷை இ—ம்.

அடைந்தன ரென்று சிந்தாமணி அய்யன்
படிமிசை துக்காதேவரை பூஜித்து

கடந்தஞானியரே நாம் கடந்திட
அடவுடன்பீமா சங்கரிக் கேகுவோம்

(வசனம்.) என்று யெல்லோரும் தாசரிடம் விடைபெற்று சிவ க்ஷேத்திரத்திற் கேகினர் இதுநிற்க.

விருத்தம்.

மற்றொரு விப்ரன்றானும் மகிதனிற் பொருளை நாடி
அத்தனும்ஞான தேவின் அடிபணிந்தவரைத் தேடி
மெத்தவுந்தவத்தைச் செய்ய மெய்யராம் ஞான தேவர்
பத்தியாய் துக்காதேவர் பதமதைபணி வீராகில்

விருத்தம்.

என்னமு முடியுமென்று யோகனுமுரைத்த போது
மன்னுபூ சுரனுமப்போ மாதவ துக்காதேவர்
சன்னிதி சென்றுஞான தேவரு முரைத்த சேதி
நன்னயமாக விப்பிரன் நலமுடனுரைக்கக் கேட்டே,

78. தோரா.

பண்டரிராயா பாண்டவர் நேயா பாரளந்த பெம்மானே
அண்டமூவுலகை யுண்டவாயனே ஆதரித்திடு மம்மானே.

கலிவிருத்தம் டை இ—ம்.

லோகோகாமில் கலையல் பேரஞ் செய்யும்
யோகவான் சிவாஜியிடம் சென்றவன்
பாகவிஷ்டத்தைப் பெற்றுக் கொள்ளு மென
லோகோகாமுக்கு விப்பிரனு மேகினன்.

டை

கலைபல்கார சிவாஜியிடம் வந்து
சலனமாய் சொன்னவற்றை யெலாம் சொல்ல
தலைமையாய் பிராம்மணர்க்குச் சமாதானம்
நலமதாய் செப்பி நாதிலந்தன்னிலே.

டை இ—ம்.

இரும்புக்கா ரொருநான் கவர்ந்திடப்
பெருமையாய் பிராம்மணனைதப் பெற்றுமே
சரசரேலெனத் தாமும் வருகையில்
கருமமென்ன செய்தோமெனக் கதறினன்.

டை இ—ம்.

கதறிக் கார்களைக் கட்டிச்சு மந்தவன்
பதறிவரவர பனுவதிசு மாக
சந்நிதியில் கன்னிகா ரேகைமலை தன்னில்
பதலமாய் மூன்றுக் கார்களை வைத்தனன்.

டை இ—ம்.

வைத்துமற்றொரு காரைக் கரத்தேந்தி
இத்தனையில் தேவுகாமுக் கேவந்து
அத்தனும் துக்கா அய்யர்தமைக் கண்டு
மெத்தவுமன் போடவர் முன்புவைத் தனன்.

(வசனம்.) அதை சுவாமிகள் கரத்தால் தொட்டதும் அது தங்கக் காராய் யிருந்தது இவ்வதிசயத்தை பிராம்மணன் கண்டு.

79. தோரா.

ஹரிஹரி பண்டரீ நாரணா தேவா அப்பிரமேயனே அய்யா
பிரியமுள்ள துக்கா மகிமையித் பின்னை யொன்றறியேன் மெய்யா

டை இ—ம்.

ஞானதேவரை நான்நிந்தித் தேவந்தேன்
தீனனென் விதிப்படி முடியு மென்று
மானசத்தில் துக்காவை மனனஞ்செய்து
மோனமா யொருகாரைக் கொண்டேகினன்.

(வசனம்.) இதுநிற்க சுவாமிகள் ஒருநாள் பீமா நதியில்ஸ்னானம் செய்து வருகையில் காட்டினில் காமிகளாகிய யிடையர் சிலபேர் ஆடு களை மேய்த்திருந்தனர் அச்சமையம் ஆடுகளிடம் ஒருகறுப்புநாய் காவ லாயிருந்தன அந்நாயைக்கண்டால் ஜனங்கள் பயந்துவேறு வழியாய்ச் செல்வதுண்டு தாசர்இன்னாயின் மர்மந்தெரியாத வராய் அவ்வழியில் வருகையில் அந்நாயானது வுறுமிக்கொண்டுவந்து யெதிரிக்குரலைப் பி டிக்க சுவாமிகள் நாயைப்பார்த்து.

கலிவிருத்தம்—அடதாளம்

உனக்குண்டா யிருக்கும் பெருஞ்சிலேத்துமம்
எனக்கில்லை யென்றுரைத்திட நாயுமே
இணக்கமாய் கடியை விட்டிரங்கியே
வணக்கமாய் தாசர் தாளில் விழுந்ததே.

டை இ—ம்.

விழுந்துநாயும் திருவடி சேவிக்க
யெழுந்துபீமா நதிக்கரையில் வந்து
அழகுள வரன் க்ஷேத்திரத்திற் சென்று
பழுதிலாவிடல பாராயணஞ் செய்தார்.

டை இ—ம்.

செய்து ஆதித்தன் நடுவிலே சாய்ந்தபின்
அய்யரும் வாட்டையில் வருகும் போது
வையத்திலஞ் சனியெனுங் கிராமத்தில்
பையவேபுகுந்து போகும்போது வோர்

(வசனம்.) பிராம்மணன் முக்காடிட்டு அக்கிரார வழியாக போகையில் அன்று தன் வீட்டில் பிதுர் சிரார்த்தம் முடித்துக்கொள்கை இலையில் பரிமாறி இபாராதனை செய்து அதிதி அப்பியாகதர்கள் வழியில் வந்திருக்கிறார்களாவென்று பார்த்து வருகிறோமென்று வீதியில் வந்து பார்க்கையில்.

கவிருத்தம்—அட [illegible]

துக்காராம் சுவாமிகளைக் [illegible] ளென்
மிக்க அவலுடையனாய் [illegible]
பக்குவமாய் தாசர் [illegible]
இக்கணம் [illegible] சொல்லினன்.

தை. இ—ம்.

ஆதலால் [illegible]
போதல் [illegible]
மேதினிக்கண் [illegible] லாம்
ஆதித்தன் கண்ட [illegible] மே.

தை. [illegible]

அருமென்ற பிராமணன் [illegible]
வெகுநேரமறிந்து [illegible]
சாகவாசமாய் சாயுஜ்ய [illegible]
போகலா மென்றுந்தம் ஜூஜம் பெற்றார்.

(வசனம்.) அவன் விட்டில.

தை. இ—ம்.

இருநான்கு வயதுள்ளப் பிள்ளையொன்று
தனாயுடனுமையில்லா நாளையென்
நீயைவன் பதரிரு [illegible] பூசிக்க
அதிதாசரும் அமலனைப் போற்றினர்

80. தோடரா.

தடாரி நடாரி மாதவா நாரணசேசவா அச்சுதாசுரஜெகதீச
துரிதமாகவேனை பாலனை செய்யும் சிங்கமனே பரமேசா.

88. கீர்த்தனை இ—ம். கமாஸ் ருமதாளம்.

பாலராம சந்திர சேவரா கருணாகர —பால
சாலவுனை நம்பினேனே யிப்புவியில்
தற்பரசிற்பர மெய்ப் பொரு
ளற்புதமாகிய பராபர —பால
சங்கரா சாரியர்க்கிக மாய்தொழும்
பொங்குமுடனுக் தன்தக்க பதம் நம்பி
இங்குமக்கு மெக்கு கின்று

தங்குக் தெய்வம் நீரேயென்றேன்
சங்கையறுந் தெந்தனுக்கு
மங்களாசாசனஞ் செய்த —பால
சங்கத் முதலனை சிந்தனை செய்யுங்கோ.
விந்தையாண்டருள் —பந்தவினையருத்
திந்திரா தேவிரமும் —சந்திராதி மூவர்சூழ
எந்தனை யந்தரா யும்
சுந்தராங்க சுபாங்க ஸ்ரீ [illegible] —பால

(வசனம்) இப்படி பஜிக்க அப்பாலகன் பேசினன் இதைக் கேட்ட தாய் தந்தையர் ஆனந்தமுற்று வணவனை சேவிக்கலாயினர். பிறகு சுவாமிகள் அவர்களுக்கெல்லாம் ஆசீர் கூறி அவ்விடமிருந்து பிரயாணப்பட்டு முன் வழியிலே வருகிறபோது

கலிவிருத்தம்—அடதாளம்.

சுனகமானது சாம் கருணமாக
வனத்தினிலவ்வழியிலிருக்கையில்
தினகரனொளிபோல் துக்கா தாசரை
சுனத்தினிற்கண்டு தான் தலை சாய்த்ததே

தை. இ—ம்.

சாய்த்திட யினையர்கள் தைக்கண்டு
வாய் திறந்த ரேதுனாப்பாரெனின்
தாய் தன்னை நீங்கயின மறைந்துக்கொண்டு
போய்விடு மென்றுப் புகலிட தாசரும்.

தை.

மறுமொழி சொல்லாமல் வரசுனகமும்
சாசரேவென தாசர் பின் தொடரவே
திருமாளிகையிற் சேர்ந்து தாசரப்போ
பரமனைப் பணிந்தானந்தம் பாடினர்.

தை. இ—ம்.

பாடிடச்சுனகம் கோயிற்படியினில்
காடி காதருடன் வந்து போலதும்
கூடி நாயின் குணைதுபவன் றன்னை
தேடி யெல்லோரும் கண்டுத் தெளிந்தனர்

(வசனம்.) பிறகு கொவாடா வென்னும் கிராமத்தில் சுவாமிகளுடைய

தை. இ—ம்.

மருமகப்பிள்ளையாகிய மால்ஜீயும்
தருணமிது வென்று தாசரை சேவித்து
பிரணவத்தையறிந்த பிரபுவே யெந்தன்
சிரமையைப் போக்கிச் சீர்ட்டச்செய்யுமே

(வசனம்.) இதைக்கேட்ட தாசர் மருமகனுக்கு ஸ்ரீ பகவத்கீதையை அவரிடம் கொடுக்க அதைப்பெற்றுக்கொண்டு வீடு போய்ச்சேர்ந்து இரவும் பகலும் பாராயணஞ்செய்து வந்தார் அதை அவ்வூர் புரோகிதன் கேட்டு நீர் பிசகாய் வாசிக்கிறீர் பாவம் நேரிடும் என்று சொல்ல மால்ஜீ பாராயணம் செய்யாமலிருந்தார் அன்றிரவு சர்வாந்தரியாமியாகிய தாமோதரன் புரோகிதனுடைய கனவிற்றோன்றி.

கலிவிருத்தம்—பிரிந்திசைவண்ணம்.

சர்வாந்தர்யா மியனாகிய தாமோதரன் தரை தன்னிலே
பிரம்மாவை யீன்றிடுநாதனும் பிசகென்றுரைத் திடுபுரோகிதன்
கர்மமானுசாரியனேநீயும் கழறும்பொருள் கசடும்மதோ
மர்மமிலா மால்ஜீதனை மாலேகல் ஓதச்செய்யும்.

(வசனம்.) என்று பகவானுரைக்க புரோகிதன் விழித்தவுடனே மால்ஜியிடம் சென்று,

கலிவிருத்தம்—அடதாளம்.

வேதியன் முன்போல் வாசித்திடுமென்று
ஓதிடக்கேட்ட மால்ஜியுமப்போது
ஆதி கீதையை ஓதிட்டதால் பாவம்
மேதினியில் வருமென்று செப்பிலீர்.

டை இ—ம்.

செப்பியின்று பகவத்கீதை தன்னை
யொப்பியே விடாமல் வாசியுமென்றீர்
மெய்ப்புடன் மேகவண்ணனென் கனவினில்
இப்படியே யிவர்க்கு சாதியுமென்றார்.

டை இ—ம்.

ஆனதாலு மக்கனுதினம் யான் வந்து
ஞான கீதையை கவன்றிடுவேனென
மானிலந்தன்னில் மால்ஜீமனமுவப்ப
தானொருவனாய் வந்தவம் கோதினான்.

(வசனம்.) இப்படி பிராம்மணன் 4—மாதம் வரையில் சொல்லிக்கொண்டு வந்தார் மால்ஜீயும் அப்பாராயணத்தை நடத்தி வந்தார் இப்படியிருக்க துக்காராம்சுவாமிகள் அப்போதப்போது செய்துவரும் அபங்கத்தை இராமேஸ்வரபட்டர் எழுதுவதுண்டு ஒருநாள்

விருத்தம்.

கண்ணன்றன் பெருமையெல்லாங் கருத்துடன் செப்பிதாசர்
நன்னயமாக சுலோகம் நவின்றதை யானுரைப்பேன்
உன்னதமாகத்தானு முகந்துமேயுரைத்தபோது
கண்ணனார் வதனம் வாடி கமழ்ந்துமே யிருந்ததென்றார்.

(வசனம்.) இதைக்கேட்ட ராமேஸ்வரபட்டர் அதை திருத்தியெழுதியது.

கலிவிருத்தம்—அடதாளம்.

எம்பெருமான் திருமுகமானது
அம்போருகத்தைப் போலுமிருக்குமே
வெம்பி வாடியதென் றெழுதாமலே
அன்றலர்ந்த வதனமென்றெழுதினார்.

டை இ—ம்.

எழுதிவைத்தவுடனெம்பிரானப்போ
பழுதில்லாமல் பட்டர் கனவிற்றோன்றி
மன்னமுகமெனதாசர் மொழிந்ததை
மலினமில்லா விகாசமுகமென்றீர்.

டை இ—ம்.

கண்ணனாயவதரித்த காலத்தில்
மண்ணை யென் கையினாலெடுத்து முண்ண
அன்னை யசோதை அன்றுவாய் துடைத்துபின்
வண்ணமஞ்சளும் வேம்பும் என் வாயினில்.

(வசனம்.) தடவி நாவின் அழுக்கங்களை மாற்றியபோது யெனது முகாரவிந்தம் வாட்டம் பெராது தழிம்பாகவே யிருந்ததோ இல்லை. வாட்டமுற்றேயிருந்ததென அம்மெய்மை விளங்கவுரைத்தனர் என பீதில் கொண்ட

டை இ—ம்.

ஆசையினால் பக்த கோடி அன்பர்கள்
நேசமாயெப்படி நவின்ற போதும்
ஈசனுமெனக்கு யேற்கு மென்றையன்
பாசமாய்பட்டர்க் கேயுரைத் தேகினார்.

டை இ—ம்.

ஏகிடபட்டரு மெழுந்திருந்து
நாகசையநைந்த மொழிதன்னை
வேகமாய்வந்த வேதியர்க்கேயினி
தாகப்பட்டரு மன்புடனோதினார்.

(வசனம்.) சில நாள் சென்ற பிறகு

டை இ—ம்.

கொத்தளேஸ்வரமென்னுங் கிரியில் வாழ்
அத்தனும் ஜம்புகேஸ்வராதி தொழ
பத்தரோடு பிராம்மண கங்காஜீயும்
சத்தியுள்ள வாணியசந்தோ பாவும்.

ஷை இ—ம்.

கூடிவாட்டையில் சததிரத்திரங்கி
பாடிராமுழுதும் பஜனை செய்து
நாடி நாரணனைத் துதிசெய்தவர்
ஆடி மூவருமானந்தமாய்ச் சென்றார்.

(வசனம்.) இவ்விதமாய் ஆறு நாள் கடந்து வருநாள் மலையின் சிகரத்தைக்கண்டு சேவித்து மலையினடிவாரம்.

விருத்தம்.

கணபதிபுறத்திற் சேர்ந்து கனமுடன் ஸ்நானஞ் செய்தோர்
மனமுடன் நித்தியகர்ம மமனைத்தையு முடித்தபின்னர்
க்ஷணத்தினில் சாந்தோபாவும் தளிகைக்கு வேணதெல்லாம்
இனமுடன் கங்காஜீக்கு யிகத்தினிலீந் தாரன்றே.

விருத்தம்.

அன்றுகங்காமவாளி அறுசுவை பதார்த்த மெல்லாம்
நன்றெனச் சமையல் செய்ய நலமுடன் நீலகண்டர்
மன்றுளோர் அதிதியைப்போல் மாதவசிவ பிரானும்
நின்றெனக்கன்ன தானம் மீகுவீரென்றெ வந்தார்.

(வசனம்.) இவர் வரவைத் தெரிந்து.

விருத்தம்.

மாதவனுகிவந்த மாகேவர்தயனம தாசர்
ஆதரமென்றெ யெண்ணி அடிபணிந்தே தரைப்பார்
போதமே அதிதிரூப புசித்திட வாருமென்ன
ஆதவகுலகங்காஜி அன்னமும் பகர்ந்தாரன்றே.

விருத்தம்.

அளித்திட சிவபிரானும் அரகராசம்போ வென்று
களிப்புரவன்ன முண்டு கல்யாண குணத்தோறுகி
செழிப்புடன்வாழ் வீரென்று சிவனுமா சீர்வதித்து
களினபாதாரவிந்தன் நலமுடன் மறைந்தார் மாதோ.

(வசனம்.) பிறகு கங்காமவாளி வாணிய சந்தோபா வைப்பார்த்து.

கலிவிருத்தம்—அடதாளம்.

ஆகமூவர்க்குச் செய்த வடிசலை
ஏஜாயின்னு மோர்ஜங்க மருமவுண்டு
யேகினரவ ராசிர்வாதஞ்செய்து
வேகமேசமையல் செய்குவே னென்றார்.

(வசனம்.) உடனே வாணிய சந்தாஜி கடைக்குப்போய் தளிகைக்கு வேண்டிய பதார்த்தங்களெல்லாம் வாங்கிவந்து கொடுத்தார் அதுகளைப்பெற்று கங்காஜியானவர் முன்தளிகை செய்தபாத்திரங்களை உள்ளே போய் பார்க்கையில் முன்போல பதார்த்தங்கள்யாவும் நிறம்பியிருந்ததைக்கண்டு பரமசிவனேவந்து புசித்துப்போனாரென்று மெய்யடியாரிடமும் சாந்தோபாவிடமும் சொல்லவெல்லோரும் ஹரிஹரிமுராஹரிஅம் புஜாக்ஷஹரி சௌரி பண்டரி புரவாசா ஜெகதீசா சர்வேசா விடலா விமலா அமலா கமலகர்ப்பனையீன்ற கண்ணா மணிவண்ணா எனண்ணா சுப்ரசன்னாவென்று கொந்தளிப்பா ஸ்வர கிருபைக்கண்டு துதித்து பரமானந்தமடைந்தனர்.

களிவிருத்தம்—அடதாளம்.

அன்னமுண்டு மூவரும் மலையேறி
பின்னுமோர் காவடி யபங்கந்தன்னை
சொன்னபின்னவரும் கிரிதன்னிலே
இன்பமாயைந்து நாளங் கிருந்தனர்.

39\. கீர்த்தனை இ—ம். இந்துஸ்தானி பைரவி—ஆதிதாளம்.

கைலாசபதி மஹாராஜா —கைலாசபதி
மைலாகுந் சோலைமேல குயில்பாடுஞ் சாலையிலே
ஓயிலாய் நடந்துவந்தோய் —கைலாசபதி
கங்கையணிந்தோனே திங்கட்சடை யோனே.
மங்கைபமையாகனே —கைலாசபதி
பாசமலைய நந்து நேசனைச் செய்வித்து
தாசன் கோவிந்தனையாள் —கைலாசபதி

ஷை இ—ம்.

இருந்து மூவருங் காலக்ஷேப மியற்றி
திரும்பியாருநாள் தம் திக் கேகிட
விரைவதாய் தாசர் தம்பரனை நோக்கி
அருமையாய் ஊராரை பூஜித்தார்.

(வசனம்.) அன்றிரவு பஜனை செய்திருந்த போது.

ஷை இ—ம்.

சேதாய் ஸ்ரீனிவாசனை சேவித்தால்
கோதா போரதுக்கோர் யாகபலன்
தாரணியில் விட்டுமென தாசரும்
கோரியோர பக்கத்தையுங் கூறினார்.

(வசனம்.) இதைக்கேட்ட ஓர் பிராம்மணன்.

ஷை இ—ம்.

நடக்கும் போதெல்லாம் நாரணன் நாமத்தை
படமிசையுச்சரித்துப் புகழ் பெற
அடிக்குவோர் முடியாயவர் போட்டபின்
முடிபோடுந் தொழிலுடையவ ராகினார்.

விருத்தம்.

அங்கொருவிப்பிரன்றன்னை அநேக நாளாகத் தானும்
பங்கமும் செய்ய பிரம்மராக்ஷசி பிடித்திருக்க

இங்கிவன் சிரமைகொள்ள இவனிட சுற்றத்தாரும்
எங்குமேயுள்ள தெய்வங்களுக்கெலாம் பூசைசெய்ய.

கலிவிருத்தம்—அடதாளம்.

செய்ய பிரம்மராக்ஷசியுந் தொலையாமல்
அய்யரும் பண்டரி க்ஷேத்திரத்திற்சென்று
துய்யதாக விருதாநுஷ்டானஞ் செய்தும்
வையகத்திற்பிணி நீங்கவில்லையாம்.

(வசனம்.) இப்படி பிரம்மராக்ஷசி நீங்காமல் வீட்டிற்கு வந்து சில நாள் சென்றபின் அவ்வந்தணன்பேரில் இருந்தே ஆவேசமாய் பாகஞ் செய்த பலனைக்கொடுத்தால் இவனை நான் விட்டுவிடுவேனென வை யான் சுற்றத்தார் இதற்கென்ன செய்யலாமென்று சிந்தித்து ராக்ஷசிபி டித்த சிறுவனையனுப்பி அக்கிராரந் தோறும் விசாரித்ததில் யாருமி ல்லாமையால் முடிவில் லோகோகாமுக்குவந்து தங்கினான்.

விருத்தம்.

அந்தவூர் பிராமணன்ஞன் அரக்காசிபிடித் தோன்றன்னை
விந்தையாய் முடியைப் போட்டுவந்ததோர் கயிற்றில்தானும்
எந்தையாம் துக்காதேவை எண்ணரியோர் முடியவிழ்த்து
சந்தோஷமாய் ஜலத்தை தாரையும் வார்த்தபோது.

(வசனம்.) உடனே அச்சிறுவனை விட்டு நீங்கிற்று பிறவன்ராக்ஷ சியை நீக்கவைத்த பிராம்மணப் பிரபுவை சேவித்து சந்தோஷமாயிரு க்கான் பிறகு.

கலிவிருத்தம்—அடதாளம்.

ஆஷாடகார்த்திகை யேகாதசியில்
சேஷாசயனர் வுச்சவகாலந் தன்னிலே
தாசருக்குச்சிதள சுரமுங் கண்டு
மாசிலாதேகம் மெலிவு கொண்டிருந்ததே.

டை இ—ம்.

இருந்தாலையன் பண்டரிபுரமேக
தனாயினில் தடைப்பட்டதாலப் போது
பிரியமாயமயிரத்து நாதூர் பேரும்
விரவணைந்செய்து தாசரிடம் வந்துமே.

(வசனம்.) சுவாமிதாங்கள் பண்டரிபுரம் வரவில்லையாலென தாசர் இந்தத்தடவை சேவை செய்ய.

டை இ—ம்.

யாத்திரை கவில்லைப் பரமனை
க்ஷேத்திரத்தில் சென்றையனை சேவிக்க
தோத்திரஞ்செய்து தொண்டுபுரிந்திட
யாத்திரை வந்தெனையனை பூசிக்க.

டை இ—ம்.

பூசிக்கப் பிராப்தமில்லை யென்று தாசர்
பேசியேயிரு கண்ணில் நீர்பொழிய
ஆசையாயிரு பத்தினான் கபங்கம்
நேசமாயொரு நிருபமு மெழுதினார்.

அதன் கருத்தாவது. விருத்தம்.

உடற்பொருளாவி மூன்றை உமதுபாதத்தில் யானும்
திடமுடன் சமர்ப்பித்தேனிப் போதுயிச்சுரத்தால் வாதை
அடைந்திருப்பதினால் சன்னிதானமே வருகயானும்
நடந்துவந்துமை சேவிக்கநாதனே சக்தியில்லை.

விருத்தம்.

செங்கல்லின் மீதுநீரும் சுத்த சைதன்யனாகி
இங்ஙனமே யெண்பத்து இலக்ஷம் வார்க்கரகடம்மை
பொங்கமாயுல கோர்தம்மை போஷணை செய்தாப்போலும்
எங்களாண்டவனே யென்னையாண்டருள் புரிவீரெந்தாய்.

விருத்தம்.

என்னால்முடிந்த திருவாயில் ஏகாங்கியனே கோவிந்தா
சொன்னேன் றமிழின்வழியாயென் றுயரமனைத்துந் தொல்லுலகி
பண்ணால்பாடிப் பயன்பெறவே பாரிலுனையேப்பணிந் தேற்றில்
அன்னதொழுதே யுனையடைந்தேன் அடியேன் முறைகேட்டரு[ள்வாயே.

(வசனம்.) என்று ஆனந்தக்கண்ணீர் தாரைதாரையாய் சொரிய பிரம்மானுபவம் தெரிய வார்க்கரிகள் கண்டு கய்மால் இவர்நோ யைத்தீர்க்க முடியாது என்றவர்கள் எல்லோரும் துக்காக்கிராநீ தாரயி னார் பிறகு தாசரின்.

கலிவிருத்தம்—அடதாளம்.

திருமுகத்தை தெரிசித்தவரெல்லாம்
துரிதமாய்ச்செல்ல மனமுவப் பாமலே
பிரியமுள்ள பாகவதபூசுரரெல்லாம்
தரையில் மெதுவாகத்தானும் நடக்கையில்.

டை இ—ம்.

பின்னும் தாசர் பண்டரிபுரியை நோக்கி
அன்னவனடி யேதொழுதிருக்க
முன்னமே சென்றவார்க் கரிகளெல்லாம்
பன்னகசயனைப் பாடிப் போயினார்.

டை இ—ம்.

கோபுரதரிசனங் கண்டனைவரும்
ஆபத்பாந்தவனே யென்றடிதொழு
தூபதீப ஆராதனை செய்தவர்

பாண்டுரங்கனைப் பணிந்தேத்தினார்.

தரு இ—ம்.

சந்திரபாக நதி தீரந்தன்னிலே
விந்தை விந்தையாய் நீராடி யெல்லோரும்
சுந்தரத்திருக்கோபுரம் தரிசித்து
அந்தமாய் பகர்த்து [illegible] யடைந்தனர்.

விருத்தம்.

எல்லாரண்டவனுமான விட்டலபிரானைக் கண்டு
மெய்களாம் பலபாடி பதிதனிலே துக்காதாசர்
இக்கியர் தான் கொடுத்த விருந்துண்டு [illegible] பாடல்
பொங்கமாய்ப் பாடியாடி புகழுடன் [illegible].

விருத்தம்.

அய்யனே பாண்டுரங்கா [illegible] நின்னைப்பம்
மெய்யனே துக்காதாசர் [illegible]
துய்யனே அதிகாலை [illegible]
வையத்தி லுமைசேவிக்க வரவில்லை யென்றானன்றே.

(வசனம்.) இதைக்கேட்ட பகவான் பிராட்டியை நோக்கி நமது பக்தன் துக்காதாசனுக்கு அநேக முண்டானதைப்பற்றி தானவராயல்.

கலிவிருத்தம்—அடதாளம்.

இருவர்களுங் கலங்கியபடியே
[illegible] ஒருதிருமுக மெழுதியே
[illegible] கருடனையனுப்பியவனை
கருணை [illegible] தழுவுமே யென்றார்.

தரு

என்னுடைய [illegible]
அன்னையம்மையவர்க் கெடுத்தே சொல்வாள்
இன்றவன் தேகத்திற் சோர்வானதை யல்லால்
நன்று [illegible] கொண்டுயின்லை யென்றாள்.

தரு இ—ம்.

உன்னிடம் சேவைக்கே வருவோரெல்லாம்
இன்னிலத் தினிலே வந்திருக்கிறார்
அன்னவர் அங்கிருப்பதே [illegible]
இந்த இப்பாரெல் லோருமா நிலத்தினில்.

தரு இ—ம்.

திருவடியை யனுப்பினவர் தன்னைத்
தருணம் [illegible] என்றந்நாட செப்ப
[illegible] ஒருதிருமுகத்தைத் தந்து
[illegible] யனுப்பினார்.

விருத்தம்.

அனுப்பிடக் கருடன்றானும் அக்கணம் தேவுகாம்போய்
க்ஷணத்தினில் நோக்கும்போது தாசருமில்லாத்தாலே
வணக்கமாய் வாட்டைதன்னில் வவனைவரிருக்கக் கண்ட
கணத்திலே தாசர்முன்னில் கலுழனும் நின்றானம்மா.

விருத்தம்.

நின்றிடத் தாசர்தாமும் நிமலனும் கலுழனென்றே
கண்டுஸ்ரீ பாதந்தன்னைக் கைதொழு தேத்திபின்னார்
இன்று [illegible] சேவிக்கயிந்தத்தனில் [illegible]
[illegible] வந்ததாலே [illegible] மறந்தார்.

விருத்தம்.

மறந்தனரென் றுரைக்க மாகருடாழ்வானுனும்
சிறந்தவரளித்த நல்ல ஸ்ரீமுக மதையளிக்க
கரங்களிலதனை வாங்கி கண்களி லொத்தும்போது
சிரத்தையோட திலிருந்த சேதியுஞ் செப்பக்கேளீர்.

கலிவிருத்தம்—அடதாளம்.

பரமெனும் பெரும் வைகுண்டமங்கலாயம்
பிரமலோகமென் பேருள்ளவுமே
சிறுவனைச் சிரஞ்சீவியாயிருக்க
வரமளித்தன னென்றவரெழுதினார்.

(வசனம்.) இதன்றி உன்னைக்கண்டு சிலவார்த்தைகள் பேசலாமென்றெண்ணி இப்பொழுது கருடனையனுப்பியிருக்கிறேன் சந்தேகமில்லாமல் ஏறிவரக்கடவாய் நான்

தரு இ—ம்.

அப்பனே கோபாலபுரந்தன்னிலே
அப்பனே நாலு நாளாயிருந்தபின்
அப்பனே பின்பு நாலு முன்னையும்
அப்பனே வுன்னிடம் வந்துகாணுவோம்.

தரு இ—ம்.

தாசருங் கருடன்றன்னை நோக்கியே
ஈசனை முதுகிலேற்றிக்கொண்டு நீர்
மாசிலாச்சேவையை யெமக்களிப்பீரென்
றாசையாய வரடி பணிந்தேத்தினார்.

(வசனம்.) இந்தக்கேட்ட கருடபகவான் பண்டரிபுரத்திடம் சென்று

தரு இ—ம்.

ஜெய ஜெயா பாண்டுரங்க தயாநிதி
ஜெய ஜெயா துக்காராமிடம் சென்றேன்

ஜெய ஜெயா அவருடைய ஆரமையை
ஜெய ஜெயா தெரிவிக்க அடியேனால்.

சை இ—ம்.

அடியேனால் சொல்லரு மோவையினை
படிமிசை யவர் படுந்துயரந்தன்னை
இடமதாயன்ன பானமுந் செய்யாமல்
அடமதிலும்மை சேவித்திருந்தனன்.

சை இ—ம்.

இருந்தவுன்றிரு நாமம் பஜித்தவன்
சிரத்தையோடங்கு தானிருக்கக் கண்டேன்
பரந்து நான் வந்தேனென்று கருடனும்
அருள்பரஞ் சோதி யென்றவரேகினர்.

(வசனம்.) இதைக்கேட்ட பகவான் ருக்மணி பிராட்டியாரைப்பார்த்து சங்கதியெல்லாம் சவிஸ்தாரமாய் தெரிவித்து என் மனோரதத்தைத் தணிக்கிறது ஆழ்வானை அனுப்பியதற்கு அவர் மீதிலேறேனென்று அனுப்பிவிட்டான் என்று பகவான் சொல்ல லக்ஷிமிதேவியும் சுவாமிக்கு தேறுதல் சொல்லி 4 நாள் சென்ற பிறகு 9 லக்ஷம் வார்க்கரிகளும் தங்கள் தங்கள் பிதுர்க்களோடு தேவுகாம் திசையை நோக்கி தாசரிடம் வந்து

விருத்தம்.

வந்தனம் புரிந்தெல்லோரும் வந்துமே யெதிரில்நிற்க
அந்தமாம் தாசர் தாமும் அவரையே நமஸ்கரிக்க
பந்தமும் தீர்க்கு மெங்கள் பரமனும் நீரேயென்று
விந்தையாய் அவரவர்தம் விடுதிக்குச் சென்றார்பிற.

விருத்தம்.

பட்டருமுதலானோரும் பணிந்தவ ரெதிரில் நிற்க
இட்டமாய் தாசர்தாமும் திரும்பியே நமஸ்கரிக்க
இட்டமாய் தாங்கவிக்க பிருபத்தின்ஒன்கு பாடல்
அத்தனார் பாதந்தன்னில் அரங்கேற்றல் செய்து பின்னும்.

விருத்தம்.

பின்னுமே தாங்கவிக்க பெரியதோர் திருமுகத்தை
அன்னவன் சமுகந்தன்னில் அதையுநாம் விரித்துமாக்க
பின்னை மறுவின்று பிராட்டியோ டினியதாக
அன்னலே வருவதாக வருமையுரை செய்தாரே.

(வசனம்.) இதைக்கேட்ட தாசர் சந்தோஷ சித்தராய் பிடர்களுக்குச் சொல்லிக்க அனுப்பியபின் விடலாசுதனை பஜிக்கலாயினார்.

40. கீர்த்தனை இ—ம். கருட்டை ஆதி.

ஸ்ரீவிட்ட தேவா ஈன் சித்தமயிற் வா வா —ஸ்ரீவி
வானவர் பணிந்திடும் வா திருமகளின் வா

தீவரசுதகனே மோனதயாபர —ஸ்ரீவி
விண்ணவர் பணிபாத முக்கண்ணன் மகிழ்விநோத
என்னுருமுனே மறவேன் ஏகபராபர
மன்னவரங்க ஸ்ரீ மாதவ பூதக —ஸ்ரீவி
எங்கும் நிறை பொருளே தங்கபதமெனக் கினியருளே
மங்கை மணாளனே மாதவர் நேயனே
சங்கையருங் கோவிந்தயாபர —ஸ்ரீவி
அர்த்தங்கி நகர்வாசா என் குற்றங்களையுமீசா
பத்தரையாண்டருள் பண்டரி நாதனே
இத்தனர் தனனிலே யென்னையாள் நீதனே —ஸ்ரீவி

விருத்தம்.

இவ்வமும் பகவானுக்கு மறையின் முன்னதாகப்
பின்னைமணாளன்றானும் பிரியமாய் வராததாலே
உன்னத தாசர்பாடல் ஒரு பதினொன்பதைத்தான்
நன்னயமாயியற்றி நவின்றனர் சீடருக்கே.

கலிவிருத்தம்—அடதாளம்.

இப்படி துக்கா இராம சுவாமிகளும்
அப்படியே அநந்தசையனைத்தொழ
செப்பிய ருக்மணி தேவியோடையன்
கொப்பனகருடன் மீதிலேறியே.

சை

ஏறி யெம்பெருமான் தாசர் முன்னிற்க
கோரி ஹரி ஹரி யென்று கூத்தாட
மீறி வுனடியார் குழாத்தை விட்டு
சாரிவர யித்தனை நாளுஞ் சென்றதோ.

(வசனம்.) என்று மெய்யடியாருரைக்க பகவானும் அம்மையும்.

சை இ—ம்.

தாசனைத் தழுவி முத்தமிட்டபின்
நேசனே சேஷமமோ நவில்வாயென
ஈஸ்வரியும் துக்கா முதுகின் மண்ணை
மாசறவே துடைத்து மகிழ்ந்தனர்.

பகவான் துக்காவைப்பார்த்து,

சை இ—ம்.

என்பத்து லக்ஷம் வார்க்கரிகளோடு
இன்பமாயிருக்கப்போது என் மனம்
என்னெஞ்சமுன்னதன் மீதிருந்ததென
நன்னயமாய் நவின்றனர் நாரணன்.

(வசனம்.) என்று பகவான் சொன்னபின் ஐந்து சொன்னதும் தொடங்கினார்

14-வது அத்தியாயம்.

முகாந்தரம்.

ஸ்ரீ துக்காராம் சுவாமிகள் திருவடிகளே சரணம்.

15-வது காப்பு.

வடபத்திரசயனா போற்றி வாமனரூபா போற்றி
மடுவினில் கரியைக்காத்த மாதவப்பொருளே போற்றி
இடையர்கள்டம்மையாண்ட என் குலக்கொழுந்தே போற்றி
இடர்தனை போக்கி யெம்மையாண்டருளீசா போற்றி.

81. தொகை.

[கான்
பம்பாய் நகர்தனில் பிரபலமுடையதோர் பிராம்மணனொருவனிருந்
சம்பிரமத்துடன் விவேகசிந்துவெனும் தத்வசிந்து ஒன்றுரைத்தான்.

82. தொகை.

அந்நூல் கற்ற கர்வத்தாலவன் ஆத்மாராமனென்றே யிருந்தான்
சன்னுதிசெய் துக்காராமரிடத்தில் தக்கணமே செல்ல னினைந்தான்.

(வசனம்.) பிறகு 4-நாள் பிரயாணம் நடந்து வந்து தேவுகாம் சேர்ந்து துக்கா தாசரை விசாரிக்க அவர் நதிக்கேகினர் என்று தெரிந்து அவ்விடம் போய் தாசரைக்கண்டு ஒருவற்கொருவர் வந்தனை புரிந்து அய்யா,

கலிவிருத்தம்—அடதாளம்.

என்னிடத்திலோர் கிரந்தமுளதனை
கன்னயமுடன் நோக்குவீரேயாகில்
இன்னிலத்தினில் போதனையான் செய்வேன்
அன்னவனாத்மாராமனும் தோன்றுவான்.

அதைவிட்டு 83. தொகை.

தம்பூரா கர தாளமிருதங்கம் தனையடித்து துதித்ததினால்
இம்மகிதனி லாத்மாராமன்றனை எப்படி நோக்குவீர்தனால்.

(வசனம்.) இதைக்கேட்ட தாசர் சுவாமிகளே கிருபை செய்யுமென்று அந்நதியின்மீது பழய கந்தையாகிய வஸ்திரத்தை பரப்பி அதன் மீதுபத்மாசனமிட்டு உட்கார்ந்து தேகமெல்லாம் மூடி சுவாமிகள் வாசிக்கலாமென்றுரைக்க பிராம்மணன்

தை இ—ம்.

விந்தையாயென்னை வாசிக்கச் சொல்லி நீர்
முந்திநீ தேகத்தை மூடிக்கொள்வானேன்
சந்தடிசெய்யாமல் சாற்றுவாயெனப்
பந்த மாய்கைபற்ற தாசர் பகருவார்.

ஆசிரிய விருத்தம்.

தூரதேசத்தினிலிருந்து நீர்வந்தெனக்
குண்மையாத் மாராமனை

தரிதமாய் நோக்குமென் றேயுரைத்ததினாலே
தொல்லுலகில் யானுமிப்போ
சீரிமனைத் யிந்திரியவழியினிற் செல்லாமல்
துவாரங்களை விரலினால்
தனை தனிலடக்கினேனையன் றிவேறில்லை
தயைபுரிந்தருளு மென்றார்.

(வசனம். பிராம்மணன் சரியென்றறிந்து ஒருஜாமம்வரையில் வாசித்து வியாக்கியானமும் செய்து வருமளவில் தாசர் தன்னிலையிலேயேயிருந்தார் பிராம்மணன் இதுவென்ன ஆச்சரியமென்று அச்சமுற்று தாசர் போர்வையை யவிழ்த்துப்பார்க்க.

84. தொகை.

கண்கள்காதுகளை விரலால்மூடி கண்ணனை தியானஞ் செய்ய
மண்ணுலகினிலே பிராம்மணனறிந்து மனது சோர்வடைந்தய்ய.

85. தொகை.

தாசருமவனிட மனதைசோதித்து தக்கணமபங்கம் பாடி
மாகளவுலகினில் விவ்வாதிகளால் மாவணயேகினேன் நாடி.

86. தொகை.

நாமரூப் அனுஷ்டானங்களினால் காரண பிரம்மந்தன்னை
சேஷமாக பஜிப்பதனாலுலகில் சீருடன் காணலாமுன்னே.

சுருதி அஹம் பிரம்மாஹமி.

(வசனம்.) என்றபடியே எப்போதும் வீண்வாதக் காரரோடும் அத்வைதிகளோடும் பேசுவதில் பயனில்லை என்றதைக்கேட்ட பிராம்மணன்.

விருத்தம்.

தாசர்தன்பதத்தில் வீழ்ந்து சம்பிரமத்துடன் சேவித்து
தேசிகனேநீமாத்தன் சிரமையொழித்திடு வீரென்று
பூசரன்பணிந்துபோற்ற புகழுள துக்காதேவர்
ஆசையாய் தாரகத்தை அன்புடன் பஜியுமென்றார்.

(வசனம்.) இதுநிற்க லோகோகாமில் பகற்காலத்தில் பிராம்மணசந்தர்ப்பணமும் இராக்காலத்தில் காலக்ஷேபமும் செய்துவருவதைப் பார்த்தால் வைகுந்த நகரத்தைப்போலவே யிருந்ததாம் அவ்வூரில் காசாரியென்னும் துறவுதன்னில் ஜலம் அசுத்தமாயும் யிருந்ததனால் தாசர் அவ்விடம்சென்று அச்சலத்தில் சந்தியாவந்தனங்களை முடித்து வருவதை ஊராரறிந்து ஜலத்தின் தூர்க்குணங்களைச் சொல்ல தாசர் மதியாமல் தன்காரியத்தை முடித்து பகவானை பஜித்திருந்தார் இதையூரார றிந்து துறையைப்பார்க்க ஜலங்கங்கா தீர்த்தத்தைப்போல் இருந்ததைக் கண்டு ஆச்சரியங்கொண்டு இருந்தனர் இப்படி இருக்க.

கலிவிருத்தம்.

லோகோகாமிலோர் பிராம்மணனுமன்று
சாவகாசமாய் தாசருடன் சேர்ந்து
வேஷமாய் ராமபாராயண மென்னும்
யோகஞ்செய்து மறையோனிருந்தனன்.

விருத்தம்.

அன்னவன் மனைவிதானும் அதிகசவுந்தரிய ரூபி
தன்னிடக்கணவன்தானும் தாசருக்கடிமையாகி
இன்னிலத்திருப்பதாலே இவனுக்கு மனமொப்பாமல்
உன்னத தாசர்தம்மை வுலகினில் பணிந்துரைப்பாள்.

தை இ—ம். அடதாளம்

என்னிடமனையிலொரு வேலைநீர்
அன்னமுண்ணவாரு மென்றழைத்திட
நன்னயமுடனும் மனமொப்பவே
பின்னைபேய்ச்சுரக்காயை சமைத்தனன்.

விருத்தம்.

பேய்ச்சுரக்காய் சமைத்துப் பெருமையாய் வைத்தபோது
பேய்முலையுண்டோன் றன்னை புகழுடன் பஜிக்குந் தாசர்
சாந்தமாயுண்ட பின்னர் தன்னிருப்பிடத்திற் செல்ல
பாந்தமாயரங்கன்றனும் பாவியின் தேகமெல்லாம்.

கலிவிருத்தம்—அடதாளம்

தேகமெல்லாம் சிலந்தியுண்டாய்ச் செய்ய
வேகமாய்சிகிச்சை செய்தும் நீங்காமல்
ஆகம வேதியர்களடிதொழும்
நாகசயனனைக் கோபித்த வருக்கே.

தை இ—ம்.

பரமபதமுங் கிடைப்பதுவும் மெய்யே
கமலையிலடியாரை தூஷனை செய்தோர்க்கு
நரகப் பிராப்தம் விட்டதில்லை யென்றங்கே
சிரவணஞ்செய்து ஸ்பாஜியும் செப்புவார்.

(வசனம்.) அவ்வூர்ப்பட்டேல் வீட்டிற்கெதிரில் ஒருகற்பாறை இருந்தது அதன்மேல் தாசர் எழுந்தருளியிருந்தார் அப்போது ஓர் யாசகன் சுரகுடுக்கையால்செய்த தம்புரா மீட்டிக்கொண்டு வீடு வீடாய்ச்சென்று யாசகஞ்செய்து வந்தான் அவன் பாடிவருவதை தாசர் அன்பாய்க்கேட்கிறாரென்று அவ்வெதிரில் நின்று பாடியாடினான் பின்பு சுரகுடுக்கை நிறைய பிச்சையிடுமென்றான் தாசரும் அவன்பேரில் அன்பு வைத்து

தை இ—ம்.

பிச்சை யெடுத்து வந்தது வெல்லாம்
இச்சமயம் பாறையிற் கொட்டுமென்ன

மெச்சி யாசகன் தாசர் மீதிற் கொட்ட
அச்சமயம் இரும்புத்துண்டுகளெல்லாம்.

தை இ—ம்.

மாற்றுயர்ந்த தங்கமாகிப் பாறையில்
ஏற்றிய தீபம்போல் பிரகாசிக்கவே
காத்திருந்த யாசகன் கையிற்கொண்டு
போற்றி யென்று விடைபெற்றுப் போயினன்.

இதையெல்லாம் விருத்தம்.

பார்த்துக்கொண்டிருந்த பேர்கள் பரமனை துதிக்குந்தாசர்
கேத்திபாயிருந்து நீங்கிய உடனெல்லோரும்
ஆத்திரத்தோடிரும்பை அவர்கள் பாறையினிற் கொட்ட
பார்த்திடவிரும்பதாகப் பாரினிலிருந்ததன்றே.

(வசனம்.) இதைக்கண்டு யெல்லோரும் மெய்யடியாருடைய திருவிளையாடல் என்று எண்ணிப்போயினார் பிறகு லோகோகாமில் தாசருடன் காலக்ஷேபத்திலிருந்தவரில் ஓர் பிராம்மணன

விருத்தம்.

தாசர் தன்னுடனே கூடி தசரத ராமன்றன்னை
பூசுரன்பணிந்து பெண்டு பிள்ளையமறந்திருக்க
மாசிலா உலகுதன்னில் மறையவன் மைந்தனுக்கு
காசமாய் நோயினாலே கனத்ததோர்வருத்த முற்றே.

விருத்தம்.

வருத்தமுற்றிருக்கும் போது வயித்தியரும் வந்துபார்க்க
பெருத்ததோர் வியாதிதானும் பெருநிலத்தில் தீராமல்
கருத்தனா ஆரியன்மைந்தன் மரித்துமே கிடக்கும்போது
எடுத்துமே தாசர் தன்பால் ஏகினான் ஏகினானே.

(வசனம்.) இப்படி இருக்கச்சபையோரில் சிலர் இதென்ன தெய்வமடா நல்ல பகவத்காலக்ஷேபத்தில் பிணத்தைக்கொண்டு வந்து சாத்தினார் என்பார் சிலர் உயிர்பெற்று பிழைக்குமாவென்பார் சிலர் நமது சுவாமிகள் சர்வசக்தியுடையவர் எழுப்பிவிடுவார்கள் என்பார் சிலர் அன்று விசேஷகாலமாகையால் இரண்டாயிரம் வார்க்கரிகளும் கிராமவாசிகளும் அளவிறந்த பேரும் வந்திருந்தார் அச்சமயம் இச்சவத்தை தாசர் கண்டு யென்னமாய் முடியுமோவென்று மெய்யடியார் பண்டரிநாதனை எல்லோரும் கைக்கொட்டி பஜியுங்கோள் என்று கோஷ்டிகளோடு கரங்கொட்டி பஜிக்கலாயினார்

கலிவிருத்தம்—அடதாளம்.

ஹரி ஹரிவிட்டலா வேணுகானனே
பிரியமாய்ச் செய்யுங் காலக்ஷேபந்தன்னில்
இறந்தபிள்ளையை யாச்சரியத் தாலவர்
தனைதன் பாலில் கிடத்தினர் என்ன செய்குவேன்.

(வசனம்.) என்று விடலேஸ்வரனை பஜித்தவுடன் பரமேட்டி மெய்யடியார் முன்தோன்றி,

ஷை இ—ம்.

அப்பனே முந்தொழிலுக்குறியோனாய்
அப்பனே நீயுந்தானிருக்கவுயிலே
அப்பனே வுனதிஷ்டம்படி யின்று
அப்ப செய்குவாயென்று மறைந்தனர்.

ஷை இ—ம்.

மனாந்திட தாசர் வந்தனம் செய்துமே
அரிதமாய் சபைசுற்றி வரும்போது
சிறந்ததோர் சபையிலிருந்தோ ரெல்லாம்
ஹரிஹரிவிடலனே யென்றுப்பாடினர்.

ஷை இ—ம்.

பாடிடச்சபமானதோர் பாலனும்
காடிதித்திரைவிட் டெழுந்தவன்போல்
கூடிகோஷ்டியரோடு கலந்தன்று
பாடியாடிப்பரமனைப் போற்றினன்.

ஷை இ—ம்.

போற்றி தாசர்தன் பொன்னடியில் வீழ்ந்து
ஆர்த்தியாய்ப்ர மாசாரியரோடு
சீர்த்தியாய் விடலனை சேவித்திட
பார்த்திருந்தவ ரெல்லாம் புகழ்ந்தனர்.

87. தோரா.

துக்காராசரே காரணனென்றே தொழுதேத்தின ரெல்லோரு
ஆக்கையிற்பிணியின் களிதீர்த்த அய்யனே எந்தனைக் காரும்

(வசனம்.) என்று பிராம்மண ஸ்திரி தெளிவுற்று தாசர் திருவடிக்குவந்தனம்செய்து என்னாயகரும் யானும்தங்கள் பாதத்திற்கு அடிமையானோம் என்று நமஸ்கரிக்க அன்றையதினம் தாசர் நாதப்பிரமமத்தில் லயித்திருந்தார் கோஷ்டிகளுடன் கலந்திருந்த ஸ்ரீபாத சன்னியாசிகளிருவரும் பேசிக்கொள்வதாவது.

88. தோரா.

தங்களையாயாரும் விரும்பாமலும் தண்டம்புரியாததனல்
பொங்கியே புருஷசத்தரச விடம் போய்முறை யிடுவோமிதனல்.

விருத்தம்.

அய்யனே தங்களுக்கு அறைகிறோ மொருவிண்ணப்பம்
அய்யனே பிராம்மணக்ஷத்திரியவைசிய சூத்திரரென்ற
அய்யனே வருணபோரெல்லாம் அடங்கியேவிடை கொடுத்து
அய்யனே நடக்கின்றார்கள் அதற்கொரு குறைவுமில்லே

விருத்தம்.

இல்லையென்பதுவு மெய்யேயினி யொருவசனங் கேளும்
எல்லையில் லோகோகிராம மென்பதிலனேக காலமாய்
வல்லவனேனென்று வணிகஜாதியிற் பிறந்தோன்
நல்லவனும் துக்காவென் பேருன்கருத்தினைபுனர் செய்வோமே.

கலிவிருத்தம்—அடதாளம்.

அய்யனே யொருமண்டப முண்டாக்கி
மெய்யனே பஞ்சவாத்தியத் தோடவன்
துய்யனே ஸ்ரீமபாராயணஞ் செய்து
வையத்தில் ஆரிய ரோடுபஞ்சமர்.

விருத்தம்.

அஞ்சலியல் தாரகவுவனுமே செய்தான் மேலும்
சஞ்சலமில்லா பிரம்மயோனி கடமையிப்போ
கொஞ்சமுமதி யாவண்ணங் கூறினா பங்கந்தன்னை
மிஞ்சியேநடவாவண்ணம் மெல்லெனவருள் செய்வீரே.

(வசனம்.) என்றுரைக்க அதிகாரி இவாள்பிராம்மணரென்ற வபிமானங் கொண்டு பொறாமையால் வந்தனரென்று அறிந்து துக்காவை வரவழைத்து விசாரிக்கிறேன் நீங்கள் தோல்வியடைந்தால் உங்களை.

விருத்தம்.

தண்டதரனைப்போல்யானும் தண்டனை செய்வேனென்ன
எண்டிசைதனிலே வாதமுற் றெதனிலே தோற்றோமாகில்
தண்டனைசெய்வீரென்று தரைதனில் செப்பக்கேட்டு
அண்டமாளமைச்சன்றானு மக்கணம் திருமுகத்தை.

விருத்தம்.

வரைந்துமேலோகோ கிராமவாசி கட்குரைப்பேன் கேளீர்
தாரந்தவரென்று துக்கா ஸ்ரீக்கிரனே யங்குசேர்ந்து
தரைதனில் விரோதமாய் நடந்த திறைப்போ
குறைவந்ததென்று பிரம்மகியார்கள் கூறினரே.

விருத்தம்.

கூறியபடியால்ப்போ குவலயந் தனிலே துக்கா
சாரியே திருபங்கண்ட தகதனாம் வருவதன்றி
பாரிலைம்பது ரூபாய் பயின்போட்டு நுப்பதாலே
நேரினில் வந்தபின்பு நிகழ்த்துங் காரியத்தைப்பாரே.

(வசனம்.) இப்படி அமைச்சன் திருடமெழுத அத்திருபத்தை லோகோ கிராமாதிகாரிக்கு கொடுக்க அவர்வாசித்து ஊராரெல்லாருமறிந்து சிலசாமான்களை சேகரித்துக்கொண்டு தேவகாமுக்கு வந்து தாசரிடம் தெரிவித்து இதுகளெல்லாம் ஸ்ரீபாத சன்னியாசிகளால் நடந்ததென்று தெரிந்து தாசர் பகவானை டஜித்துவாறே புறப்பட்டார் பிராமணரும்

மற்ற அவ்வூர் ஜனங்களும் பொதிமாட்டின்மேல் சாமான்களை யேற்றிக் கொண்டு பூனாவைநாடி புறப்பட்டார் அவ்வூர்படேலும் புறப்பட்டான் வாட்டையில் வரும்போது ஆங்காங்குள்ள கிராமங்களில்.

89. தோகரா.

தண்ணீர் தெளித்துச் சாலைகள் தோறும் சம்பிரமத்துடனே வரிருக்க
புண்ணியவான்களும் சீர்மோர்சாலையில் புகழ்பெறவேவைத்திருக்க

90. தோகரா.

பூனாதேச வாஸிகளெல்லாம் புகழ்துக்காவிவ ரென்று
காணுவர்ளைத்த வாருமறிந்து காரணாலிவரே யென்று.

91. தோகரா.

பிரம்மக்ஷத்திரிய வைசிய சூத்திரரும் பரமானந்தங் கொண்டு
சரம ஹிலோகமதை யறிந்த தாசனை தங்காங்கண்ணுர்க் கண்டு,

92. தோகரா.

பூனாதேசத்தவர்க ளொருபுரம் புகழும் கிராமவாசிகளும்
நாணுவிதமாய வனிபாடி யாடிமாடி ரோவரும்.

93. தோகரா.

கோஷ்டிகள்பாடிய கூக்குரலதைகேட்டு குணமுளவமைச்சனுமன்று
மாகூதிமைதங்கிய சமுத்திரவினைச்சல் வையத்திலில் வந்ததென்று திகன்றி.

94. தோகரா.

வேற்றரசன்வந்தனனேயென்று வேறொன்றி மாளிகையேறி
கோட்டைசுற்றி முற்றுகைபோட்டானென கோவெனவாயாற் கூறி

(வசனம்.) மாளிகைவிட்டுக் கீழேயிரங்கி வெளியில்வந்து அங்குள்ளவர்களை விசாரிக்க அவர்களெல்லாரும் சொன்னதாவது.

கலிவிருத்தம்—அடதாளம்.

துக்காராம ஸ்வாமிகளுமிப்போது
இக்கணமன்பரு ரூபாயடாகதும்
மிக்கவே காத்திலேஹ்தியகிதன்னில்
தக்கனாம் வந்து தானவனந்தன்னிலே.

டை இ—ம்.

லோகோகிராம வாசிகளுடனவர்
ஆகமவேத வேதியர்களுடன்
வேகமாய்ச்செய்யு காலமீதுபாதங்கள்
சாகரத்திரச்சல்போலுக் தோன்றுதே.

டை இ—ம்.

என்றவனுரைக்க யிவைதைக்கேட்டு
மன்றவன்மோகா வதிகாரிபுமப்போ
அன்று மெய்யாமசென்றறியாமல்
இன்று துக்கா மகிமை தெரியாமல்,

டை இ—ம்.

மூடரான சன்னியாசிகள் மொழிகளை
நாடி நானதை கேட்டதாலல்லவோ
கூடி தாசரென்னைக்குறை செய்தனர்
வாடி ராஜனென்னை வந்து கேட்குங்கால்.

டை இ—ம்.

என்னசெய்குவேன் ஏஜெகதீசனே
மன்னுவன் சன்னியாசிகள் மொழியைக்கேட்டு
இன்னிலத்தில் சிரமை பெற்றேமேயிதற்
கென்னசெய்குவேன் விமலனே என்றனன்.

டை இ—ம்.

என்று பூஜாதிரவியங்களெல்லாம்
அன்றும்மோகாவதிகாரிகைக்கொண்டு
நன்றெனச் சிலபேரை நடத்திக்கொண்
டன்புரதாசரைக் காணவேகினர்.

டை இ—ம்.

ஏகிட சன்னியாசிகளிருவரும்
ஏகலோமாமென்று கேட்கவதிகாரி
வேகமாயாயிரஞ் ஜனத்தோடவர்
நாகசையமாடி பஜிப்பதால்.

டை இ—ம்.

சேவிக்கானிடில் பிழைவந்து சேருமே
காவலர்களே நீங்கள் வெற்றி பெற
மாவாதஞ் செய்தனை மறுத்திட
ஆவலோடு முயற்சியிலேயிரும்.

(வசனம்.) என்று சொல்லி அவர்களையும் அழைத்துக்கொண்டு ஸ்வாமிகள் இரங்கியிருக்கும் இடம் வந்து சேர்ந்தார்கள்.

95. தோகரா.

துக்காராமருங் கோஷ்டிகளுடனே தூயதோர் ஸ்னானமுஞ்செய்து
மிக்கப்புகழுடைய திருமண்சாற்றி மெய்யனை தியானமுஞ்செய்து.

96. தோகரா.

தம்பூராகர தாளமுருகக்கும் சிடிகா சுதியுடனையன்
இன்பமதாகவே யிசைத்துக்கொண்டு ஈசனை துதித்தார் மெய்யன்

97. தோகரா.

ஆனந்தத்தாண்டவ மாடியேதாசர் ஆனந்தக்கண்ணீர் சொரிய
வானுளதேவர்கள் மனமகிழ்ந்தனராம் வையத்திலுள்ளோரறிய.

(வசனம்,) இதைக்கண்டிருந்த ஆசிரிய விருத்தம்.

சந்திரசேகர தேவ சச்சிதானந்தனச்சமையத்தில் சாரிவந்தே

சாந்தகுணமூர்த்தியாய் திகம்பரவேசாருபியாய் சந்திரோதயம்போலவே
வந்தமுக்கண்ணனும் ஜடாமகுடதாரியாய் வதனமெண்ணிரசரிக்க
என்றையாம் தாசனைக்கருணிக்கிய ... ... கைலையனரோ.

41. கீர்த்தனை இ—ம். அடாணா ... திவ்யம் என்மனம்
சம்போ மகாதேவா ... ...
அம்போருஹ பாதா வெங்களையா அருட்செய்வாய். —சம்
கொன்றை சூடியவனே சிவக்கொழுந்தே அருமருந்தே
மன்றுள்ளனைக் காத்தருள்செய் மாதா பிதா. —சம்
நதியும் மதி தரித்த நாரி பாகா ... ...
பதிதனிலே யெனையாட்கொள்ள ... கிருபை புரிவாய். —சம்
முக்கண்படைத்தவனே யெங்கள் ... வா வா
சிக்குவலை யருக்குமெங்கள் தேவேசா பர்கோவே. —சம்
வில்லாலடித்தவனுக்கன்று வேண்டும் வரமளித்தாய்
கல்லேலா மனமிரங்கா தெங்கள் கதலைத விக்தா. —சம்
பொய்யாகிய வுலகிலெனைப் போல் பாவிகளுண்டோ
பையரவ மணிந்த பரா பரனே பரமேச்சரனே. —சம்
காலன்றனை யுதைத்தாய் மார்க்கண்டன் றுயர் தீர்த்தாய்
பாலன் கோவிந்தனவந் தாளாய் திருத்தாளா. —சம்

கலிவிருத்தம்—அடாணம்.

இந்த சேவையைக்கண்ட வுலகோரும்
அந்தமாய் ஆச்சரிய முற்றவராகி
என்தமே யுறுதி தவறி விடலாவென்று
விந்தையாயிரு காதுசிரத்தில் வைத்தே.

கை இ—ம்.

காரணு காரசிம்மயமாகி
பூரணு பூவும்லைகயளந்தவா
காரணுபத்மநாப கோவிந்தனே
வாரணனன்றனையாண்ட வைகுந்தனே.

கை இ—ம்.

உன்னை யம்பிரன் ஈரவைக் காண்டவுடனே
மின்னும் சிகதிசனமும் யாம்கண்டோம்
நன்மைய துக்கதாசர் நற்கருணையால்
கண்ணினால் தத்தாத்திரேயனை நாம்கண்டோம்.

கை இ—ம்.

மோகாவென்று மதிகாரியு மன்று
வேகமேதாசத் தேதனைப்பாரென்றுல்
நாகசயனற்கு நாம் பிரியாய்த்தக்க
ஆக அர்த்தம் பண்டரிபுர அமலற்கே.

கை இ—ம்.

செலவிடுமென்று பொன்னடி சேவித்து
நிலையுள்ள தாசர் கொண்டுவந்த நிதியெல்லாம்
பத்தலமாய் லோகோகாமுக்கனுப்பி
இதுமுடன திகாரிக்கி யீயம்பினான்.

கை இ—ம்.

ஓ இமோகா வெனுமதிகாரியும்
ஆதிதாசரின் பொன்னடி சேவித்து
சோதியானவன் பொன்னடி குடிலைக்குள்
நீதியாய் வைத்து நீயருள் வாயென்றான்.

கை இ—ம்.

அப்படியே யாகுமென தாசரும்
கொப்பன மொழியை கேட்டதிகாரி
செப்பிய சன்னியாசிகளை சிட்சிக்க
அப்பனும் தாசமே யிருக்கின்றனர்.

(வசனம்) என்று லோகோகாம்படேலனைக் கூப்பிட்டு உன் தாசீ திடம் கண்ட 50-ரூபாயும் மன்னித்தோம் என்று சொல்ல அவரும் சந்தோஷித்தார்.

42. கீர்த்தனை முத்துவீராயமெட்டு.

மோகாவென்னு மதிகாரியன்று
மொத்தமாய் புத்திமான்கள் சிலரை
வேகமாயழைத்தே வருகையிலே
வெகுளி சன்னியாசிக ளிருவரையும்
கண்ணால் கண்டு துக்காவெனும் சூத்திரன்
காலக்ஷேபம் நடத்தப்போர்தால்
நன்று வந்து நீங்கள் கேட்டவரை
நாடி ஜெயித்திடவிராகில்
உங்களுக்கு பரிசுகொடுத்தே யந்த
உத்தம துக்காராமன்றனையே
பங்கப்படுத்தி விடுவோமென்று அந்தப்
பாரிலுள்ள பெரியோருரைத்தார்
அப்படிச்செய்யாமல் தோல்வியடைந்தால்
அக்கண முங்களிருவரையும்
தப்பிதற்கு சாற்றிக்கழுதையின் மேலேற்றி
தரணியி லூர்கோலங் காட்டிடுவோம்
என்றுரைக்க சன்னியாசிகளிருவரும்
என்னென்று அவர் வருவாராம்
மன்றுள் செருக்காலும் பிராம்மணரே

மயிதன்னிலே தோற்றும் பிராம்மணரே.

(வசனம்.) ஆனதால் துக்காராம் வணக்கும் ராமகிருஷ்ணாதிகளை நம்மை துதித்துநிற்க இவன் துதிக்க மாட்டானென்பானே யென்று துஷ்ட பண்டிதர்களை துணையாய்க்கொண்டு தாசருக்கெதிரேபோய் உடன்வார்ந்தார்கள் தாசனை அச்சமையோரெல்லாம் பண்டரிநாதனிவனே யென்று துதித்தார்கள் தாசர் அபங்கம் ஒன்று செய்தார் அதன் கருத்தாவது.

-18. தோடி.

காமிகனாகில் நிஷ்காமிகனாகிலும் கண்ணனைப் பணிந்திடவேணும்
சாமஜநியானமும் சாயுச்சியபதவியும் தப்பாதவர்கட்குத் தோணும்.

(வச.) இதற்கிணையாக கலிவிருத்தம்—ஆடதாளம்.

முன்னஜாமீளனென்னு மோர் பிராம்மணன்
பின்னும் நீச்சஸ்திரீயைப் புணர்ந்ததுவல்
அன்னைத் தானறிந்த வொரு பிராம்மணன்
கன்னிய யாத்திரை செய்தவன் நகர்தன்னில்.

டை இ—ம்.

வந்து இராவு தங்கிருந்ததால்
அந்த நீச்ச பிராம்மணனந்தனர்க்கு
வந்தனஞ்செய்ப வந்தன்மதலைக்கு
சந்ததம் நாரணன் பெயர்சாற்றினான்.

டை இ—ம்.

முந்திநீர் செய்தபவமுமுடிந்திடும்
அந்தரங்க பக்தியு மோங்கிவரும்
வந்து நீர் நற்கதியடைவீரென
அந்தஜாமீளன் நற்கதியடைந்தனன்.

(சுருதி.) ஏகஸ்மரணாதுந புநர்ஜிந.

(கருத்து.) மதுரமானதை எல்லோரும் புசிக்கவேண்டும் என்றதுபோல்

டை இ—ம்.

மற்றுமோர் தாசி ஓர் கிளிமகவுக்கு
சற்று ராமா ராமா வென்று சாதிக்க
பெற்றனள் நற்கதிபரந்தாமனால்
முற்றும் நாம பாராயணம் மொழியுங்கள்.

விருத்தம்.

செய்யுங்களென்றுரைத்த தாசர்தன்முகத்தை நோக்கி
அய்யமுன் னெனாளு பாத சன்னியாசிகளிருவர் தாமும்
மெய்யதோர் பாண்டுரங்க மூர்த்தியின் சொரூபம்போல
அய்யனைக் காணப்பெற்று ஊரினிடேல் விடலாவென்றே

விருத்தம்.

வந்தனஞ் செய்தெழுந்து வைணவர்தமை சேவிக்க
அந்த மோகாதி காயவர்களை வரவழைத்து
முந்தி நால் வேதங்கற்ற மூடரே துக்காருத்திரன்
என்றெனக்கரிக்கைவிட்டனர் இதற்குநீர் விடைகொடென்றார்.

விருத்தம்.

விடைகொடா விட்டாலும்மை விலங்கு பிலேயுமக்கு
படிமிசை துணையாய்வந்த பாதகக்கொடியர் தம்மை
கொடியினில் கட்டைசெய்து கொந்திடக்கண்ணுல் பார்ப்போ
ஆடவுடன் கழுதையேற்றி அலங்கோலஞ் செய்யச்சொல்வோ

(வசனம்.) இதைக்கேட்ட சன்னியாசிகள்

கலிவிருத்தம்—ஆடதாளம்.

துக்காராயர் திருவடியே துணை
மிக்கப்பண்டரி நாதனுமிவரென்ன
பக்குவமாய் மோகாவதிபதி தன்னை
நோக்கியே தாசரென்னுரைப்பாரென்றால்.

டை இ—ம்.

பாக்கியவானே கேளும் பகருவேன்
யோக்கிய பிராம்மணராகையாலே நாம்
ஆக்கினை செய்யலாகத் தகாதென
நீக்கிடுமிவர் வேடக்கிற்கென்றனர்.

விருத்தம்.

அப்படி சுவாமியாவிட்டால் அய்யனும் பாண்டுரங்கம்
கொப்பாதுவென்று தாசருரைத்திடச்சாதுக்கள்தாம்
எப்படியாகில் யாங்கள் எமனிடமிருந்து யின்று
தப்பித்துக்கொண்டு சென்றால் தன்னியர்களானோமென்றே.

(வசனம்.) தாசர் திருவடியில் வீழ்ந்து வாழ்த்தி சென்றார்கள் பிறகு தாசர் மங்களாசாசனம் புரிந்து ஆனந்தபரிதராயிருந்தார் கேட்டீரே சித்தர்களே யென்று நபாஜிசித்தர்பின்னும் சொல்லத்தொடங்கினார்.

15-வது சம்பூரணம்.

துக்காராம் சுவாமிகள் திருவடிகளே சரணம்.

16-வது காப்பு விருத்தம்.

தசரதபாலாபோற்றி தானவர் காலா போற்றி
பசுபதிபுகழுமெங்கள் பரம்பொருளானே போற்றி
குசேலவர் தம்மையாண்ட கோகுலக்கொழுந்தே போற்றி
சசிமுகநாதா சுப்பிரசன்னனே போற்றி போற்றி.

(வசனம்.) யோகம் யாகம் முதலானதுகளைச்செய்து பஜிப்போமென்

ருல் சித்தியென்னும் பாக்கியமென்னிடத்திலில்லை.

கலிவிருத்தம் — அடதாளம்.

இதனாலேயன் துக்காசுவாமிகளின்
போதச்சரிதையைப் புகலுவென்றன்போ
ரீதி கவித்துக்கிரமுர்த்தி கீடியானனா
ஆகரிவனறடி பணிந்தேத்துவாம்.

(வசனம்.) கேளுங்கள் சிறுஞானியானவனை புனிதனாகச்செய்த குருவானவனி கலை வேதாந்த வேதியர்கள் நடுவே கோடிசித்தர்களை ஸ்ரீபாதரேணுவாகிக விருந்திடும் தாசரிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டாயிற்று துக்காசுவாமிகள் பகவானை,

99. தொகையறா.

பாராயணஞ்செய்து மதுராவாக்குடன் பாடியாடிவிற்கையிலே
ரோமராசன் சிவாஜிராஜனும் ஸ்ரீகதனை பஜிக்கையிலே,

(வசனம்.) சாக்கனு தேசத்தை அரசாண்டுவரும் அவிந்தனென்னும் அரசன் சிவாஜிராஜாவைப்பிடித்துவர.

100. தொகையறா.

ஓரிரண்டாயிரங் கத்துகவீரரை படையுடன் வரவழைத்து
சாகியே சிவாஜிராஜனைப்பிடித்து தந்தனம் வாருமென்றுரைத்து.

விருத்தம்.

அனுப்பிட வீரர்தானும் அவரவர்குதிரையேறி
சுருக்கத்தினில் பூனேதேசம் தன்னையேநாடிவந்து
கணக்கிலா ஜனங்களோடு காலக்ஷேபத்திலேவந்தும்
பிணக்கிலா சிவாஜிதன்னை பின்னவர் நோக்கும்போது.

(வசனம்.) வந்த படாணிகள் கண்ணுக்கு சிவாஜிராஜன் தோன்றாமையால் திகைத்துவின்றனர் இதைக் கோஷ்டிகளறிந்து மனங்கலங்கி எப்படி தப்பித்துப்போவோமென்று இயங்கினர் அவர்கள்முகக்குறிப்பை தாசர் கண்டு அபயம் செய்தருளினார்.

அதன் கருத்து

தேவாரம்.

வரி வரி விடவேதவா அபத்பாந்தவனே வா வா
முரவரி வைமுக்காள முகுந்தா ஓயாகா
தரணியிலே தக்கோடி தாசனைக்காத்தாப் போலே
ப்ரியமாய் வந்து காத்துப்பின் பெருந்தருள் செய்வீரே.

89. கீர்த்தனை ஸ்ரீராகம் — சாப்புதாளம்

எல்லோருங் குறுமே அயனேமேயோ மென்மேலே
இல்லாப்பொருள்மேலே நினைவில்லை யென்கினிமேலே—என
பஞ்சகொண்டுபாலே என்மனதிருக்கானோ
கல்லாவனதானே கல்லையாமருள் வாய்ப்புனிமேலே —என
திருமாலின்மேலே திருவேங்கடவர் போலே

வருவாகினதாலே காணுனையடைந்தேன் பெரும்பாலே.—என

(வசனம்.) இப்படி தாசர் பஜிக்கையில் பகவான்.

விருத்தம்.

அப்பனே துக்காதாசே அஞ்சாமல் காலக்ஷேபம்
அப்பனே செய்வாய்நீயும் அவிந்தானை விலகச்செய்வேன்
அப்பனும் பாண்டுரங்கன் அரசன் சிவாஜியைப்போல்
அப்பனும் வடிவெடுத்து அவர்களைத் துறத்தலானார்.

விருத்தம்.

துறத்திடக்குதிரைவீரர் சோம்பலிலாமலன்று
சிரத்தையோடவர்கள்தானும் சிவாஜியு மிவனேயென்று
துரிதமாய்பிடிப்பதற்கு சுற்றியே வருகும்போது
அரிவிடல் பாண்டுரங்கன் அவிந்தானையலையச் செய்து.

விருத்தம்.

காடுகள் மலைகடன்னில் கல்லுமுள்ளுறுத்தும் போது
யீடொருவர் நமக்குஇல்லையென்றவ ரெல்லோரும்
ஓடியேபிடிப்போமென்றால் உலகினில் தந்திரவாதி
நாடிகாம் வீரரென்ற நலமுளபேரும் போச்சே.

(வசனம்.) என்று படாணிகள்பயந்து ஓடினார்கள் ஆனதால் பகவானை பஜித்துக்கொண்டு இருக்கும் பாகவதாளுக்கு யாதொருபயமு மில்லை ஆதாவது,

வெண்பா.

விளக்குப்புக விருள்வாய்ந்தாங் கொருவன்
தவத்தின் முன்னில்லாதாம் பாவம் விளக்குநெய்
தேய்விடத்தே சென்றிருள் பாய்ந்தாங்கு நல்வினை
தீயிடத்தேனிற்கு மாந்தீது.

(வசனம்.) இதற்கிணையாக தாசர் நான்கு ஜாமபரியந்தரம் காலக்ஷேபமியற்றி சூரியோதயமானபிறகு மங்களாரதி செய்தபின்,

விருத்தம்.

திருவசிவாஜிராஜன் சிறப்புள தாசர்தம்மை
பாரினிலென்னையாண்டப் பரமனும் நீரேயென்று
கோரியேகுதிரைசேவர் கொடியரை செகுத்துயென்னை
பாரினி லாதரித்தப்பண்டரி நாதன்நீரே,

விருத்தம்.

என்றதைகேட்ட தாசர் இயலுள சிவாஜியர்க்கு
அன்று ஆனந்தமென்னு மமுதத்தைபூட்டி பின்னர்
மன்றுள் ஸ்ரீராமநாமம் மகிதனிலுப தேசித்து
அன்று அஷ்டாக்ஷரத்தை அளித்தனர் சிவாஜிக்கம்மா.

விருத்தம்.

மந்திரந்தன்னைப்பெற்று மணிமுடி தரித்தராஜன்
அந்தமாம் தாசர்பாத மலருந்தம் பணிந்துவிந்த
விந்தையாய் லோகோத்தம வாசிகளனைவருங்கூடி
சந்தோஷமாய் வணங்கி தாஸன்விடை கேட்கலுற்றார்.

அரசன்—மந்திரி—விருத்தம்.

தாதுகொண்டே தேவன்றனும் வாசகர் சமெங்கரித்துப்
போதும்பென் கருமக்காடெல்லாம் புண்ணியனர வரவழைத்தேன்
ஆதலால் இம்மது பாதமதை யேனுக்கருள்வதன்றிப்
பாதகாத்தருளென்மப் பணிந்துமே சென்றனன்றே.

(வசனம்.) தாதுகொண்டே தேவன் வர்த்தகர் முதல்யாவருந்தாசனை சேவித்து ராஜஸ்திரிகளும் அம்புஜனங்களும் மங்களம் பாடிச்சென்றார்கள் தேவர் கூடபாவரும் கூடப்பிரிந்துகொண்டு லோகோத்தம வந்து சேர்க்காரர் இருந்திருக்க கொண்டோபாவென்னும் பிராம்மணனொருநாள் தாசர் சுவாமிகளை வணங்கி,

கலிவிருத்தம்—அடதாளம்.

சுவாமியென்னாள் திர்த்தயாத்திரை செய்ய
நேமமொன்னனி காணிருக்கின்றதால்
காசியான்போய் வருவதற்காகவும்
ஆமெனக்கினி அர்த்தமில்லையே.

(வசனம்.) என்று பிரார்த்திக்க தாசர் புன்னகை புரிந்து தன்னுடைய,

கீ. இ—ம்.

தானையை ஒருவர் தாக்கியதன்றிறே
உடையவன் ஓர்விராகன் பிராம்மணைக்கு
கடையின்றி தாசருளிக்கையிலே
அடவுமேற்று ஆனந்தமாகினான்.

(வசனம்.) இதைக்கொண்டுபோய் அப்பா காசிக்குப்போய்ச் சேர்ந்து பாகவதருக்குச் செலவழித்துவிடு ஒருகாசு மாத்திரம் முதல்போட்டுவை மறுநாள் அதிர்ஷ்டமாக பாகீரதியிலே பிராமணருக்கே பிரு க்குமதை கொண்டோபாவிடம் கொடுக்கச் பிராம்மணன் அதைப் பெற்றுக்கொண்டு தாசர் முன் அபங்கமொழி அவர்கையிலளித்து கங்கையில் ஆராதிக்கவேண்டுமென்று அப்படியே அனுப்பினார் அதன்கருத்தாவது,

சீ. கீர்த்தனை இ—ம். பைரவி—ஆதி.

தாயேகங்கா கனைபதுக்கருள் செய்யும்
தருணமிது வென்னனைநீ
சேயனை கோவிந்தன் சிங்காசனீ நீ செய்து
சீர்பகமிந்திமேல் பார்களில் பக்ஷமே ... ... (தா)
அன்னைக்குயான் மாக்கட்கு அநுக்ரகம் சகிக்கும்

அன்னபூரணி விசாலாக்ஷி யெனக்கருள்செய்
டன்னபூஷணி பார்வதிபர மேட்டி
என்றும்பூனைமறவேன் ஏகாக்ஷரிகௌமாரி. ... ... (தா)

சிவதரிசனத் தேவாரம்.

சாத்திரனில் பழுமானேந்து முக்கண்ணனே னின்றுள் போற்றி
சித்தத்தையோர்ந்தனை சேவித்து ஸத்கதியடையச் செய்யும்
பரசிவப்பொருளேயெமை டங்காளனே கைலைவாச
மரகதவல்லிநேசா மயமாதேவா போற்றி போற்றி.

விஷ்ணு தரிசனத் தேவாரம்.

வேதனைப்பயின்றதாதா விண்ணவர் யாதார் போதா
காதலைகயாவிலோங்கும் காருண்யசீதா ரமைக்கு
போதுலே கடன்முடிதவேன ம்பபூமொறுத்தாண்டு யெங்கள்
வானதையை யொழித்தாட்கொள்ளும் வைகுந்தநேயே போற்றி.

(வசனம்.) இப்படி தாசரளித்த அடக்கத்தைகொண்டோபாவென்பவர் கெங்கைக்கருகில் சென்று பகீரதியை சேவித்து சுவாமிகள் கொடுத்த அபங்கத்தை அங்கதியில்விட கங்கை தலைபுரிந்து கொண்டோபாவுக்கு ஓர்தங்கக்காசளிக்க அதைப்பெற்று காள்தன்னியனேனென்று ஆனந்தங்கொண்டார் அதைக்கண்ட யாத்திரைவாசிகள் சொல்லுவதாவது அநேகர்கங்கைக்கு வஸ்திரம் பலகாரமுதலியதை சமர்ப்பித்த போதிலும் நமக்குயாசனை கிடைப்பது அரிதாயிற்று துக்காராமருடைய அபங்கம் பார்த்தபோதே அம்மன் தங்கக்காசளென்று தந்தனள் என்றும் அவரால் அம்மனை தரிசித்தோமென்று மெல்லோரும் ஆனந்தங்கொண்டவராய் சந்தோஷ சித்தராயிருந்தனர். கொண்டோபா,

கலிவிருத்தம்—அடதாளம்.

சரிரண்டு இங்காய்க் கொண்டோபாவும்
பாரிலபங்கத்தைப்பாடி யாடியபின்னர்
சாரிதுக்காராம சுவாமிகளிடம்
சேர்வருகையில் கொண்டோபா வென்னலும்.

விருத்தம்.

என்னினைவென்ன மெல்லாம் இகத்தில்யானுனைப்பேன் கேளீர்
அன்னவரளித்த தங்கக்காசனையவர்க் களித்தால்
இக்கலைத்தினிமேல யாமுமெப்படி பிழைப்போமென்று
மின்னியகாசை தாசர்க்களிக்காமல் பனாய்ந்வைத்தே.

விருத்தம்.

ஜீவனஞ்செய்வோ மென்று நிறப்பிலாக் கொண்டோபாவும்
சாவதானமதாய் தாசர் தன்னிடம் வந்தபின்னர்
சுவாமிகேளித்ததங்கக்காசினால் யாத்திரைசெய்தேன்
பூமியில்வருரும்போது மெங்காக மாயமாச்சே.

(என்று)

விருத்தம்.

விடையது பெற்றுகொண்டேபாவுமே விடுதிசேர்ந்து
முடிதனையவிழ்த்துப்பார்க்க முகுந்தனைப் பணியுந் தாசர்
தடையிலா தளித்த தங்கக்காசுமே மாயமாகப்
படிமிசைகொண்டேபாவும் பறதவித்தே துரைப்பான்.

கலிவிருத்தம்—அடதாளம்.

பஞ்சாக்கினியும் வளர்த்திப்புகழ் பெற
சஞ்சலமற்றுத்தவம் செய்வராயினும்
அஞ்சாமற் கனிகாய்கிழங்கு சருகு
மிஞ்சிக்காற்று முதலியவை பகுதிக்கும்.

ஷை இ—ம்.

அவர்களையும் ஹரிதாசர்களென்றும்
தவரிடாத சிவனடியாரென்றும்
புவிதனிலாசாரப் பூசகரென்றும்
தவஞ்செய்யுமா அத்வைதிகளென்றுமே.

ஷை இ—ம்.

சகுண ஆராதனை செய்பவரென்றும்
அகமதிற் யோகாப்பியாசிகளென்றும்
இகமதில் ஞானவாதிகளென்றுமே
சகசமாயவதூதர்களென்றுமே.

(வசனம்.) இன்னும் ஆசாரியர்களைமதித்து பவபந்தங்களை யொக்கிக்கொள்பவரென்றும் உலகில் அனேகம்பேர்களைக்கண்டிருக்கிறோம் இப்படி நிராசையுடைய.

101. தோரா.

துக்காராம் சுவாமிகளைப்போலத் தொல்லுலகில் கண்டதில்லை
இக்கடலுலகினி லிவர்போல் புண்ணியவான் எங்குமுளரென்பது

(வசனம்.) இப்பேர்க்கொத்த தாசரிடம் நாம்போய் சொன் [தொல்லே ஞேமே யென்று மதிமயங்கி தேவ என்னசெய்வேனென்று சிந்தித்து சோலையிடந்தங்கி யிருந்த தாசரைக்காணுமையால் பின்பாடிவிருந்த.

ஷை இ—ம்.

பதினான்குபேரும் தேடிவர பக்தர்
கூடுதியில் சுவாமிகளை சேவித்துநிற்க
அதிவேகமதாய் ஊருக்குள் தாம் வந்து
பதியில் காலக்ஷேபம் செய்துப்பாடினர்.

ஷை இ—ம்.

காலக்ஷேபத்தில் கலந்தவரெல்லோரும்
ஆவிலேயிற்றுமின் ஞானப்பார்த்திட
சிலமாய் திவட்டி யெந்தினின்றவன்
மேலதாய் மெய்மறந்து கடித்தனன்.

ஷை இ—ம்.

கடிக்கிடத் திவட்டிக்கு யெண்ணெய்விட்டாத்
திடமுடன் தொழுதே நிலையாய்நின்றான்
அடவுடன் வெளிச்சமடக்கிடவே
தடையின்றிதாசருளாம் பரஞ்சோதியில்.

ஷை இ—ம்.

சோதியில் தாசர் சொக்கியிருந்திட
பாதியிரவினில் தீபம்பிரகாசிக்க
ஆதியாவைவன் னையனருளினால்
ஜோதியாய்ஸ்படிக மண்டபந் தன்னிலே.

(வசனம்.) தீபம்வைத்ததுபோல் பிரகாசித்தன இதற்குபஜனை பரெல்லாம் வந்து சேவித்தனர் இவ்வதிசயத்தை நபாஜிசித்தர் ஆனந்தங்கொண்டு நவகோடிசித்தர்களைப்பார்த்து கேளுங்கள் சித்தர்களே.

விருத்தம்.

தாசர்தன்னுள்ளந் தன்னில் தமித்தியனா ஜெயித்தவெங்கள்
கேசவனிருந்து பத்திகிருபை செய்ததனுலிங்கு
கோசரமுள்ள சத்துவ குணத்தினலார்த்தி பெற்று
மாசிலா தீபந்தானும் மகிழ்ச்சியா யெறிந்ததென்றார்.

(வசனம்.) ஸ்ரீ துக்காசுவாமிகள் தேகநிலையராய் இருந்து பஜனை செய்து,

கலிவிருத்தம்—அடதாளம்.

மங்களாரதிசெய்து முடிந்தபின்
திங்கள்போலுளம் சோதிசொரூபத்தில்
அங்கவமவரும் லயித்தபின்னர்
இங்ஙனே யிருள்முடிந்து யாவரும்.

(வசனம்.) ஆச்சரியமுற்று பகவான் இவருடைய மனதில் குடியிருந்தமையால் இப்பிரகாசம் இத்தனைநேரமாய் பிரகாசித்தது பிறகுசுவாமிகள் உட்கார்ந்து யிருக்கையில் எல்லோருக்கும் எப்படிக்காணகிறதென்றால்,

102. தோரா.

பரமபதத்தினில் சேஷசயனராய் பாரளந்த பெம்மானுய்
கரமதில் திகிரி சங்குமேந்திய கண்ணை னுமம்மானுய்.

103. தோரா

சந்திரனே சூரியனே மன்மதனே சாகரசயனனே வென்று
அந்தமுள்ள தேவகாமுக்கிவரை அனுப்பலாகாதினியென்று.

(வசனம்.) இப்படி லோகோகாம் வாசிகள் பேசிக்கொண்டிருக்கும் போது தாசர் அவர்களுக்குச் சொல்லாமல் தேவகாமுக்கு வருகையில் வாட்டையில் கண்டவர்களுக் கெல்லாம்,

104. தோரா.

பரமபதம் காணேகுவேனென்று பண்புடன் தேவகாம்வந்து
பரமபாவனன் சன்னதிசென்று பணிந்துவந்தனம்தந்து

105. தோடா. [தேவ்

நரிஹரி உன்னிடதிவ்வியங்களை விக்கிரஹமாகக் கண்டு தெரிசித்
சரிசரியரமபதங்களையடைக்குவாருமென்று அறிவித்தேன்.
இதுவுமன்றி.

106. தோடா.

உலகிலுள்ளோர் ஜனங்களெல்லாம் உன்னை அன்னமெனக்கேட்டு
கிலோகவென்னாமைய முன்னமேவ விந்தையும் அதிகரித்து.

(வசனம்.) தேகம் பருக்கது இன்சகியேன்.

விருத்தம்.

மெய்யடியார்களாயோ ரெதனிகளிருந்து
மெய்யனை யென்னையின்ப மேன்மையாம் பரத்தில் சேர்ப்பாய்
அய்யனே யக்காலமோ அப்படி யைக்கச் செய்வேன்
அய்யனே பயமுறுவென் ஜனமடைனைன பாண்டுரங்கா.

விருத்தம்.

தாசர் தன்னாளங்களினில் மனைகளில் முன்போல் தாமும்
மாகிலைபாண்டுரங்கனை நன்றேயே மனைகளுஞ்செய்து
பேசியே ஆளிக்கிக்கு மேனியோ ருணர்தலர்
ஆவசையாய் கண்ணிக்கு அருமைபுரிந்தார் மாதோ.

விருத்தம்.

சர்ப்பவாகனத்தின் மீது சுவாமியை நோக்கிதன்டம்
அப்பமே சயர்ப்பிக்கக்கு ஆஞ்ஞயவிருக்க வண்டை
மெய்ப்புடனதன் தோமக மேனமையாய் விராய்பெருக்கி
கொப்பனத்தினையுடைத்தி கும்பலாய்ப் பறந்ததன்றே.

விருத்தம்.

பறந்துமே மரத்தின் மீது பாக்குடனிருக்கும்போது
இறந்தவர்தோர் அக்கதேவர் அயர்துவடைந்த பின்னர்
திறந்தரமதினடக்கி தேம்புவனத்தட் செய்தால்
பறக்குமோ பக்ஷிக்கு பண்டரிநாதவென்றூர்.

45. கீர்த்தனை இராகம், மைரவி ரூபகம்.

பரலோகநாதா திவ்விய பரதா கவிநோதா நிதா ... ... (பர)
காம்லோகநிடதியே சோதியே நீதியே
ஆதிமைக்கியா திருயே அண்டர்குலத்துதித்த ஐயா ... (பர)
ஆதாரமான மெய்யர் பண்டலத்தோர் மகிழும் தாயா
மாயா மேயா சகாயா ... ...(பர)
காயாப் பூமேனியனே கண்ணுக்கு தேவாகனே
மாயாரவிதவிநோதனே யனைவருமனைவனின் தேயுனே
கொண்டாடினேன் பண்டரிபுர ... ... (பர)
சந்ததமுனை ஸ்டிவனே சாமகானலோலகவியனே

சுந்தரபதக்கமையருள் கோவிந்தனே
சுந்தரமனே அக்கமனே நித்தியமனே சித்தத்திலென்புனைவத்து (பர)

10. தோடா.

இனையானதிருவின் மணாளா திவ்வியர் புகழ்திருக்காளா
மோனமயா பரமூர்த்தமெய்ய லக்ஷணம் முருகமலை கருணையா.

(வசனம்.) மென்று பக்ஷிகள் எல்லாம் தாசர்க்காளின்மீதும்
சரத்தின்மீதும் முகத்தின்மீதும் உட்கார்ந்து தேம்பாடின அச்சமயம்
தாசர் தன்சதகத்தைச் சுகக்கினூர் பக்ஷிகள் அசையற்றிருந்தன எப்படி
யெனில், கலிவிருத்தம்—அடதாளம்.

மாதர்வன்னவளா மைந்தர்கள் மீதனில்.
ஆதரவென்பனைத்தது போலவே
பேதாபேதங்க ளொன்றுமல் பக்ஷிகள்
இதில்லை தேகத்தில் சஞ்சரிக்கவே.

(வசனம்.) தேவதேவா கான்செய்ம பாக்கியமோ பாக்கியம் தேவபரக்
தாமா மேயாபரமபுருஷா மேயகநாசண்யா மேமபண்டரிபுரவாசக்
மஞ்சவர்ணக பராளக்கர்மேவச பானுசமென்று பகவானை வாழ்த்தி
ஆனந்தமடைந்திருந்தார் இங்கனமிருக்க மேலக்க வாசிகளில் பஜனை
செய்து வந்தவர்களிடத்தில தாசர் செல்லாமல் வந்தபடியால் பின் பஜ
னை செய்து வந்த [illegible] எல்லாம்தேடியும்
பல்பாடிய 14 பேரும் தாசனைக் கா[illegible] ஆளிக்குயிலிருக்கிறரென்று
காணமல் வழிப்போக்கர் சிலர் தாசர் ஆளிக்குச் சென்று சன்னி
சொல்ல அதைக்கேட்டு 14 பேரும் ஆளிக்குச் சென்று சன்னி
தானம் வைப்பதுக்கு ஆஞ்ஞயிருக்கத்தின் கீழ் பறவைகளு
டன் ஆனந்தமாயிருக்கும் ஆசாரியனைக்கண்டு நமதுபாக்கியமே பாக்
கியமென்று அருகில் சென்ற மெய்யடியார் மீதுவசித்திருந்த பறவைகள்
பறந்து போயினதை சன்னிதானத்தில் தாசருடன் கலந்துயின்பாடல்
பாடினூர் அச்சமயம் அங்கணம்.

விருத்தம்.

வைகுந்தமதனைப் போதும் வளமிகு துக்காதாசர்
வைகுந்தநாதன் போதும் வண்மையாம் கோஷ்டியெல்லாம்
வைகுந்தத்தினிலே நித்திய முத்தர்போலிருக்கக் கண்டு
வைகுந்தமிதுவே யென்று யாவரும் களித்திருந்தார்.

(வசனம்.) அச்சமயம் தாசர் ஞாபகத்தைப் பாடினூர் அதன்கருத்து,

கலிவிருத்தம்—அடதாளம்.

தேகத்தோடு தேசத்திலுள்ளவும்
போகிசனை பேசுதிலே னலலால்
யோகமேழியாம விருப்பனேல்
ஆகாதும் நரகத்திற் காணவேன்.

தை இராகம்.

ஆனதால், திருப்பாற்கடல் தேவர்கடைந்த போது

திருமணனால் திரண்டுவந்த விடம்
கருணம் சிவபிரானுலமுண்ட போது
சிரவணம் செய்தனர் தாரகநாமமே.

டை இ—ம்.

முப்பத்து முக்கோடி தேவர்முனிவரும்
செப்பிடும்ராம நாமம் ஜபித்திட
அப்பவே மோக்ஷவீடடைந்தே திறக
இப்பவும் விடையுசுகம் வேண்டிலேன்.

டை இ—ம்.

என்றுதாசருங் கைக்கூப்பியே நிற்க
மன்றல்காநோபா மொழிந்த பாடல்தானும்
அன்று சுவாமிகட்கு ஞாபகம் வந்து
கொண்டேபாடிக் குதித்துநின்றாடினார்.

டை இ—ம்.

தேவர்கள் புஷ்ப மாரிசொரிந்தனர்
ஆவலாய்ஞானேஸ்வர அய்யர்க்கு
சாவதானமாய் வந்தனமுஞ் செய்து
தேவுகாம்வந்து சேர்ந்தனர் தாசரும்.

108. தோரா.

சிந்தாமணி தேவியெனும் பிராம்மணன் சிறப்புள தாசர் மேல
சந்தேகமிலாப்பறவைவழி னங்கள் சஞ்சரித்த தாகையாலே.

10.. தோரா.

சீடனையனுப்பியே தாசரையிவிடம் சிறப்புடனே யழையுமென்ன
ஓடியேசீடனும் தேவுகாம்வந்து உத்தமர் தரிசனம் பண்ண.

110. தோரா.

தாசரைகண்டுவந் தனைபுரிந்து தான்வந்த காரியம் மறந்து
கேசவநாமத்தினிலவன் சொக்கி கொண்டிருந் தனனவன் சிறந்து

கலிவிருத்தம்—அடதாளம்.

மூனுநாள்பரியந்தம் மானுக்கனே
கானுமையினால் கலங்கிச்சிந்தாமணி
தானே யொருவனைத் தனிவழி வருகையில்
மோன சுவாமியைக்கண்டு மொழிகின்றான்.

டை இ—ம்.

அய்யனே யொருகொல்லியிலே தானும்
பையவேயொரு புருடரூபந் தன்னை
அய்யா வேர்ப்படுத்தி வைக்கவு மதின்மேல்
அய்யனே வட்காரும்போ தவையெல்லாம்.

டை இ—ம்.

அசைபுமோபாரில் பக்ஷிகளோடிப்போம்

தசையுள்ளதங்கள் தேகத்தின்மேல்பக்ஷி
அசைவின்றி சஞ்சரித்ததெனக்கேட்ட
விசையாய் நடந்துவந்தேன் தங்களிட மென்றான்.

டை இ—ம்.

ஆரியன் மனதை யறிந்து அய்யன்
சீரிட தேகத்தைக் கத்தியையக்கொண்டு
பாரில் காண்பிக்க வுட்டபஞ்சடைந்ததை
கேட்டு சிந்தாமணி கண்டு நின்றனன்.

டை இ—ம்.

நின்று மானிலத்தி லவனும் விழுந்து
இன்றுதேவர் மகிமை யறியாதால்
மன்றான் இக்கேழ்விகேட்டனன் மன்னிக்க
வேண்டுமென்று திருவடியில் விழுந்தான்.

டை இ—ம்.

இருவினை யாடலைக்கண்டு இனியோரும்
கரமதைக் கூப்பிக் கழலினை சேவித்து
பூரிமுரியுன் பொன்னடியென் முடிசைக்குள்
வரவேண்டுமென்று வேண்டிடத்தாசரும்.

(வசனம்) அப்படியே அவருடன் கூடச்சென்று கிருசவடியில் மடத்திலிருந்தார்.

விருத்தம்.

ஆதவகுலத்தோரெல்லாம் அரிதாசர்பதம்சேவித்து
ஓதியேநாலீசுடபம் உடனவர் முடித்தபின்னர்
மாதவர்டம்மானுக்கு மங்களாரதியுஞ்செய்து
நீதினாதுக்காதேவர் தேவுகாம் சென்றாரன்றே.

(வசனம்) இப்படி பரமானந்த பரிதரான துக்காராம் சுவாமிகள் பல னாளுடைய காமதைத் துறந்து வருமளவில் சுவாமியென்றும் தானென்றும் பில்லாமல் விடலனுடைய ரூபமாகவே காணப்பட்டது சாக்ஷாத் பகவானே துக்காதேவராக அவதரித்து ஆர்த்தஜனங்களைச்செய்து கா ர்ளை பிரயமருபமாக்கி பஞ்சகருத்தியங்களை நடத்தினார் கேட்டீரோ இத்தகைமை யென்று கடாக்ஷித்தார் பின்னும் சொல்லத்தொடங்கினார்.

16 முற்றிற்று

துக்காராம் சுவாமிகள் திருவடிகளே சரணம்.

17, அ—அத்தியாயம்.

காப்பு—விருத்தம்.

கடைவினைகாபோற்றிக் கருணையங்கடலேபோற்றி
இடம்தகமளிக்கும் எங்குமேயருவன் றன்னே
படைத்துபாலிக்கச்செய்த சுகக்கடவுளேபோற்றி
கிழ்ந்தென்னையாளும் அமலனேபோற்றி போற்றி.

விருத்தம்.

கதிரின்முன் கால்வாய்போலும் கலமுளா கஜத்தின் முன்னே
கதியிலாமசகம்போலும் கற்றறிந்தவர்கள் முன்னே
கலியினில்துக்காதாசர் திருநாட்டையடைந்தகாதை
சதிருடனுரைத்தேன் தப்புகளைத்திடீர் புலவரோரே.

(வசனம்.) முன்சிந்தாமணி தேவன்மெய்யடியாரிடம் சந்தேகந்தீர்ந்து தாசனையிருக்கு அழைத்துப்போய் உபசரித்தனன் பிறகு சிந்தாமணி தேவர்மற்றோர் சந்தேகத்தை கேழ்க்கலுற்றார் அதாவது.

கலிவிருத்தம்—அடதாளம்.

பஞ்சபவுதிக தேகமடைந்துநீர்
சந்ததமிந்ததேக வாசனையும்
இந்தவுலகினி லோராசையுங்காணேன்
அந்தரங்கமதாயெனக்கருள்செய்வீர்.

என்றவுடனே. ஷை இ—ம்.

தண்மையாய்த் திருவுளமிரங்கியான்
இம்மகிதனில் யெழுவகை தோற்றத்துள்.
எண்பத்திநான்கு லட்சஜீவன்களுள்
நன்னயமிலாக் கீழ்ப்பட்டவனுமேனன்

(இதுவு மன்றி) விருத்தம்.

அணுவுக்குஞ் சிறியனாய் அம்புவி வானத்திற்கும்
தனிமையாய் மேலதாகி சரீரத்தின்பிராந்திதன்னை
கனமுடன்விழுங்கியானும் கருணையங்கடலதாகி
சினமிலா தாத்மனுகி திகழ்பரமாத்மனுமேனன்.

(வசனம்) இதைக்கேட்ட சிந்தாமணிதேவன் சாக்ஷாத்காராயனை லவேரயென்று மெய் புளகிதராய் ஆனந்தங்கொண்டு இருந்தார் இங்கன மிருக்க பரமபதத்தில்.

ஆசிரியவிருத்தம்.

சீர்கொண்ட வைகுண்ட நகர்தனில்வாழ்கின்ற
சிறப்புள முத்தர்தம்மை
ஸ்ரீவாசுதேவனும் தெளிவுறவவர்களிடம்
செப்பியெ தன்னவெனிலோ
பார்புகழ் முத்தவென்னை ளருகில்லாதது
பக்தர்சிறுப்பதியில்லை
பதியெனுமதொருத்திபு லோகத்தினில் பிரஜைகட்கு
பத்தியெனும் மார்க்கந்தனை
பாராட்டியெந்தனிட பதவியிற்சேரென்று
பகரினோர் திருவுளத்து
பக்தனாமவ்வாறே சாதிக்க கலியுருட
னவனையு மனுப்பலே

நேர்நிறையாகவே ஹரிகீர்த்தனஞ்செய்து
நிகழ்த்தினு இவலகுமன்னில்
வெண்மைக்குளிரவே அவர்தனையெங்களிடம்
சேர்மையா யழைத்துவருவீர்.

(வசனம்) என்று பகவான் சாதித்தருள அதற்கு

விருத்தம்.

முத்தர்களெழுந்திருந்து முகுந்தனையவர்சேவித்து
உத்தமதுக்காராமர் உளமெலாம்பேரியுண்டோ
அத்தனையவர்கள் பேரில் ஆசையும்வெறுக்கச் செய்தால்
பத்தராம் துக்காதாசர் பரத்தினில் வருவாரென்றார்.

(வசனம்.) இதைக்கேட்ட ஸ்ரீயப்பதி சந்தோஷித்தபிறகு லோகோபகாரிகள் எல்லோரும் தாசன்காலக்ஷேபத்தை கேட்டு தேகத்தை மறந்திருந்தார் இதைபகவான் அறிந்து.

கலிவிருத்தம்—அடதாளம்.

இம்மையில் துன்பமுண்டாகச் செய்தால்
மறுமையில் நம்மைமறந்திடார்களென்று
செம்மையாய்ப் பரத்தினில் சேர்ப்போமென்று
தம்பிடவுள்ளத்தில்தாம் நினைத்தனர்.

(வசனம்.) அத்தருணம் பகவானுடையமாய்கையால் வேறொரு அரசன்வந்து அவ்வூரார் சொத்துக்களையெல்லாம் கவர்ந்துகொண்டு விட தாசர் அவர்களை மனம்தேறவைத்து.

46 கீர்த்தனை இ—ம். யொருதாள சாப்பு.

போனாலும் தான் போகட்டும் போனலாத நீதி ... (போனு
மானமபிமானம்விட்டு தானதர்மம்செய்து
மோக்ஷஸ்திதி காரியானோமா நாம்.
மோக்ஷஸ்திதி காரியானோமா இல்லையாதலால் ... ... (போனு)
பக்தரடி மலரை சித்தத்தில் நினைந்துநிதம்
முக்திக்கதிபதியானோமா நாம்
முக்திக்கதிபதியானோமா இல்லையாதலால் ... ... (போனு)
அஷ்டாக்ஷரி மந்திரம பஜனமுடனேபடித்து
நிஷ்டையிலிருந்து பெற்றோமா நாம்
நிஷ்டையிலிருந்துபெற்றோமா இல்லையாதலால் ... (போனு)
ஈசன்பரவுமருஷி கேசவமூர்த்திபோலிக்க
தாசருமாவாடினோமா நாம்
தாசருமாவாடினோமா இல்லையாதலால் ... ... (போனு)

(வசனம்) இதைக்கேட்ட அவ்வூராரெல்லாம்

கலிவிருத்தம்—அடதாளம்.

அப்பன்பாதம் அடைவோமென்பார்சிலர்
எப்படிஜீவிப்போமென்பார்கள்சிலர்

அப்பா அன்னியன் அபகரித்த நிதியை
அப்போது துக்கா வனைவரையுங்கண்டு

(வசனம்) நம்முடையதன்று நாம் விசனப்படலாகாது நம்முடைய தே[illegible] கம் சாஸ்விதமன்று நம்மிடமிருந்து நீங்கினவை பகவானிடம் சேறு[illegible] அதாவது.

விருத்தம்

முன்செய்த புண்ணியத்தால் பொருளுஞ்சேரும்
மோதுலகி லப்பொருளை முகுந்தாவென்று
தன்னியாராம் தாசருக்கு விநியோகித்தால்
சத்பதவி தானடைவீரென்றுவேதம்
சொன்னமொழி யனைத்தையுமே தெரிந்தெல்லோரும்
சோகமடைந்தாலதிலோர் சுகமுமில்லை
கண்ணபரமாயவன் பொருளையென்றெல்லோரும்
நாநிலத்தில் தாரகத்தை நவிலுமென்றார்.

41—கீர்த்தனை இ—ம். சங்கராபரணம் ரூபகம்

தாரக நாமம் பஜ தாரகநாமம்
கோரஸம்சாரந்தகாரத்தை யோட்டிடும்
சோசாய் நம்பினவர் [illegible] ... ... (தா)
பக்தவிர்கள் [illegible] போக்கிடும்
எந்த உலகோரும் சிந்தனை செய்திடும் ... ... (தா)
வாசவனாதியர் வானவரேற்றிடும்
ஈசன் பார்வதிக்கு [illegible] ... ... (தா)
நாரணனே பரப்பிரம்மமாகிநிற்கும்
காரணமென்று கொண்ட தாசர் துதி ... ... (தா)

(வசனம்) இப்படி லோகோகாம்பவாசிகள் [illegible] ஸ்திர மற்ற சம்பத்து நீங்கினதால் நீங்கட்டுமென்று நிர்மல நித்திய நிர்க்குண நிராகார நிச்சல நிர்த்தொந்த நிர்விகார நிலைலோகநாதனை பஜிக்க வேண்டுமென்று எல்லோரும் தேவகாமுகருவந்து விடலனை துதித்திருந்தார் பிறகு வைகுந்தத்தில்.

கலிவிருத்தம்—ஆதிதாளம்.

தேவ தேவன் ஸ்ரீதேவிதனை நோக்கி
மேவி நான் முகுந்தியு லோகத்தினிற் சென்று
ஆவலாய் துக்காவை அழைத்துவரச்
சாவதானமாய்க் கண்ணனும் சாற்றினர்.

கெ. இ—ம்.

செப்பிட ஜானகிதேவியுமன்றாள்
அப்பவே ஹரி தாசர் தனையேவி
செப் பெருக்குமதேகத்தோடுவா
அப்பனையழையுமென்றுரைத்தனள்.

கெ. இ—ம்.

பெண்ணே வைகுந்த பேசக்கேளென் சொல்லை
[illegible]
[illegible]
[illegible]

கெ. இ—ம்.

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

கெ. இ—ம்.

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

கெ. இ—ம்.

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

கெ. இ—ம்.

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

கெ. இ—ம்.

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

(வசனம்) [illegible]

111. [illegible]

[illegible]
[illegible]

கலிவிருத்தம்—ஆதிதாளம்.

[illegible]
அன்று தன்னியத்தில் [illegible]

கொண்டு கோவலன் கருணையிதுவென
அண்டரு மகிழ்ந்தானந்தம் பாடினர்,

வேறு இ—ம்.

காவொருமேனி பொழுதொரு வண்ணமாய்
பாலனை பாதுகாத்து வந்த பின்னர்
சீலமாய் நாமதேவரென்றே நாமம்
பாலர்க்கிட்டுப் பதவாய்க்காத்தனர்.

இதன்றி

வேறு இ—ம்.

புண்டரீகனுக்காகப் புதுமையாய்
பண்டரியில் நிவாசம்பண்ணவந்தோம்
தொண்டர்யாடராம் துஷ்டரெனக்கண்டு
கொண்ட ஸ்ரீதரம் கொண்ட மூர்த்தியென்றே.

(வசனம்.) அந்நாமதேவர்களுக்குப் பிறகு 7-வயதில நாமதேவரால் நிவர்த்தியாய் விட்ட மற்ற நாமதேவர் பெருமையைச் சொல்ல யாரால் கூடுமென இதைக்கேட்ட ஜகன்மாதா பகவானை நோக்கி.

விருத்தம்.

பூர்வத்தில் ஞானதேவர் சமாதிபுரிந்திடும் தருணத்திலங்கு
சார்வதாமெல்லா ஆயிஸ்வரிய மதனை தந்துமே மூன்று நாள் வரையில்
ஆர்த்தியாய் பகவத்தாசர்களுடனே அற்புத வுச்சவமதனை
சீர்பெற நடத்திப்பாடியே யோகநிஷ்டதனில் வைகுண்ட மகனா.

விருத்தம்.

உண்டு பண்ணுவதலால் உத்தம துக்காதாசனுக்கதிக கைங்கரியம்
கண்டுணை இப்பம நாகிலந்தனிலே நாதனை வேத கேசவனை
என்று பிராட்டி விளம்பியபாம வசனம் எடுத்துரைத்திடவுமா தவனும்
கண்டுணை சிம்பிமாய் மறைத்துமேயயன் நவின்றது மெய்யென்று

விருத்தம். [நவில்வேன்]

இன்று நீ மோகமிக்கைமோசம் இருடியர் தேவருமிரு
கன்றுணை வைகுந்த நகர்தனை யியற்றி நாகிலத்தோர்களும் போற்ற
இன்புறச் செய்து யிக்கணம் வருவாய் யென்றுமே யீசனுமியம்ப
அன்றுமே விஸ்வகர்மனும் வந்து அழகுள நகர் முடித்தனனே.

(வசனம்.) இதைக்கண்ட முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களும் 48 ஆயிரம் ரிஷிகளும் கின்னரர் கிம்புருடர் கருடகாந்தருவர் சித்தவித்தியாதரரும் முனிபுங்கவரும் நாரத பராசர புண்டரீகர் வியாசர் அம்பரீஷ் சுகமுனிவர் சனகசனந்தனாதிகள் முதலானவரும் இந்நகரைக் கண்டு ஆனந்தங்கொண்டு இதில் பகவான் தானே பாகவத கோஷ்டிகளுடனும் பிரமபரமருத்ரும் மத்தியில் துக்காதாசனை எழச்செய்து அன்னை மன்மாதினையுக்கன்று விண்ணுலகோர் புஷ்பமாரி பொழிந்தார் இப்படி எல்லா தேவர்களும் வழியில் பிரம்மோச்சவம் நடந்தேறி வந்தது இக்காலத்தில் தாசருக்கல்லாமல் மற்ற யாருக்கும் தோன்றவில்லை பின்பு

112. தோரா.

பங்குனி மாதம் கிருஷ்ணபக்ஷமதில் பிரதமை யிராத்திரிதனிலே
சங்குசக்கரமேந்திய நாரணன் தானருகில் வருகையிலே.

113. தோரா.

அப்பனே துக்காதாசனே வருவாய் ஆனந்த கீர்த்தனம்பாடி
செப்பிடும் சூரியோதயமானவுடன் சேருவோம் வைகுந்தம் நாடி.

விருத்தம்.

வாருமென்றழைத்தபோது வாமனதனை பூசித்து
சீரதாய் துக்காராமர் செப்பிய துரைப்பாரென்றால்
பாரில் வைகுண்டமிந்த பண்டரி புரமே யல்லால்
வேறொரு பகவி கேட்கு வேண்டிலேன் வேண்டிலேனே.

(வசனம்) என்று தாசருரைக்க அதைக்கேட்ட பகவான் தாசரைப் பார்த்து.

கலிவிருத்தம்—ஆடதாளம்.

நானுரைக்குமிடத்திற்கு நீர்வந்தால்
ஞானவானென்னக் கீர்த்தி பிரபலிக்கும்
ஆனதாலென்னைன்லவியம்சந்நிதியில்
மோனமாய்க் காணவாவென மொழிந்தனர்.

(வசனம்.) அதற்கிசைந்த தாசர் பஞ்சவாத்தியத்துடன் பண்டரிநாதனை பஜிக்கலாயினார்.

48. கீர்த்தனை இ—ம். முகாரி ஆதி மருவி சுகங்கொடடா
அருளே மறைப்பொருளே நித்யதருளே வரபருளே
நீ ரக்ஷம் இங்கும் எங்கும் பொங்கும்
தங்கபதமெனக்கு தம் ... ... (கருளே)
அப்புர மொழி செப்ப நினக்கொப்பா ரென யிப்பாரினில்
அண்டம் பிண்டம் எண்டிசையும்
கண்டு முண்டமையாமெனக் ... ... (கருளே)
ஆடி பதம்பாடி விளைத்தேடி நிதம்நாடி னேனே
அய்யா மெய்யா துய்யாவருட்
செய்ய பணிசையா மெனக் ... ... (கருளே)
ஈசா பவநாச கோபிக தாசார்ச்சித கேசா வர
ஏகா யோகா தியாகா போகா
வேகமாக வந்தருள்செய் தருளே ... ... (மறைப்பொரு)

(வசனம்.) இப்படி தாசர் கலமேஷ்டம் செய்ய அங்கிருந்தவர் மருக்குவத்தால் தேகம் பிரம்மானவருபமாய் விட்டது நாமரூபத்தால் மோக்ஷமடைந்த காரணம் இதற்கிணையாக.

விருத்தம்.

ராக்ஷதக் குலத்துதித்த ராவணன் கையிலே நோக்கி
ஆக்கையுமழியாவண்ணம் அரனை பூசித்தபோது

காக்கவுங் கைலை நாதனை கந்திய வாரத்தாலே
ஏக்கமுங் கொண்டோ றுயிருக்கனென் றவசிலன்றே.

இப்படியிருக்க — விருத்தம்.

நாரதமுனிவர்தாமும் நலமுடனெதிரே வந்து
கோரினபடி நடக்குங் கீர்த்தனரூபமாகி
பாரினில் பஜிப்பையாகில் பரம்பதி மனமிரங்கி
காரியோர் பாகன் வந்து கல்யாணமளிப்பாரென்றார்.

அதுபோல — விருத்தம்.

பித்தனுமெதிரில் வந்து பிரியமாய் ராவணர்க்கு
மெத்தவும் நல்வரத்தைச் சிவன்மையாயவரளித்தார்
அத்தனைபோலெல்லோரும் அனந்தனை பூசைசெய்து
பத்திமாய் பாண்டுரங்கன் பதத்தினில் சேர்ந்திட்டாரே.

(வசனம்) அனகால் துக்காராமருடைய கீர்த்தனைகளை கேட்டோர்கள் சொர்க்காதி போகங்களில் வெறுப்படைந்து நாம் தன்னியராமென்று ஆனந்தமடைந்து வைமாடிருக்கும் அச்சமயத்தில்.

கலிவிருத்தம்—அடதாளம்.

நாரணன் துக்காராமரை நாதன் நோக்கி
பூரணன் வைகுண்டத்திற்குப் போகிட
நீரனை தயவுசெய்யுமென்றவர்
கோரி புஷ்பவிமானத்தைக் கொடுவந்தார்.

டை இ—ம்.

அப்பனே துக்காவென்பனே நீ கேளாய்
அப்பனே யிதிலாரோகணித்து நீர்
அப்பனே வாவென்றே பரனேகிட
அப்போ துக்காவடி பணிந்தேத்தினார்.

(வசனம்) தாசர் அருகிலிருந்தவரில் ஒருவனை யழைத்து

டை இ—ம்.

என்விட்ட மனைவியை நான் வைகுந்தம்
இன்னிதிலேறி வருவதாயின் று
நன்மையாயழைத்து வருமென்ன
மன்னத் திருஜாயம்மையிடஞ் சென்று

டை இ—ம்.

வந்தா யிருந்தி வையரின்னேரம்
பந்தமில்லா பரமபதத்திற்கு
அந்தமாய்ச் செல்லுவையா லும்மை யிட்டோ
சந்தமழைத்துவரச் சாற்றினார்.

(வசனம்) இதைக்கேட்ட ஆவலியம்மாள் போபோ பைத்தியக்கார அவரோப்போதும் கான் பரமபதம் போறேன் போறென்று சொல்லுவது வழக்கம் அப்படியே யின்றைக்கும் சொல்லியனுப்பினாரென்று வர்

ஜனைப் போகச்சொல்ல அவனும் தாசரிடம் வந்து அம்மன் சொன்ன சங்கதியெல்லாம் சொல்ல அதைக்கேட்ட தாசர் புன்னகை புரிந்து அவனுக்கு இன்றும்.

கலிவிருத்தம்—அடதாளம்.

ஆசாபாசம் விடவில்லை யென்றெண்ணி
தாசர் பக்தஜனங்களைத்தான் கண்டு
நேசமே திரும்பி நான் வரநோக்கேன்
பாசமாய்ப் பாண்டுரங்கனைப் பணியுங்கள்.

(வசனம்) என்று தேவுகாமில் விஸ்வம்பரமூர்த்தியால் சன்னிதி பெற்றிருக்கும்.

டை இ—ம்.

பாண்டுரங்கர் திருப்பாதத்தில்விழுந்து
ஆண்டருளென்ன வன்னைபதம்போற்றி
கண்டுலகினில் தாசர் வெளிப்பட
மண்டலத்துள்ளோர் மனக்கலங்கி நின்றார்.

டை இ—ம்.

தேகத்தோடு வைகுந்த மேருமொருவரும்
லோகத்திற் கண்டதில்லையென்றெல்லோரும்
யோகசாதனை யொன்றைச் செய்து சூட்சும
தேகத்தோடேகச் செல்கிருக்கின்றார்.

(நாமெல்லோரும்) டை இ—ம்.

இவரைவிட்டுப் பிரியாதிருப்பதால்
தவரச் செய்து ஸ்ரீமாஜலத்திற்கேக
பவமதைப்போக்கும் பந்திராசிரமத்திற்கோ
கவனம்வைத்ததுபோல் காணுகின்றதே.

(வசனம்) என்பார் சிலர் சுவாமிகள் இந்த நகரைவிட்டுச்சென்

விருத்தம்.

அஷ்டலக்ஷ்மிகள்கூட அவருடன் செல்லுமென்று
இஷ்டகாமியங்களெல்லாம் இனிமையாய் நடவாதென்று
பட்டருக்குரைத்து தாசர் பரத்தினிற்சேர வண்ணம்
அட்டியே செய்தெல்லோரு மவரையே தடுப்போமென்றார்.

(வசனம்) இவ்வாறாகப் பலரும் பேசிக்கொண்டிருக்க தாசர் வெளியே புறப்பட்டு

கலிவிருத்தம் டை இ—ம்.

இந்திரயணிநதி தீரத்திலுள்ள
அந்தமாம் கோபால புரத்திற்சென்று
தம்தேகத்தைப் பிரணவ ரூபமாக்கி
விந்தையா இருபத்தேழு பங்குமும்.

செய்தருளினர். தை இ—ம்.

எம்பிரானுடன் யானும் பரம்பேரேன்
இம்மையில் நீங்கள் யாவருமென்பீனு
சம்பிரமாய் தயைவைக்க வேண்டியது
எம்வரவுக் கெதிர்பார்த்திருக்கின்றார்.

(வசனம்) என்று மெய்யடியாருக்குரைக்கும்போதே ஜனங்களுடைய திருஷ்டிக்கு அதிருஷியமாய் விட்டார் இதற்குக்காரணம் சுவாமிகளுடைய தேகமானது முன்னமே பிரம்மரூபமாயிருந்ததும் பார்வைக்கு மானிடரூபமாய் தோன்றியிருந்ததும் இப்போது அவ்வேடமாறி கோடி சூரியப்பிரகாசம்போலத் தோன்றியபடியாலும் புட்பக விமானத்தின் பிரகாசத்தினாலும் இவ்விடம் யாருக்கும் தெரியாமல் போயிற்று என்று தங்கள் தங்கள் கண்களை மூடிக்கொண்டு பகவானை தியானித்திருந்தார்.

ஆசிரிய விருத்தம்.

சாலிவாகன வருட மாயிரத்தைந்நூற்று
யெழுபத்தோராண்டிருக்குந்
தகைமையாம் விரோதி பங்குனி மாதமதனிலே
சார்ந்துவா கிருஷ்ணபக்ஷம்
சாலதுதியை சோமவார சூரியோதயம்
காழிகை கான்கிதுக்குள்
ஜெகத்குரு துக்காவேனும் ராமதாசரும்
சிறப்புள்ளகண்டு பதவி
சிலமாய் காலநேகத்தோடு விமானமதிற்
சென்றிட காயவாணி
சோலைபண்ணம்போல அசரீரிவாக்கதனை
செப்பிடக்கேட்டெல்லோரும்
ஆவிலையிற்றுயில் ஐயனை துதித்திடும்
அன்புள்ள பாகவதர்கள்
ஆனந்தமுறக்கொண்டு அவரவர்கள் மனையிற்
அய்ஙனை யிருந்தனரே.

114. தோரா.

மும்மூர்த்திகளோடு முப்பத்து முக்கோடி தேவரு முனிவரு
தும்புருநாரதர் சுகசனகாதியர் யக்ஷகின்னரரும்பாட.

(வசனம்.) தாசரும்பகவானை தியானிக்கதால் தேகத்தை விஷேதிக்காமல் சத்தசைதன்னிய மூர்த்தியாய் விட்டாரென்று தேவர்கள் ஆச்சரியம் கொண்டனர் கண்களை மூடி துக்காராம் சுவாமிகளை தியானித்துக் கொண்டிருந்த பக்தர்களனைவரும் கண்திறந்து.

விருக்தம்.

ஆகாயமார்க்கந்தன்னை அக்கணம் நோக்கும்போது
யோகசாதனைகள் செய்யும் யோகியர் மனங்களிக்க

நாகமேற்றுயின்ற வெங்கள்காரணன் கருணையாலே
வேகமாய்க் கணத்தன்னில விமானமுந் தோன்றிற்றம்மா.

115. தோரா.

தும்புருநாரத கிசைக்கும்வீணை தூயதோர் பாடலின் ஒலியும்
அம்பரமதி லப்சரஸ்திகளு அழகுடனாடும் ஒலியும்.

116. தோரா.

தேவவாத்தியங்கேட்க கோடி[illegible] தேவதாஸிலுள்ளோரும் [ம்.
ராவுலகினிலப்போது சுவாமி[illegible] மாகூடிமையாய்க்காணப் போரோ

(வசனம்.) என்று எல்லோரு[illegible] விசனப்படு மளவில்

விருத்தம்.

ஆவலியம்மாள்கேட்டு அடி[illegible]ற்றமரம் போல்விழ
தாவியங்குள்ளோ ரெல்லா[illegible] தரைதனில் தேறச்செய்ய
ஆவியாமென்னை யாண்ட[illegible]ரும் பொருளானே பொல்லா
பாவியென்றென்னைவிட்டு[illegible] பரஞ்சென்று துணிந்திரோதான்.

விருத்தம்.

கட்டியளிக்குன்[illegible] தோழுங் கண்ணனைபஜிக்கும்போது
வாட்டமாய் மனையிலின்றும் வெயிலென்றும் பாராமற்றான்
தேட்டமுயா மன்ன[illegible] புசிப்பேனல்லால்
காட்டினிலுழைப்பித்து[illegible]வேரே நாதா.

(வசனம்.) இதுவிட்க தாசருடைய அநுஜனுடைய.

விருத்தம்.

கானயாவென்னுக் தாசர் கண்ணனைற்றான் கண்மீது
ஆனந்தாரபங்கள் தன்னை அவருமேயருளிச் செய்ய
வானவரமரோரு வையத்திலுள்ள பேர்கள்
ஞானவானிவரே யென்று நவின்று ஆச்சரியமுற்றார்.

கோவூ.கள். விருத்தம்.

இன்னொரு முறைநாமெல்லாம் சுசனை துதித்து துக்கா
தன்னையே காணவேண்டி தலையையண்ணாந்து பார்த்தே
நன்றாகயவர்கள் மூன்று நாட்களும் பஜனைசெய்ய
பின்னைநான்காம் நாட்காலைபதற்கு சமிதியிலன்றே.

49. கீர்த்தனை இ—ம. பிலாஹரி அடதாளம்.

எனையாண்டருளையனே எழில்மெய்யனே ... (எனை
வினையற்றிடுநாதனே வேதனே போதனே
தனையனைவர் காண்டருள்புரி நாயகனே வரநாயகனேயினி(எனை
அண்டமுண்டு மிழ்வாயனே ஆதிமூலனே
பண்டரிபுர நேயனே
குண்டலாதிபசையனே மெய்யனே துய்யனே
மண்டலந் தனிலேயமர்ந்த மாயனே மறைதூயனே யினி (எனை
இக்குவலயமேபோய்குவாய் இக்குவலயத்
திற்குள் வினையை நீக்குவாய்

எக்குவலயமேற்று பெடங்கரீசனே கேசனே
துக்காராமரை பாதுகாத்தருக்ஷணயன் மகிழ்வேதநாதனே (தனே)
வாசவன் பணிபாதனே வருணீதனே
கோசலபுரவாசனே
பாசவலேதனை போக்கியெந்தனை காக்கவா வருணைக்கவா
தாசனும் கோவிந்தனுந்துதி தாமராக்ஷஸபிம கேமனே (தனே)

(வசனம்.) இப்படிகோஷ்டிக ளெல்லோரும் பஜிக்க

விருத்தம்.

சுவாமிகள் கரத்திருந்த தாளமும் வஸ்திரமன்று
யாவரும் பார்த்திருக்க வூர்துவமார்க்கமாக
சாவதானத்தோடன்று காசருமிருப்பதாலே
பூமியில் வந்துசேர்ந்தனவப் புகழுடனனுப்பினரே.

(வசனம்) அத்தாளமும் வஸ்திரத்தையும் சிரமேற்கொண்டு சுவாமிகள் விமானம் வந்து சேர்ந்த துக்காராம்சுவாமிகள் வைகுண்டம் சென்றதை யறிவித்து,

கலிவிருத்தம் ஆடதாளம்.

அன்னதானத்தோடு சொர்னதானமும்
தன்மையாய் நற்றண்ணீர் பந்தலும் வைத்து
பன்மையாய் பஜனை செய்தெல்லோருமே
அன்னவர் மனைக்கவரவரேகினர்.

(வசனம்) பிறகு ஜீஜாமாயம்மாளுக்கு மகா தேவனென்றும் விடோபாவென்றும் இரண்டு பிள்ளைகளிருந்தார்கள் சுவாமிகள் பரமடைந்தபோது ஆவலியம்மாள்,

ஷை இ—ம்.

பூரணகர்ப்பம் பொலிந்திருந்தம்மையும்
தாரணியிலோர்தனை யனைத்தான் பெற்று
நாரணபாபாவென்று நாமமிட்டு
ஆரணன்றன்னருள் பெற்றிருந்தனர்.

(வசனம்.) இப்படியிருக்க சாதாரவில் அரசு செலுத்திவரும் சிவாஜி மகாராஜன் துக்காராம்சுவாமிகள்.

117. தோரா.

பரமபத மவரடைந்த சேதியை பண்புள வரசனுங்கேட்டு
தரையதனில் சரணமாய் வீழ்ந்திறவே தக்கணமெல்லோர்கண்டு.

118. தோரா.

சுவாமிகளுடைய வஸ்திரமும் கரதாளமதனை சேவிக்க
பூமியினமைச்சர் சேனைகளோடு புறப்பட்டு தேவுகாம்கிற்க.

(வசனம்) இராமேஸ்வரபட்டர் முதலிய மெய்யடியாரை அரசன் சேவித்து நாராயணபாபா என்னும் பிள்ளையை நோக்குங்கால் தமதிஷ்டியர் ரூபம் குழந்தைக்கு இருக்கக்கண்டு குழந்தையை சேவித்து அக்

குழந்தைக்கு 4 கிராமம் தத்தஞ்செய்து கொடுத்தார் சிலநாள் அரசன் அங்கிருந்து அரங்கனை சேவித்து ஆவலியம்மாளையும் சேவித்து அவ்வாலயத்திருப்பணி வேலைகளையும் ஜதமாக நடத்திபாகவதருடைய வுத்திரவுபெற்று தன்நகரம்போய்ச்சேர்ந்தார். ஜாயாபெயுஜீஜாபாயும் அவர் தமையன்மாரிருவரும் சிறப்புடனும் உறவினரும் நாரணதேவுக்கு பருவம்வந்தபிறகு பந்துக்களில் ஓர்பெண்ணை மணம்புரிவித்து யாவரும் கொண்டாடி வருங்காலத்தில் நாரணதேவ் அவர் தந்தை செய்தகீர்த்தங்களைப் பார்த்துப்பார்க்க பரமானந்த பரிதராயும் பக்தி விசேஷமாய் சிவாஜிராஜன் கொடுத்த-4-கிராமத்தையும் பிராம்மணருக்கு தத்தஞ்செய்து பக்தியோகத்திலிருந்தார் ஆவலியம்மாள்.

119. தோரா.

சுக்கலபக்ஷமே காதசிதினத்தில் சூரியோதயமாகையிலே
மிக்கப்புகழுடைய ஆவலியம்மாள் மேலுலகு சென்றதாலே.

கலிவிருத்தம்—ஆடதாளம்.

துக்காராமர் சரிதைப்படித்தோரும்
மிக்கப்புகழுடன் கேட்டுமகிழ்வோரும்
ஆக்கணமானந்தித்தேயிருப்போரும்
பக்குவமாய்ப்பரத்தினிற் சேர்வரே,

50. கீர்த்தனை—மங்களம் சௌராட்டிரம்—ஆதி.

பண்டரிநாதனுக்கு மங்களம் பெரும் பரானந்தருக்கு மங்களம்
புண்டரீகாக்ஷனுக்கும் பூமகள் கேள்வனுக்கும் ... (பண்டரி)
துக்காராம் தேவருக்கும் ஜாயஜீஜா பையைக்கும் ... (பண்டரி)
புண்டரீக பக்தருக்கும் புவனமா ராசருக்கும் ... (பண்டரி)
அர்த்தக்கி வாசருக்கும் அருள் தேசிகாயருக்கும் ... (பண்டரி)
ராமேஸ்வர பட்டருக்கும் ராஜாகோவிந்தனுக்கும் ... (பண்டரி)

வாழிவிருத்தம்.

பரமபதநாதன்வாழி பண்டரிபுரமும் வாழி
சரமசுலோகங்கள்வாழி தாசகோஷ்டிகளும் வாழி
அரணபணிந்திரன்வாழி ஆரியபக்தர் வாழி
பிரவணம்செய் துக்காராம்தேவர் வாழி வாழி.

விருத்தம்.

கவிகோடிசித்தர்வாழி நான்மறை யோருமே வாழி
பாமரைநோக்கும் நித்தியபண்டரிபுரமும் வாழி
கவிநடந்திசெய்த தாசர் வாழி
புவனமுள்ளளவு மிந்த துக்காச்சரிதைவாழி.

துக்காராம்சுவாமிகள் திருவடிகளே சரணம்.

[library stamp]